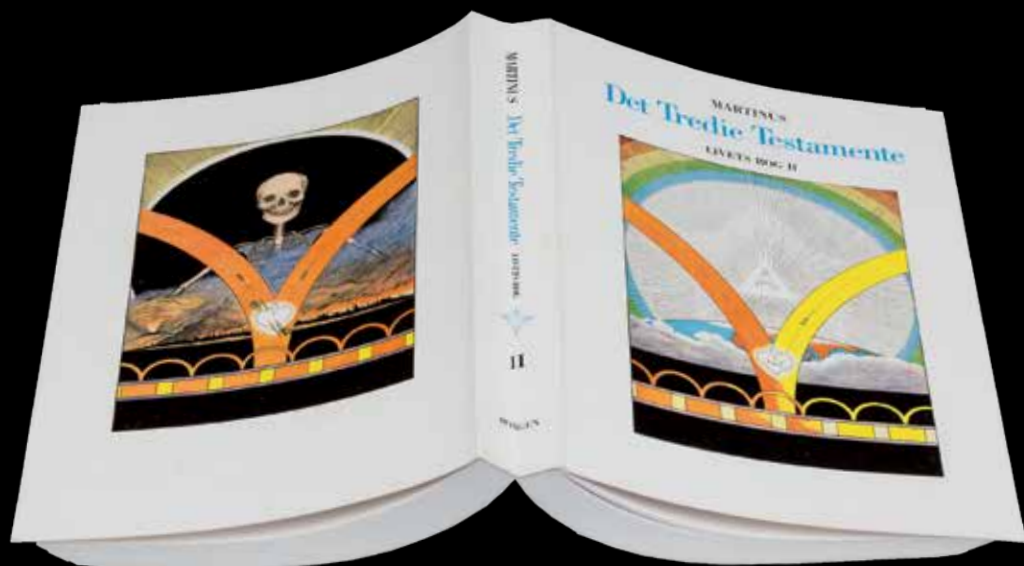

FESTSKRIFT FOR DET TREDIE TESTAMENTE

i anledning af Martinus' kosmiske indvielse i 2021

Forlaget Martinus Dialogfond

Festskrift
for
Det Tredie Testamente

i anledning af 100 året for Martinus' kosmiske indvielse i 1921

Festskrift for Det Tredie Testamente

i anledning af 100 året for Martinus' kosmiske indvielse i 1921

Creative Commons (CC) 2021 Christer Malmström, Mejbritt Mikkala, Jes Arbov, Hellebeth Hansen, Jan Langekær, Edith Skrubbeltrang Grønæk, Anette Christiansen, Ingemar Fridell, Aase Bytov, Ejnar Hjorth, Mischa Lim, Jens Lindsby, Rolf Elving, Peter Wraae, Kaj Göttler Jensen.

Martinus citater copyright © 1981 Martinus Institut.

1. udgave, 1. oplag 2021

Redaktør: Jan Langekær

Trykt hos Litotryk København A/S

Fotos af bøger: Jan Langekær

Foto af Moskildvad: Ukendt

Forlag: Martinus Dialogfond

*Festskriftet kan fås på udstillinger,
ved at ringe på 2015 7811, eller online:
www.LivetsSkole.info*

Indhold

Indholdsfortegnelse	5
100 år efter Martinus' indvielse	7
Hvad kan jeg bruge Det Tredie Testamente til?	21
Bibelens tre testamenter	31
Min vej til den plantebaserede kost og Det Tredie Testamente	49
Hele menneskehedens kommende livsgrundlag	59
Kan vi opleve Gud?	65
Struktur eller kaos?	77
Om primitiv og intellektuel opfattelse af Guddommen	89
Menneskehedens modtagelighed over for den nye verdensimpuls	95
Min bønns udvikling hen mod Det Tredie Testamente	111
Sindal vil blive kendt i hele verden	117
Lixtal for Det Tredie Testamente	119
Martinus, Sandhedens Herre	125
Hvordan Martinus påviser reinkarnation	131
Martinus' missions fødsel	139
Esperanto som et kommende fælles verdenssprog	165
Mit liv med Martinus	173

Hellige Fader! - Du den eneste ene! Jeg takker og priser dig, fordi du har givet mig Sansesæt, der sætter mig i Stand til at høre, fatte og forstaa alle Naturens eller Livets Manifestationer som værende eet med din almægtige Røst eller Stemme og lader mig opnaa bevidst at opleve og forstaa denne din personlige mod mig rettede faderlige Røst, Opdragelse og Velsignelse.

- Tak fordi du har givet mig Evne til at nyde denne din himmelske Stemmes mægtige Musik og Tale. Denne vidunderlige Stemme, som fra guddommelige Væsener har lydt omkring Himalayas sneklædte Tinder, har frembragt Pyramiderne og Sfinkserne og saaledes i Aartusinder udfyldt den aandelige Atmosfære i Indiens og Ægyptens solfyldte Troperiger.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader, EFTERSKRIFT, Livets Bog VII*, s. 2905)

100 år efter Martinus' indvielse

Vores opgave de kommende 100 år

Af Christer Malmström

Med Martinus' kosmiske indvielse i marts 1921 blev det fundament lagt, der gør det muligt, at åndsvidenskaben kan vinde indpas og manifesteres på Jorden. I dag hundrede år senere befinder den officielle, interne organisering af Martinus' sag sig i en alvorlig krise. En krise der bl.a. viser sig derved, at flere af de interesserede er kommet under et stærkt pres fra Martinus Institut (MI), der med inddragelse af advokater allerede har anlagt en langvarig retssag og truer med yderligere sagsanlæg. De interesserede begynder at opdage, at en væsentlig del af de gaver, de giver til information og undervisning i Det Tredie Testamente, i stedet går til juridisk bistand og til advokater, der tager sig godt betalt for at udsende trusselsbreve, og som allerede har opkrævet svimlende beløb for at føre retssag i Københavns Byret og i Landsretten.

I stedet for at anvende alle til rådighed stående midler på at bevare og formidle Det Tredie Testamente (jf. *LOVE af 25. maj 1982 med rådets kommentarer*), anvender MI i dag en betydelig andel af sine resurser på at bekæmpe interesserede uden for MI, der informerer om Det Tredie Testamente. Man fører dermed ligefrem med retsvæsenets hjælp "borgerkrig" imod en del af sagens venner. Man

skaber naturligvis ikke fred ved at “føre krig”, og MI viser ved sin handlemåde, at man i praksis ikke har tillid til analyserne i Det Tredie Testamente. Fremfor at handle i overensstemmelse med åndsvidenskaben sætter man sin lid til økonomi og jura.

Men hvem skal informere og undervise i Det Tredie Testamente, hvis MI sætter alle resurser ind på at forsøge at stoppe de mennesker uden for MI, der arbejder med dette? Hvis MI virkelig vil gøre alt selv, er man nødsaget til at oprette en verdensorganisation, der styrer det. Vil MI virkelig gøre det og dermed handle direkte i modstrid med den langt mere begrænsede opgave, som Martinus bad MI om *udelukkende* at udføre?

Det er baggrunden for, at det omsider er begyndt at gå op for stadig flere interesserede, at information, undervisning, udstillinger og et smilende ansigt ikke i sig selv skaber venskab, harmoni og fred. Der skal mere til. Der er behov for, at vi ikke kun *taler* om Det Tredie Testaments analyser, men at vi også *praktiserer* dem.

For kun derved kan vi indføre “det nye” og dermed sikre, at sagen forbliver Martinus’ sag, sådan som Martinus da også omhyggeligt forklarede, at vi må gøre, hvis vi vil undgå “fup” og dermed “spektakler”, som Martinus sagde.

Da Martinus forlod det fysiske plan for fyrré år siden, blev vi stillet over for den udfordring at skulle stå på egne ben uden hans fysiske hjælp og vejledning. I dag er det endnu tydeligere end det har været tidligere, at vi kom dårligt fra start. For vi gik i gang med opgaven uden at bekymre os om at anvende analyserne og “strukturen” (jf. min artikel ”Struktur eller kaos?” i nærværende festskrift) som den “gangstol” ved hjælp af hvilken, vi kunne holde os oprejste. Vi troede, vi “kunne selv”, og i dag kan vi se, at det kun er lykkedes i meget begrænset omfang. På væsentlige områder er det ligefrem komplet mislykkedes. Det er re-

sulteret i uvenskab, trusler og pres og retssager mellem MI og de interesserede. Vigtige beslutninger er truffet uden inddragelse af de kosmiske analyser og i strid med *strukturen*, og ikke mindst som følge deraf er der sket en opsplitning af interesserede i forskellige grupper med forskellige opfattelser af, hvordan Det Tredie Testamente skal fortolkes, anvendes og formidles.

Vi, der allerede i dag har fået lov til at lære Det Tredie Testamente at kende, er blevet pålagt et særligt ansvar af Forsynet. Vi er de første, der har fået mulighed for at tage del i Det Tredie Testamentes visdom. Vi må hver især stille os selv det spørgsmål, om vi da ikke også har en særlig pligt til at arbejde for, at Martinus' værk bliver kendt? Og at det bliver praktiseret, sådan som Martinus mente, det skulle gøres ifølge strukturen, og som analyserne påviser?

Det helt afgørende spørgsmål er derfor, hvad vi kan og bør gøre de næste 100 år?

Problemet

De første 100 år efter Martinus' indvielse er næsten udelukkende blevet anvendt til information og undervisning i Det Tredie Testamente. Dette er sket med stor succes, og der er flere tusinder, der kender Martinus' Det Tredie Testamente, og mange har i dag stor teoretisk viden om hans arbejde og hans analyser.

Problemet er, at det ikke er blevet tillagt nogen større vægt at forsøge at praktisere Det Tredie Testamentes analyser. Og man må spørge sig selv, om det netop ikke er grundårsagen til de konflikter vi ser mellem de interesserede og MI? Der er opstået store skel, og til trods for at alle dybest set ønsker at skabe venskab, fred og harmoni, er det modsatte sket på flere områder. For eksempel mener MI ikke, at Det Tredie Testamentes analyser eller strukturen skal være det ubestridelige "værdigrundlag" for dets arbejde. Det gælder dog ikke kun MI, det gælder mere eller mindre os alle. Vi følger ikke altid analyserne, men lader i stedet vores egne ønsker få den afgørende indflydelse. Vi besinder os ikke på analyserne, men

lader vores egne tilbøjeligheder råde. Derfor er der også stor forskel på hvordan man informerer og underviser. Og hvad man tillægger betydning, og hvordan man vælger at handle.

Det uundgåelige resultat er, at de interesserede er opdelt i flere forskellige interessegrupper. I den større offentlighed uden for disse grupperinger synes der ikke at kunne spores nogen større interesse for Det Tredie Testamente. Hvilket er fuldt forståeligt, for det fremmer ikke interessen, når man opdager, at der er ufred og konflikt inden for sagen. Ved på den ene side at tale om venskab og verdensfred og på den anden udvise fjendtlighed i form af trusler om sagsanlæg og engagere sig i en langvarig, opslidende retssag (krig) *praktiserer man det dårlige eksempel*. Det er derfor ikke mærkeligt, hvis folk i den situation har svært ved at se forskellen på hvordan vi praktiserer Det Tredie Testamente og vilkårene i det omkringliggende samfund. Mange gange er vilkårene bedre ude i samfundet.

Vil vi løse problemet, er der kun én vej at gå. Vi må i de næste 100 år begynde at tilegne os strukturen, og vi må praktisere analyserne. Vi må omhyggeligt kontrollere, at der ikke er forskel eller kontrast mellem Det Tredie Testamentes analyser og det, vi gør. Vi må udvikle måder og metoder, som sikrer, at der er overensstemmelse mellem indholdet af information og undervisning og det, vi praktiserer både udadtil og internt. Fortsætter vi nemlig som hidtil med at undervise i “det nye”, mens vi handler efter “det gamle”, bliver det ikke logisk, og det fremstår hverken troværdigt eller sandt.

At passere “grænser”

Al den viden, vi har, stammer fra studier af og erfaringer med “naturen”. Med hjælp fra Det Tredie Testamente kan vi se, at de principper og love, som Martinus beskriver, er 100 % i overensstemmelse med virkeligheden. Når man undersøger naturen, er de mest interessante områder at studere altid de områder, hvor vi kan konstatere, at “grænser” bliver passeret. For det er når “grænser” passerer, at de

afgørende, vigtige ting sker. Den meget vigtige “grænse”, der berører os i dag, er Martinus’ indvielse for 100 år siden. Den begivenhed er helt afgørende for menneskeheden og Jordens fremtid, og den kommer til at danne grundlag for menneskeheden allerførste, fuldt bevidste åndsvidenskabelige skridt på vejen mod at blive rigtige mennesker.

Inden for naturvidenskaben gør det samme sig gældende. Også her finder de mest interessante og bemærkelsesværdige fænomener sted, når grænser passeres. Det gælder f.eks. inden for fysikken, hvor et af de klassiske eksempler er vands forskellige tilstandsformer afhængigt af temperaturen. Vand bliver til is, når man fryser det, og til damp, når man koger det. Inden for teknikken er man f.eks. optaget af, hvad der sker når ting udsættes for kraftige ydre påvirkninger, så de brister og går i stykker osv., og i kemien undersøger man de reaktioner, der finder sted ved overgangen fra et stof til et andet. Inden for medicin er det overgangen mellem sundhed og sygdom, der får særlig opmærksomhed. Dette er blot nogle få eksempler, der viser, hvor universelt princippet er.

Det Gamle Testamente

Hvis vi ud fra Det Tredie Testaments eller åndsvidenskabens perspektiv betragter de mest betydningsfulde grænser i menneskeheden bevidsthedsudvikling, kan vi se, at der krydses en afgørende grænse i Bibelen, hvor Moses og folket går fra at tilbede mange guder til at tilbede én, sand Gud. Moses fik i bestræbelserne på at krydse denne grænse en kolossal magt til at lede sit folk og lægge grunden til Det Gamle Testamente.

Den grænse, Moses forsøgte at passere, er en grænse, som vi fortrinsvist har forholdt os til som et ideal. Hvad Moses forudgreb med De ti Bud, har vi som menneskehed endnu ikke realiseret. Vi tilbeder stadig i overvejende grad det skabte i form af materien frem for Skaberen. Med Det Gamle Testamente blev det samtidig påvist, hvad der er formålet med Bibelen og hele menneskeheden

udvikling. Nemlig dette at “skabe mennesket i Guds billede”, dvs. frembringe en ny væsenstype, der sætter næsten højere end sig selv.

Det Nye Testamente

Den næste store grænse markerede Jesus ved at anvise en helt ny tænke- og væremåde. Han demonstrerede sin magt ved at udføre mirakler og ved sin evne til at elske alt og alle og tilgive sine fjender. Apostlene og de tidlige kristne fik overdraget lidt af den magt, hvilket betød, at de var i stand til at gå imod barbariet uden at gengælde ondt med ondt. De kunne blive dømt og henrettet med et lyst sind, der ikke blev formørket af frygt og rædsel. Det var denne *praktisering af næstekærlighed*, der kom til at danne grundlag for Det Nye Testamente med dets påvisning af, at vi skal tilgive under alle forhold, og at kærlighed som universets grundtone er den stærkeste magt, der findes.

Det Tredie Testamente

Den tredje og foreløbig sidste store grænse blev markeret i vores egen tid, da Martinus, fattig og uden uddannelse, fik sin indvielse for 100 år siden. Med Det Tredie Testamente viste Martinus, hvordan tro kan blive til viden, og hvordan religion kan blive til åndsvidenskab. Martinus viste, hvordan sandhed, logik og kærlighed giver en magt, som er den største magt, der findes. Med Det Tredie Testamente har vi fået Bibelens sidste del, som er dens afslutning og fuldkommengørelse. Dermed har menneskeheden fået en uundværlig guide på vejen til i fremtiden at blive rigtige mennesker. Den omskabelse fra dyr til menneske, der blev indvarslet med det første testamente, er dermed på vej ind i sin sidste fase.

Vores opgave

I årene inden Martinus forlod det fysiske plan, overdrog han MI den opgave at gå foran og demonstrere, hvordan ”det nye” kan realiseres ved hjælp af åndsvidenskaben og dens principper. Man kan sige, at det reelt er en opgave, der er givet til alle, som har fået det privilegium at lære Det Tredie Testamente at kende. Det er

dog i den forbindelse vigtigt at understrege, at det for alle *uden for* MI er frivilligt i hvilket omfang man vælger at påtage sig opgaven. Kun MI er ved *strukturen* og *LOVE 1982* af Martinus *personligt forpligtet* til at løse netop denne opgave og dermed vise resten af verden, at det er muligt at passere grænsen, hvor *religiøs og materialistisk tro* bliver til *åndsvidenskab* og dermed sikker viden. Det er med andre ord fra Martinus' og Forsynets side bestemt, at MI – og de mennesker, der tager Det Tredie Testamente alvorligt og integrerer det i deres liv – skal vise resten af verden, hvordan det med åndsvidenskaben som fundament er muligt at opbygge sociale fællesskaber og samværsformer, der kan være til inspiration og forbillede for resten af verden.

For at realisere dette, og dermed løse den opgave, vi har fået af Martinus, er der således to mindre grænser – eller ”mini-grænser” – som vi må passere. Vi må som det første lære teorien godt at kende, så vi kan *informere om og undervise i* Det Tredie Testamente. Det er den første ”mini-grænse”. Dernæst må vi lære *at praktisere* Det Tredie Testamente, så vi er i stand til at handle efter analyserne. Det er den anden ”mini-grænse”. Vi har altså fået til opgave – ikke kun at kende til teorien – men også at handle i overensstemmelse med, hvad vi informerer om og underviser i. *Teori må følges af praksis*. Derved sikrer vi os imod de fejlgreb og egensindige beslutninger, der ellers ville føre os på vildspor og skabe spektakler og splittelse inden for sagen. Vi får dermed værdifulde erfaringer, som vi kan bruge til at hjælpe alle andre mennesker, der er eller bliver interesserede, med at passere disse ”mini-grænser” så ubesværet og sikkert som muligt.

I princippet er det først og fremmest disse to ”mini-grænseovergange”, som nutidens interesserede må bestræbe sig på at passere sikkert.

1. Information og undervisning. Den første ”grænseovergang” viser sig, når de interesserede møder Det Tredie Testamente. Her er informationen om, hvad Det Tredie Testamente repræsenterer, afgørende. Det gælder om

at gøre den overskuelig, sand og tydelig, så den påviser de vigtigste principper, der ligger til grund for universets evige love eller "Guds tanker". De interesserede skal her præsenteres for de grundlæggende principper, som man må forstå og følge for at være i stand til at indse, at logik og kærlighed er fundamentet for Det Tredie Testamente og dets geniale opbygning.

Dette vigtige arbejde er i princippet allerede udført. Informationsmaterialet er tilgængeligt og færdigt i dag. Det er gjort helt udmærket, så de, der ønsker at vide, hvad Det Tredie Testamente er, og de, der selv ønsker at informere, har et færdigt, kvalitetssikret og letforståeligt materiale at gå frem efter. Dette arbejde er hovedsageligt blevet udført af grupper uden for MI omkring Rolf Elving og Jan Langekær. Materialet er gratis tilgængeligt i dag, eller det kan erhverves til kostpris, så enhver, der ønsker det, kan få viden om Det Tredie Testamente og dets egenart, og de, der ønsker at informere om værket, kan gøre det enkelt og sikkert med udgangspunkt i dette udmærkede, kvalitetssikrede informationsmateriale. Vinterskolen, der eksisterede i 1984-87, viste, hvordan kvalitetssikret undervisning kan afvikles. Der er også i dag mange talentfulde mennesker, der underviser både i og uden for MI.

2. Praktisere Det Tredie Testamente. Den næste "grænseovergang" passerer vi den dag, hvor vi har kraften, modet og styrken til at praktisere Det Tredie Testamente. Vi vil da være i stand til at vise, at sandhed, logik og kærlighed er vigtigere og stærkere end al jordmenneskelig magt i form af økonomi, prestige og jura. Det er først, når vi er kommet dertil, at vi kan praktisere Det Tredie Testamentes analyser som åndsvidenskab, at vi opnår reel magt. For vi får kun virkelig magt, når vi anvender Det Tredie Testamentes analyser og lægger strukturen til grund for at gøre det rigtige og gode. Vi må følge analyserne 100%, nøjagtigt. Helt på same måde, som vi må følge lovene inden for matematik og naturvidenskab 100 % for at opnå de ønskede fysiske resultater.

Vi ved nu *teoretisk*, hvem Gud er, og kan dermed identificere åndsvidenskabelige grænser mellem sandt og usandt, kærligt og ukærligt. Det er dog først, når vi vælger at tage konsekvensen af den erkendelse og begynder at *praktisere analyserne*, at vi lærer at skelne mellem det “onde” og det “gode” i dagligdagen. Hver gang det lykkes os at skelne åndsvidenskabeligt korrekt mellem “ondt” og “godt”, får vi nye erfaringer, der bekræfter, at vi gjorde det rigtige. Efter mange gentagelser når vi til sidst dertil, at vi automatisk altid gør det rigtige. Efterhånden som vi gør det på flere og flere områder, når vi til sidst målet og bliver “et menneske i Guds billede”. Der gælder her naturligvis de samme regler og principper, som hvis vi f.eks. ville lære fysik eller kemi, eller vi ville tegne, spille violin eller tennis. Vi bliver ikke gode til det ved blot at læse om det. Vi må også øve og praktisere det for at lære et område til perfektion. Enhver, der øver sig, begår indimellem fejl, men er vi ydmyge og anerkender fejlen og ændrer os, bliver vi bedre. Jo mere vi øver os, og jo mere vi praktiserer, jo bedre bliver vi. Da får vi også hjælp, når vi sidder fast, hvis vi blot beder om det.

Gør vi derimod det modsatte ved ikke at følge Det Tredie Testaments analyser, men vores egne tilbøjeligheder, opnår vi hverken at få magt eller positive resultater. Tværtimod ender det med krise og kaos. Vi får kun mere og mere modstand, og stadig flere problemer og bekymringer indtil vi til sidst ændrer os. Praktiserer vi derimod Det Tredie Testamente, får vi det, som vi i dag mangler mest, nemlig fred, venskab, sundhed og glæde. Det er dette resultat, der får andre til at undre sig over, hvordan vi lykkedes med vores forehavende uden anvendelse af magt, penge eller jura. Derved bliver der skabt mere interesse, og det gode eksempel spreder sig så andre gradvist begynder at anvende analyserne i dagligdagen. Frem for alt giver det et stabilt grundlag for information og undervisning, når vi selv handler, som vi underviser. Der er da ingen konflikt mellem praksis og teori. Moral handler dybest set om at analysere sig frem til, hvor grænsen går mellem “det onde” og “det gode” og handle ud fra det.

Endnu findes der ikke en fast gruppe eller “kerne” inden for Martinus’ sag, som helt grundlæggende forstår Det Tredie Testaments moral og er klar over, hvordan den skal praktiseres. Det er mit håb, at der en dag kan lægges et solidt fundament for en fremtidig bygning. Et fundament, der er baseret på analyserne, og som sagen kan hvile på. Et fundament, der er sikkert og ikke kan væltes omkuld.

Hvis vi ser tilbage på Jesu tid, ville kristendommens fødsel sandsynligvis have været meget vanskeligere, end den blev, hvis ingen disciple og tidlige kristne var gået i Jesu fodspor, idet de ikke kun underviste i, men også praktiserede, hvad han havde lært.

Gælder det samme ikke i dag? Hvis MI og de personer, der interesserer sig for Det Tredie Testamente, ikke praktiserer analyserne og demonstrerer det “det nye”, men blot anvender den sædvanlige handle- og væremåde og derved fastholder “det gamle”, vil det da ikke være forbundet med store vanskeligheder at udbrede Det Tredie Testamente i fremtiden? Er der ikke brug for en “kerne”, præcis som på Jesu tid, der viser, at Det Tredie Testaments analyser kan anvendes og at resultatet bliver venskab, samarbejde, sundhed og fred for alle involverede?

Der er brug for en “kerne”, der har modet, og som vover at følge analyserne og gøre det modsatte af, hvad vi normalt, automatisk gør i dag. En “kerne”, der ikke giver op, når der kommer modstand, og som hjælper og opmuntrer hinanden til at “gøre det rigtige”. Jeg tror, det er absolut nødvendigt, at vi hjælpes ad. At vi kan sige det til hinanden, når vi begår fejl og opmuntre, når vi gør det rigtige, uden at prestige og magtbegær standser det. Vi må være så tilpas ydmyge, at vi lytter til den, der har ret, uanset hvem det er, og ændrer os, når vi tager fejl. Vi er alle nybegyndere og begår alle fejl. Ingen af os er fuldkomne, så egentlig burde det ikke være noget stort problem. Vi skal lære “at gå”, og vi må hjælpe hinanden med at holde os oprejste ved hjælp af analyserne, der er vores “gangstol”.

Det helt store problem i dag er formodentlig ikke, at flere på ledende poster anvender "den gamle måde", men at de, som udmærket forstår, hvad der er forkert, ikke har mod til at sige fra, fordi de er bange for andres dom og for at blive udstødt af gruppen. Gruppefølelsen er stærk. Det kræver mod og udholdenhed at betræde nye veje og anvende det nye. Det er præcis som i H.C. Andersens eventyr, at alle ser, at kejseren er nøgen, men alle tilpasser sig gruppen og ingen vover at påpege det, da de i givet fald ville blive betragtet som mindre begavede. Kun det lille barn siger fra med ordene "han har jo ikke noget tøj på!". Vi må være som det lille barn og vove at sige tingene, som de er. Sige sandheden, selv når vi går imod gruppen. Der er sikkert flere "børn" blandt os, håber jeg? Ellers gør man præcis det samme, som menneskene omkring kejseren. Man vover ikke at reagere og sige fra, når man ser "bedrageriet" og konstaterer, at noget er helt forkert ("det gamle"), og man er dermed medskyldig.

Alternativet til ikke at praktisere Det Tredie Testaments analyser er, at der bliver endnu flere konflikter, flere stævninger og flere opsplittede grupper, indtil det omsider går op for os, at det trods alt er lettere at ændre tingene end at fortsætte ad de nuværende helt igennem jordmenneskelige konfliktspor. Virkelig videnskab, fred og fremskridt skabes ikke gennem øget magt og kontrol. Det er hverken et juridisk eller økonomisk problem. Det er et psykisk problem, et udviklingsproblem.

Vi må være tålmodige over for hinanden og lære at le af de fejl, som vi uundgåeligt begår, og vi må takke for hjælpen, når nogen træder til og fremlægger en analyse. I fremtiden skal MI naturligvis være i front og hjælpe med at angive retningen.

Det er ikke let for nogen af os at møde en ny grænse og at passere den. For det betyder, at vi skal betræde nye og hidtil ukendte stier. Selvom vi har et "kort" (strukturen) at støtte os til, har vi endnu vanskeligt ved at fortolke det. I den situation er det let at fare vild. Det vil dog gå betydeligt lettere den dag, hvor

vi nøgternt erkender situationen, som den er, og ser vores egne begrænsninger i øjnene. For dermed vil den ydmyghed indfinde sig, som gør det muligt, at vi kan hjælpes ad og lade analyserne være vigtigere end egne meninger. Holder vi os nemlig ydmygt til strukturen, som det ufejlbarlige “kort”, der har logik og kærlighed som sine “koordinater”, vil vi også lære at tolke det korrekt, og det vil da være vores uvurderlige hjælp til at finde den rette vej.

Lykke til!

”Selv om man måske har læst mit hovedværk Livets Bog ti gange eller har hørt måske hundrede foredrag, vil man slet ikke have fået den virkelige urokkelige indsigt i nævnte arbejdes eller analysers virkelige identitet som absolut og urokkelig sandhed. Denne indsigt kan ganske vist ved studium nok nås teoretisk, men først når man lever analyserne, bliver de til virkelig videnskab i ens eget indre.

Åndsvidenskab af Martinus. Manuskript til foredrag afholdt i Livets Bogs Bureau søndag den 3. september 1944.

Oversat fra svensk af Jes Arbov

Den samme himmelske Røst rungede engang ud over Judæas Bjerge, saa det gav Genlyd i fjerne Riger og fjerne Tider. Det brusede gennem Havenes Vande, det hviskede ved den lille Bæk i Skovens stille Ensomhed, og det vibrerede fra Pol til Pol: „Salige er de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. - Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises Barmhjertighed. - Salige er de, som hungre og tørste efter Ret-færdigheden, thi de skulle mættes ...”. Glæder og fryder eder, og salig, salig, salig, saaledes lød disse himmelske Harmonier i det uendelige, og Ekkoet heraf blev Millioner af Menneskers aandelige Fundament gennem Aartusinder.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2905)

Hvad kan jeg bruge Det Tredie Testamente til?

Af Mejbritt Mikkala Christensen

Da jeg for ca. 15 år siden blev introduceret for åndsvidenskaben af min veninde, og hun fortalte om Det Tredie Testamente, var der meget, der gav genklang i mig. Jeg kiggede i en af bøgerne fra Martinus' værk, og slap det igen, fordi jeg ikke troede, jeg ville kunne forstå det. I den periode havde jeg meget travlt med at tage mig af mine børn og mit ægteskab.

5 år senere skulle det vise sig, at jeg var så "sulten" efter at vide mere, så da jeg fik et tilbud om at deltage i en studiekreds, sprang jeg til. Nu kunne jeg få svar på de store spørgsmål om livet, jeg i virkeligheden selv havde indeni, men som kan være svære at forklare. Pludselig var der mange ting, der gav mening. Jeg bed mærke i, at Martinus havde sagt, at man kunne tage det, man kunne bruge og lade resten ligge. Her var der ikke tale om dogmer, ritualer, ind- og udmeldelse, betaling e.lign. At læse åndsvidenskaben er frit som solen og er et værk for hele menneskeheden. Jeg får en logisk og kærlig forklaring på livets store spørgsmål. Hvad har jeg lært? Da jeg startede med at lære om åndsvidenskaben, var jeg begejstret og passioneret. Jeg fortalte vidt og bredt om dét, jeg lærte, bl.a. til mine børn. De kunne mærke min glæde og spurgte også ind til dét, de ikke forstod eller dét, der var interessant for dem.

En søndag skulle jeg til foredrag på Livets Skole i Brøndby og spurgte min ældste søn om han ville med, og så svarede han mig tørt – du kan hilse derovre og sige, at jeg ikke har tid, for jeg sidder og venter på at blive en planet..... så forstod jeg, at jeg nok hellere skulle koncentrere mig om de små ting, om de nære ting og lade være med at søge helt derud, hvor ingen af os jordmennesker ved ret meget endnu. Alt det, der venter om æoner af tid. Vi har jo vores egen verden at holde af og passe på. Vi er i virkeligheden en fraktion af Guddommen og skal sørge for, at vores mikroorganismer i vores krop har det godt og at være noget for andre. Den lille snegl, jeg så i min have i sommer, var ved at komme i klemme i et haveredskab. Jeg så, at den var på vej derhen, og ganske rigtigt, kom den i klemme og kunne ikke rokke sig ud. Jeg fik den selvfølgelig ud på en nænsom måde, og da jeg bar den hen i sikkerhed tænkte jeg over, hvordan den mon oplevede hændelsen. Den var ikke klar over, at der var noget, der var større og vidste ikke, at den var på afveje, og at den kom i sikkerhed. Det satte nogle tanker i gang om det verdensbillede, jeg læser om i Det Tredie Testamente, at grundtonen i universet er kærlighed, selv om vi ikke altid kan se det.

Jeg har lært ikke at bekymre mig alt for meget om døden. Allerede som 10 årig forstod jeg, at der var noget, der hed reinkarnation. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg var sikker på, at vi ville leve igen og at jeg havde levet før. Det var først senere i livet, jeg huskede den følelse, jeg havde dengang, og jeg blev bekræftet deri, igennem åndsvidenskaben... at vi lever evigt.

Som 10 årig havde jeg ikke lyst til at spise kød.....

Min bror og jeg var meget på landet, hos noget familie, i vores skoleferier som børn. Denne dag, da vi var med i lastbilen, kiggede vi på og talte om den gris, der stod på ladet. Den var sød og jeg lagde mærke til, at den havde lange øjenvipper og dejlige øjne. Vi fandt på et navn til den og da vi stod ud af lastbilen, blev vi bedt om at gå hen mod døren til den store lade. Jeg tog min bror, der er 1½ år yngre end mig, i hånden, da vi nåede hen til den store ladeport.

Vi hørte pludselig hvin og høje lyde, og da vi vendte os om, kunne vi se, at ”vores” gris blev slæbt afsted - mod os og indgangen. Der stod et badekar midt i laden, og det skulle vise sig, at grisen skulle i ”bad”. Den kom op i badet, og jeg fik øje på en mand med en slagterpistol – et kæmpe våben med et stort hul for enden. Jeg tog min bror ind til mig for at beskytte ham, for jeg kunne mærke, at der var noget i gære.

Manden skød et kæmpe hul i panden på grisen... vi stod som paralyseret, og som om det ikke var nok, blev den hængt op på en krog, hvorefter en mand med et stor kniv skar grisen hele vejen ned igennem maven, så alle indvoldene røg ud.

Jeg husker ikke mere – ikke engang, om jeg skreg eller gik ind i mig selv, men jeg husker tiden efter. Jeg ville ikke spise kød, men alle omkring mig sagde, at det blev jeg nødt til, fordi de proteiner, der var i kød, kunne vi ikke undvære og jeg ville dø, hvis ikke jeg fik kød. Igennem livet har jeg spist kød og også givet mine børn kød. Men omkring 30-års alderen blev jeg ”deltidsvegetar” som jeg kaldte det. Jeg skar efterhånden mere og mere kød fra. Da jeg læste småbogen af Martinus ”Den ideelle føde” blev der endelig sat et punktum for min dyrespisning - det var i 2010.

Jeg har lært, at jeg skal følge min intuition – det vidste jeg ikke, da jeg var barn, ung og en ung voksen. Jeg har lært, at vi alle sammen er elever og lærere på samme tid, og at vi lærer af naturen og af hinanden. Vi tiltrækker det vi i øjeblikket trænger mest til. Da jeg læste, at vi selv var årsag til det, vi oplever, blev jeg glædeligt overrasket for, når det ikke er andres skyld, så kan vi jo gøre noget ved det. Vi ville ikke kunne gøre noget ved det, hvis det var de andres skyld eller de andre, der var årsag til vores oplevelser på godt og ondt.

Det hele handler om at være den kærligste version af os selv. At kunne tilgive og forstå, at alle gør deres bedste og nogle mennesker er langt fremme i udviklin-

gen og nogle er længere tilbage i udviklingen og forstå, at vi ikke kan lære det samme, når vi går i 0. klasse som, når vi går i 9. klasse. Det er helt umuligt og sådan er det med os alle. Det kan gøre det nemmere at tilgive mennesker, når vi forstår, at vi er forskellige. Og selv om vi læser Det Tredie Testamente, er det ikke ensbetydende med, at vi er længere fremme end andre. Der vil være områder i vores liv, hvor vi skal lære mere end på andre områder.

Vi kan øve os i, at undgå at reagere voldsomt, når noget bliver taget fra os, at tilgive andre og os selv, og forsøge at være kærlige mod andre væsener. Vi tiltrækker jo væsener, fordi vi skal lære noget. Indimellem føles det som et ubehageligt gode og andre gange et behageligt gode, for alt er såre godt.

Jeg forstår også, at vi udelukkende oplever i kraft af kontraster – godt og ondt, sult og mættelse, nat og dag, sort og hvidt osv. Hvis det hele var ét stort hvidt lærred, og vi malede hvidt på det, så ville vi ikke kunne se kunstværket, men hvis vi maler kontraster på et lærred både farvemæssigt, formmæssigt og størrelsesmæssigt, så bliver det mere interessant, og vi oplever.

Det, vi kan lære af børn

Som underviser og kunstner er jeg interesseret i det, vi lærer vores børn, og især det, de lærer os. Alle er lærere og elever på samme tid. Vi lærer af naturen, af andre mennesker og af dyr. Hvis vi åbner os for livet og stoler på sætningen ”Alt er såre godt” så kan vi bedre tage livet som det kommer, og selv bidrage til, at rejsen bliver god.

Vi kan lære meget af børns umiddelbarhed, deres nysgerrighed efter at lære, deres måde at skabe på. De tænker ikke over, hvad andre mener om dem, de lever i nuet, de leger, er helt vildt glade for sne og vandpytter og de dømmer ikke.

Men de lever et liv, hvor de er afhængige af, at vi beskytter dem. Vi skal lære dem ting og opdrage dem. Opdragelse er et meget vidt begreb og vi bliver nok aldrig helt enige om, hvordan det gøres bedst. Der er så stor forskel på at inddrage og at opdrage. Det allervigtigste, vi kan give vores børn er kærlighed og at undgå store vredesudbrud, fordi det påvirker dem mere end vi aner.

Fordi, vi er på så forskellige udviklingstrin, er der også forskellige måder at være sammen på. Vi må sørge for, at gøre det allerbedste, og prøve ikke at dømme andre. Vi må sørge for, at der altid er rart at være og være så sande som muligt overfor hinanden. Vi må sørge for, at være så positive vi kan og jeg er sikker på, at alle forældre gør deres bedste for at være noget for deres børn. Når vi som forældre kigger tilbage, kan vi nok alle sammen sætte en finger på nogle ting, vi skulle have gjort anderledes - det er det, der hedder udvikling. Vi lærer hele tiden. Der er ikke noget menneske, der kan være anderledes, end det er. Væremåden er udtryk for vores moralske udviklingstrin.

Børnenes leg og livsglæde smitter og efterlader sig mange spor. Mange børn elsker at tegne og male. De små kunstværker er et tegn på det, der foregår i deres inderste. Børnene elsker at vise det frem og når de er store nok, fortæller de, hvad det forestiller. Jeg har stadig flere kunstværker fra, da mine børn var små. Det gør mig glad og tilpas. Livsglæden fra tegningerne og malerierne, smitter. Jeg har tit iagttaget mine egne børn, når de skabte, og nu også de unge på den ungdomsskole, hvor jeg underviser. De er så stærkt optaget og befinder sig i ”deres åndelige verden”. Jeg ser ofte stærke farver, spændende former og farvesammensætninger. Jeg elsker den umiddelbare glæde, de har ved at skabe. At være optaget af at skabe er en skøn rejse og vi kan komme i en tilstand af flow, som er et begreb, psykologen Mihaly Csikszentmihalyi, definerede i 1990.

”Flow er en mental tilstand, hvor vi er fuldstændig opslugt af det, vi beskæftiger os med. Den er karakteriseret som en fornemmelse af et energifyldt fokus, fuld

involvering og succes med den igangværende aktivitet.” Vi oplever det alle sammen, når vi er passioneret omkring noget, så taber vi fornemmelsen for tid og sted, og det er et utroligt sundt sted at være.

Vi er begyndt at forstå, at det er os, der må lære en hel masse, for at vi kan lære børnene noget. Vi tillægger heldigvis tegninger større betydning nu end vi har gjort før. Før i tiden så vi på værkerne som krimskrams. Som underviser opdager jeg hele tiden skønheder, sjove måder at sammensætte former og farver, og det giver mig noget at tænke over. Uanset, hvor meget jeg øver mig, lærer jeg aldrig den umiddelbarhed, der er i børns malerier. Jeg elsker at få barnestreger ind i mine malerier og er mere og mere interesseret i deres måde at gøre det på.

De fleste kunstnere indrømmer, at de kan lære meget af børn. Selvfølgelig er det ikke alt det barnagtige og de ufærdige sider hos barnet, vi skal efterstræbe, det er umiddelbarheden, tilliden, evnen til at se frisk og fordomsfrit på tingene, til på én gang at rumme den barnlige livsglæde og lysten til at lege og opleve barnets oprigtige religiøse følelse af og samhørighed med alt levende. Martinus siger, at vi alle er vordende kunstnere. Han sætter kunsten direkte i forbindelse med livet som en af de faktorer, der medvirker til at forvandle os til «det færdige menneske i Guds billede.» Kunsten er ikke forbeholdt de få. Den er en væsentlig del af livet, en del af livskunsten.

Barnetegningerne er altså ikke noget nyt fænomen i vores tilværelse. Men dette, at de voksne begynder at lægge mere mærke til dem og prøver at forstå dem og se, hvad der ligger bag dem, og det, at mange begynder at kunne se den umiddelbare renhed og skønhed, der kan være i dem, er nyt.

En lille pige malede engang Gud med hvid farve på det hvide papir, ”for”, som hun sagde, ”han er der, man kan bare ikke se ham.” Børn har deres logik, og deres billeder har, som al kunst, deres egne love.

Voksne kan ofte sige, at børns malerier er grimme. Hvem skal dømme det? Er det ud fra en skabelon eller vores egne referencer, meninger og smag? Jeg går meget op i farver. At jeg kan lide turkis, skal jo ikke påvirke, hvad andre skal kunne lide. Jeg har igennem tiden, på nogle tidspunkter, været mere draget til den ene farve frem for den anden, og til andre tider har det været andre farver, der har inspireret mig mest. Farver har en helt unik betydning, og vi ser også at oplevelsen af symbolismen i farverne er forskellig, alt efter hvilken del af verden, vi kommer fra eller lever i. I bogen ”Farvernes metafysik – kosmisk farvelære” af Ole Ingolf Jensen, fortæller forfatteren om, hvordan vi oplever farver. Det er en utrolig spændende bog, og jeg kan kun anbefale den farveglade læser at låne bogen eller købe den over nettet.

Vi kan bruge kreativiteten til at skabe et mere kunstnerisk og legende forhold til livet og skabe positive visioner for fremtiden.

Hvorfor skriver jeg nu alt det om kunst og kreativitet – hvad har det med åndsvidenskaben at gøre? Det har alt at gøre med åndsvidenskaben og fremtiden. Martinus skriver at alle jordiske mennesker vil blive genier i alle kunstarter, også i kunsten at leve. ”Himmerigets rige” bliver til virkelighed.

”Hvad skal da alle disse mennesker bestille? Ja, da alt grovere arbejde for længst er overtaget af maskiner og helautomatiske fabrikker, bliver der kun ét tilbage for det jordiske menneske at beskæftige sig med: udviklingen af dets ånd, hvilket i denne forbindelse vil sige: udviklingen af dets evne til at skrive, tegne, male, synge, spille eller på anden vis at give udtryk for alt det, der bor i dets sjæl. Mens livet fra junglen og frem til vores tid, hovedsageligt har været et liv imod alt og alle, vil fremtidens mennesker udelukkende koncentrere sig om at blive genier i kunsten at leve, og kunsten at tænke.” Citatet er fra et foredrag på Martinus Institut, søndag den 30. januar 1949. Senest bragt i *Kosmos nr. 11/1984*. Bearbejdet af Erik Gerner Larsson og bearbejdelsen er godkendt af Martinus.

Jeg kan bruge ”Det Tredie Testamente” til at blive klogere på livet og livslovene og lære at blive en livskunstner. Jeg ønsker at

- *modtage naturens lærdom*
- *være så kærlig og god, som jeg kan*
- *huske den beroligende sætning fra værket ”alt er såre godt!”*

Jeg er taknemmelig for at have Det Tredie Testamente at slå op i, at læse i og bare have det i baghånden – for det er et verdensbillede så smukt, logisk og kærligt. Det giver mig fred og gør mig glad.

Alt det og meget mere har åndsvidenskaben givet mig.

Himmelske Fader! - Tak fordi du har sat mig, Støvgranet fra dit hellige Aasyn, i Stand til at reflektere paa denne din mægtige imod mig rettede personlige Korrespondance, Tale og Undervisning, og gjort mig bevidst i, at jeg ikke har nogen som helst for mit Jeg eksisterende anden Fader, Præst eller Lærer.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2905)

Bibelens tre testamenter

Med Bibelens tredje og afsluttende testamente
er Guds plan med menneskeheden intellektuelt forklaret

Af Jes Arbov

Det er i dag en almindelig anerkendt antagelse, at om Gud kan man intet vide med sikkerhed, og at enhver forestilling, der inkluderer Gud og det guddommelige, derfor er baseret på tro. Alligevel må man stille spørgsmålet, om denne antagelse er universelt gyldig eller snarere en midlertidig, historisk bestemt sandhed, der allerede i dag langsomt, men uundgåeligt er i færd med at blive “overhalet” af virkeligheden. Med fremkomsten af *Det Tredie Testamente* er de erkendelsesmæssige betingelser for at opnå viden om Gud nemlig ændret radikalt. I første omgang drejer det sig ganske vist om *teoretisk viden*, men med tiden vil den rent teoretiske erkendelse blive afløst af en stadig mere *realistisk oplevelse* af Gud.

Traditionelt har menneskeheden primært fået sin viden om Gud gennem særligt udvalgte åndelige vejledere, der med benævnelser som profeter, filosoffer, vismænd og religionsstiftere har påtaget sig rollen som “Guds talerør” i de samfund, hvor de har virket. Der er her tale om mennesker, der bevidsthedsmæssigt har været længere fremme i udvikling end deres samtidige. Dette, kombineret med en særlig evne til at opnå kontakt med det guddommelige, har givet dem de nød-

vendige kvalifikationer, der satte dem i stand til at vejlede deres medmennesker i åndelige spørgsmål og udstikke retningslinjer, der ikke blot var relevante for deres egen samtid, men ofte århundreder og undertiden endog årtusinder frem i tiden.

I de overleverede beretninger om disse åndelige vejledere indtager deres møde med det guddommelige ofte en central rolle som den begivenhed, der initierer eller igangsætter deres mission. Inden for den bibelske tradition er en række af disse møder velkendte. Det gælder Moses' møde med den brændende tornebusk (2. Mosebog 3-4,1-17), Jesu forvandling – eller “forklarelse” – på bjerget, hvor hans skikkelse forvandlede, idet “hans klæder blev hvide som lyset”, og “hans ansigt lyste som solen” (Matthæus. 17,2), samt Pauli omvendelse til kristendommen, da han på vejen til Damaskus i et syn møder Jesus som et skinnende lys (Apostlenes Gerninger 9,3-9). Tilsvarende beretninger om åndelige lederskikkelsers møder med det guddommelige findes naturligvis også beskrevet inden for andre religiøse traditioner.

Ifølge *Det Tredie Testamente* eller *åndsvidenskaben*, optræder de åndelige eller religiøse vejledere i *verdensgenløsningens tjeneste*. Martinus forklarer, at verdensgenløsningen er et udslag af et *universelt kosmisk princip*, som han benævner *forældreprincipet*. På samme måde, som forældre hjælper og støtter børnene igennem deres opvækst, hjælper og støtter det åndelige Forsyn menneskeheden gennem dens forskellige udviklingstrin her på Jorden i den fysiske verden. En vigtig del af denne hjælp og støtte får menneskeheden som nævnt gennem åndelige eller religiøse vejledere, der er længere fremme i udvikling, og som af Martinus benævnes *verdensgenløsere*. For at verdensgenløsningen kan fungere efter hensigten som en pædagogisk støtte- eller hjælpeforanstaltning er det helt afgørende, at vejledningen er tilpasset den kulturelle horisont og det mentale udviklingstrin hos dem, der modtager vejledningen. Af den grund finder man overalt på jordkloden skikkelser, der har fungeret som verdensgenløsere. Man

kan her blot tænke på navne som Lao-tse, Konfutse, Buddha, Jesus, Muhammed og en lang række andre kendte og mindre kendte skikkelser.

I det *Det Tredie Testamente* er der mange henvisninger til Det Første og Det Andet Testamente, og vi skal derfor også her se nærmere på den vejledning, der er givet i disse to testamenter. En vejledning, der netop skal læses og forstås som en trinvis vejledning tilpasset den menneskelige bevidstheds udviklingsniveau, således at der i Det Første Testamente lægges grundstenene til den senere mere udfoldede og avancerede vejledning i Det Nye Testamente, der for sin del lægger grundstenene til fremkomsten af den *intellektualiserede kristendom* i Det Tredie Testamente.

Udbredelsen af Det Første og Andet Testamente har været imponerende i både geografisk og tidsmæssig henseende. Hvis vi i overensstemmelse med nyere forskningsresultater regner med, at de ældste kildeskrifter i Mosebøgerne blev nedskrevet i 600-500-tallet f.Kr., er de to testamenter sammensat af skrifter, der er blevet til i en periode på ca. 750 år fra omkring 600 f.Kr. til ca. 150 e.Kr. Deres virkningshistorie, som strækker sig over mere end 2.000 år, vidner om, at de har været perfekt tilpasset de samfund, hvori de fik deres udbredelse. Ud over skriftlig formidling i form bibeloversættelser, katekismer, teologiske afhandlinger, salmer og opbyggelige skrifter af enhver art er de to testamenter fortællinger og billedsprog trængt videre ind i kulturen gennem litteratur, billedkunst og musik i en sådan grad, at man i dag inden for eksempel litteraturvidenskaben tilslutter sig den engelske forfatter William Blake (1757-1827), når han siger, at "Bibelen er litteraturens store kode" ("the Bible is the great code of literature"). Den moderne litteraturvidenskab bekræfter, at de store digtere og forfattere – inden for ikke kun, men især den vestlige kulturkreds – trækker på de to testamenter sprog, billeder og fortællinger.

Skønt endnu virksom er den bibelsk prægede del af kulturen i dag stærkt aftagende. Herunder ikke mindst de centrale trossætninger og dogmer, der blev formuleret og knæsat af kirken i et forsøg på at tolke og tilpasse teksternes indhold til kirkens egen opfattelse og interesser. At Bibelen har mistet meget af sin tiltrækningskraft, hænger først og fremmest sammen med den generelle bevidsthedsudvikling, der har fundet sted inden for ikke mindst de sidste 150 år, hvor videnskabens og teknologiens udbredelse og den generelle højnelse af uddannelsesniveaet har styrket den materialistisk orienterede, rationelle intelligens, så den i dag dominerer praktisk talt alle samfundsområder. Herunder også de områder af tilværelsen der vedrører, ikke blot den menneskelige eksistens, men selve livets egenart og betydning. Det vil sige områder, der tidligere var forbeholdt religionen.

Da der er tale om en intelligens, der snævert retter sig mod iagttagelse og analyse af tilværelsens materielle side, undergraver nutidens videnskab tidligere tiders tro på en Gud og et Forsyn på samme tid som den er ude af stand til at sætte noget nyt i stedet. Det betyder, at mange mennesker i dag står i en situation, hvor de uden en intellektuelt tilfredsstillende erstatning for tidligere tiders religiøse tro, er mere rådvilde end tidligere hvad angår tilværelsens store, fundamentale spørgsmål om livets mening, retning og formål. Det er her *Det Tredie Testamente* kommer ind i billedet, idet det i forlængelse af de to foregående testamenter tilbyder en forklaring på livets mysterium.

Som Det Første og Andet Testamente er også *Det Tredie Testamente* tilpasset målgruppens bevidsthedsniveau. Evnen til at tilegne sig værkets indhold beror derfor helt og aldeles på, hvilket bevidsthedsmæssigt udviklingstrin, man befinder sig på. Mens kirkekristendommen, som vi kender den i dens forskellige afskygninger, primært appellerer til mennesker med en vis human følelse kombineret med evnen til at tro på dogmer, der ikke kan forklares intellektuelt, så appellerer det materialistisk videnskabelige livssyn til overvejende intelligens-

betonede mennesker, der har mistet evnen til at tro på det, der ikke rent logisk kan forklares. *Det Tredie Testamente* forener de to netop nævnte livssyn i en ny syntese, der appellerer til mennesker med en udviklet intelligens i balance med human følelse. Mennesker, der i lighed med de videnskabelige materialister har mistet evnen til at tro, men som samtidig har gennemskuet den videnskabelige materialismes erkendelsesmæssige begrænsninger.

Da ikke alle mennesker på Jorden i dag befinder sig på det samme udviklingstrin, er situationen derfor den, at skønt *Det Tredie Testamente* er for alle, er værket ikke for alle *på samme tid*. Det bevidsthedsniveau, som *Det Tredie Testamente* repræsenterer, ligger på et ret højt niveau sammenlignet med, hvad der i dag er alment gældende. Det vil imidlertid ændre sig i de kommende århundreder, og man må da forvente, at *Det Tredie Testamente* med tiden vil få en udbredelse og virkningshistorie, der er sammenlignelig med og endda overgår de to foregående testamenter, idet *Det Tredie Testamentes* åndsvidenskabelige analyser vil udgøre grundlaget for fremtidens samfund på alle planer.

Det Tredie Testamentes relation til Det Første og Andet Testamente

Det Første og Andet og Det Tredie Testamente handler om menneskets forhold til Gud og næsten, men mens man i de to første testamenter var henvist til at formidle indholdet via fortællinger og lignelser, og i et let fatteligt billedsprog, der var tilpasset samtidens fatteevne, er situationen i forbindelse med tilblivelsen af *Det Tredie Testamente* en helt anden. Op gennem det 20. århundrede har en nærmest forceret udvikling af intelligensen nemlig åbnet for helt nye perspektiver og betragtningsmåder, der var utilgængelige på tilblivelsestidspunktet for de to tidligere testamenter. Det drejer sig ikke mindst om den videnskabelige kortlægning af arternes evolution samt udforskningen af solsystemets og universets materielle opbygning (makrokosmos) samt kroppens mindre bestanddele i form af organer, celler, atomer etc. (mikrokosmos). Dette radikalt udvidede syn på vores egen, overvejende materielle tilblivelseshistorie og placering i universet har

været en nødvendig forudsætning for, at Martinus i *Det Tredie Testamente* har kunnet fremlægge de centrale analyser af livets struktur, formål og betydning.

Det Tredie Testamente er et selvstændigt værk i sin egen ret. Alle de mange analyser og logiske tankerækker, der lægges frem for enhver at eftertænke og kontrollere, hviler på Martinus' egen højtudviklede intuitionsevne. Den satte ham i stand til at identificere og beskrive verdensaltets evige love og principper, som han selv oplevede dem under og efter sin kosmiske indvielse. Det er samtidig et karakteristisk træk ved *Det Tredie Testamente*, at det indeholder et væld af henvisninger til Det Første og Andet Testamente. Men henvisningerne bliver vel at mærke ikke anvendt til at begrunde eller retfærdiggøre analyserne i *Det Tredie Testamente*. Det omvendte er tilfældet. Henvisningerne bliver anvendt til at påvise, hvorledes mange af de centrale facitter i *Det Tredie Testamente* allerede er fremlagt i de to foregående testamenter, skønt i en ikke-intellektuel form. Der er således tale om, at det er *Det Tredie Testamentes* analyser, der begrunder og dermed bekræfter de foregående testamenteres formidling af den højeste visdom. På den måde har Martinus samvittighedsfuldt og med stor omhu skrevet *Det Tredie Testamente* ind i den tradition, der blev grundlagt med det Det Første og videreført med Det Andet Testamente. Betydningen af, at han fra starten, og konsekvent gennem hele værket, har grebet det an på den måde kan næppe overvurderes. For derved bliver en række vigtige pointer, som værkets læsere bør holde sig for øje, bygget ind i værket som en vedvarende, underforstået påmindelse:

- Bibelhenvisningerne, der allerede er en del af den globale kulturelle arv, viser, at der i kulturen, som den foreligger, findes overleverede elementer i form af evigt gyldige sandheder, som peger fremad mod de værdier, der bliver de bærende for fremtidens samfund og kultur i skikkelse af en helt *ny verdenskultur*.
- Samtidig anvendes bibelhenvisningerne i en sammenhæng, hvor det på baggrund af *Det Tredie Testamentes* analyser bliver påvist, hvordan se-

nere tiders misforståelser og fejltolkninger har vundet hævd i kulturen og dermed fordunklet budskabet i de oprindelige tekster.

- Idet de mange bibelhenvisninger, understøttet af *Det Tredie Testaments* analyser, frem for alt betoner næstekærlighedens betydning, er henvisningerne til de bibelske kernesætninger med til yderligere at understrege, at næstekærligheden “ikke blot er for de enfoldige eller naive”, men “har bud til alle jordens mennesker” som det “eneste fornødne” for skabelsen af en human kultur (jf. f.eks. *Mentale fængsler*, kap. 11).
- Bibelhenvisningernes betoning af moral og næstekærlighed fungerer dermed yderligere som en påmindelse om og understregning af, at *Det Tredie Testaments* åndsvidenskab er moralvidenskab, og at moral og videnskab i sin højeste form udgør ét og samme princip (jf. *Livets Bog II*, stk. 444).
- På baggrund af analyserne i *Det Tredie Testamente*, der viser menneskeheden placering i et evigt, kosmisk verdensbillede, bliver der kastet et strålende og forklarende lys ind over de to foregående testamenter, og det bliver intellektuelt begrundet, hvorfor Guds plan for menneskeheden har været fastlagt “før verden blev til”, og hvorledes denne plan i historisk tid, repræsenteret ved de to foregående testamenter, er blevet formidlet til mennesker i en form, der er tilpasset deres intellektuelle kapacitet.
- Det bliver på baggrund af bibelhenvisningerne underforstået understreget, helt ned i værkets komposition, at *Det Tredie Testamente* indgår som en integreret del af den bibelske tradition, og at værket dermed er identisk med Guds opdaterede vejledning til menneskeheden i en form, der er perfekt tilpasset nutidens og især fremtidens menneskers mentalitet og sjælelige behov.
- De mange henvisninger til Jesu Kristi forkyndelse og mission er i kombination med værkets højintellektuelle indhold desuden en påmindelse om, at *Det Tredie Testamente*, som det vil blive påvist senere i denne artikel, er identisk med opfyldelsen af Jesu profeti i Det Nye Testamente om “Kristi genkomst”.

Men dermed er det også sagt, at teksterne i *Det Tredie Testamente* er en fornyet manifestation af Guddommens kærlige vejledning og omsorg for menneskeheden på nutidens og ikke mindst fremtidens betingelser.

Det Første Testamente som en forudsætning for Det Andet Testamente

I Det Gamle Testamente er *monoteismen* formuleret i form af den for samtiden epokegørende indsigt, at der kun findes én sand Gud. Da Gud er identisk med evigheden og uendeligheden er enhver fysisk afbildning af Guddommen umulig. Der advares derfor i de ti bud mod at forveksle den evige Guddom med konkrete, skabte frembringelser og på den måde forveksle Skaberen med det skabte og derved bedrive afgudsdyrkelse. Det hedder derfor også: “Du maa ikke have andre Guder for mig”, “Du maa ikke gøre dig noget udskaaret Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen eller nede paa Jorden eller i Vandet under Jorden”. (2. Mosebog 20,3-4, dansk oversættelse 1917)

Kernen i de ti bud er kærlighed. Når det blandt andet påbydes, “ær din Fader og din Moder... .” – “du maa ikke slaa ihjel – “du maa ikke stjæle” – “du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste” – “du maa ikke begære din Næstes Hus! Du maa ikke begære din Næstes Hustru, hans Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller noget, der hører din Næste til” – (2. Mosebog 20,12-17, dansk oversættelse 1917) er det udelukkende for at forhindre krig og uvenskab og i stedet skabe fred og harmoni og dermed lykke og glæde mellem mennesker indbyrdes (jf. *På kærlighedens alter*, kap. 1).

Alene i kraft af de ti bud indvarsler Det Gamle Testamente nye idealer for menneskehedens bevidsthedsmæssige udvikling. Der er vel at mærke tale om idealer, der har bevaret deres aktualitet helt frem til i dag, fordi de ligger på et så tilpas højt niveau, at de for de fleste mennesker stadig fungerer som et ideal, som man i bedste fald kan stræbe efter at realisere.

Der er enkelte personer i Det Gamle Testamente om hvem det berettes, at de levede i kontakt med den kærlighed, som de ti bud er et udtryk for. En af dem var Abraham, der som den fredselskende mand, han var, undgik at indgå i stridigheder. Da der blev uenighed mellem Lots og Abrahams hyrder, siger Abraham derfor til Lot: “Der maa ikke være Strid mellem os to eller mellem mine og dine Hyrder, vi er jo Frænder! Ligger ikke hele Landet dig aabent? Skil dig hellere fra mig; vil du til venstre, saa gaar jeg til højre, og vil du til højre, saa gaar jeg til venstre!”. (1. Mosebog 13,8, dansk oversættelse 1917)

Dette er et af kerneeksemplerne fra Det Gamle Testamente, der viser, at det for enkelte personer var muligt at efterleve buddene, men ellers må man sige, at Det Gamle Testamente vrimler med beretninger om, hvor svært det var for samtidens medlemmer af det jødiske folk at overholde buddene. Dansen om guldkalven fremstår endnu i dag som et sindbillede på dette. Mens Moses befandt sig på Sinais bjerg for at modtage de ti bud, blev folket utålmodigt, og under ledelse af Moses’ bror Aron støbte de en tyrekalv af guld, hvorefter de erklærede “Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!”, og den næste dag festede de ved at bringe kalven brænd- og måltidsofre, og de spiste og drak; og de dansede. (2. Mosebog 32,1-6, dansk oversættelse 1917)

Det har været et alment gældende vilkår, ikke kun for det jødiske folk, men for alle folk og nationer, der er kommet i kontakt med de humanistiske idealer, som de ti bud repræsenterer, at man kun i yderst begrænset omfang har været i stand til at realisere idealerne. Med Moselovens ”øje for øje, og tand for tand” hævn-moral blev der oprindeligt gennem lovgivning ligefrem sat bom for næstekærligheden, og i dag kan man blot tænke på de nationer, der kalder sig kristne, men hvor det militære forsvar, og pengemagten ikke mindst, indtager en langt mere central rolle end sand gudsdyrkelse i form af næstekærlighed.

Profeterne i Det Gamle Testamente var smerteligt bevidste om afstanden mellem idealitet og realitet – eller teori og praksis. De var klar over, at man for at opbygge et retfærdigt og velfungerende samfund måtte leve i harmoni med de guddommelige love, som de kom til udtryk i de ti bud, og det smertede dem at være vidne til folkets ugudelighed og at se, hvordan magthaverne levede i en form for lovløshed uden at tage sig af de svage. For som Esajas formulerede det: “Dine stormænd er oprørske; de er i ledtog med tyve. Alle elsker bestikkelse og jager efter gaver; de skaffer ikke den faderløse ret og tager sig ikke af enkens sag.” (Esajas 1,23)

Skønt folket praktiserede de religiøse ceremonier, og med ord og gestik bekendte sig til Israels Gud, handlede de ikke derefter, og profeterne forsøgte, som profeten Esajas gør det her, at råbe folket op og motivere det til at ændre adfærd:

“Når I rækker hænderne frem imod mig, lukker jeg øjnene; hvor meget I end beder, hører jeg det ikke. Jeres hænder er fulde af blod, vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt, lær at handle godt! Stræb efter ret, hjælp den undertrykte, skaf den faderløse ret, før enkens sag! Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlag, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld. Hvis I er villige og lydige, skal I fortære landets goder; men hvis I er modvillige og genstridige, skal I fortæres af sværdet. Herren selv har talt.” (Esajas 1,15-20)

Pointen er naturligvis, at bekendelse og ceremoniel praksis ikke i sig selv er nok. Når det kommer til stykket, er det ikke det, der tæller. Sand gudsdyrkelse er at handle ret imod andre og praktisere barmhjertighed. Det er dét tema, der videreudvikles i Det Nye Testamente, hvor næstekærligheden forkyndes i sin mest ophøjede form. Med Jesu korsfæstelse omsættes næstekærlighedsbuddet om at elske sin næste som sig selv (jf. 3. Mosebog 19,18) ligefrem til et vældigt

anskuelsesdrama, der som en fundamental kærlighedsmanifestation udspiller sig på den verdenshistoriske scene.

Det Andet Testamente som en forudsætning for Det Tredie Testamente

Det var blandt det jødiske folk, Jesus voksede op og udførte sin mission. Med den fremspirende humanisme, som den kom til udtryk i dele af Det Gamle Testamente, fandtes her den kultur og de idealer, der var et egnet baggrundstæppe for Jesu virke, og som sikrede, at der i samtiden fandtes en vis modtagelighed for hans forkyndelse.

Jesu biografi er i hovedtræk velkendt med fødslen i Betlehem, dåben i Jordanfloden, hans virke og forkyndelse i Galilæa og omegn, rejsen til Jerusalem, hvor han bliver korsfæstet, samt afslutningsvis opstandelsen og gensynet med disciplene inden den endelige afsked og "himmelfart".

I sin forkyndelse refererer Jesus til næstekærligheden i Det Gamle Testamente og viderefører den med stor kraft og autoritet. Han viser i højere og mere fundamental form end tidligere kærligheden som den eneste sande vej mod lyset. Der findes næppe nogen anden forfatter end Martinus, der bedre er i stand til at gengive storheden og betydningen af Jesu forkyndelse, og det vil derfor på dette sted være passende at overlade ordet til ham:

“Hele Jesu liv, bjergprædiken, væremåde og lidelseshistorie blev selve kærlighedens urokkelige stadfæstelse som livsfundament [...]. Jesu vandring på jorden blev åbenbaringen af et mentalt solskin, der lyste ud over Palæstinas bjerge og ned igennem århundreder. I dette overjordiske solskin åbenbares den evige Guds tale. (*På kærlighedens alter*, kap. 1)

Derefter fortsætter Martinus med at citere de velkendte ord fra bjergprædiken og karakteriserer dem som en “kærlighedshymne til de evige sandheder”:

“Salige er de fattige i ånden, thi himmeriges rige er deres’ – ‘salige er de som sørge, thi de skulle husvales’ – ‘salige er de sagtmodige, thi de skulle arve jorden’ – ‘salige er de, som hungre og tørste efter retfærdigheden, thi de skulle mættes’ – ‘salige er de barmhjertige, thi dem skal vises barmhjertighed’ – ‘salige er de rene af hjertet, thi de skulle se Gud’ – “ etc. (*På kærlighedens alter*, kap. 1)

Når det “mentale lys” eller “åndelige solskin” blev så meget stærkere i Det Nye Testamente, end det havde være i Det Gamle Testamente, skyldes det især opfordringen til at praktisere ubetinget tilgivelse uden undtagelse:

“I have hørt, at der er sagt: øje for øje og tand for tand. Men jeg siger eder, at I må ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, da vend ham også den anden til’ – ‘giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil låne af dig’ – ‘I have hørt, at der er sagt: du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger eder: elsker eders fjender, velsigner dem, som forbander eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, for at I må vorde eders Faders børn, han som er i himlene; thi han lader sin sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige....’ – ‘derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i himlene, er fuldkommen’”. (*På kærlighedens alter*, kap. 1)

Med Jesus som talerør bliver “evige principper” og “urokkelige sandheder” formidlet til samtidens tilhørere og siden spredt ud over hele jordkloden. Disse sandheder bliver vel at mærke ikke formidlet intellektuelt. Det havde været formålsløst, da samtiden savnede forudsætningerne for at forstå den intellektuelle begrundelse. Men det betyder naturligvis ikke, at Jesu forkyndelse ikke hviler på et fundament af højintellektuel analyse, blot er Jesus, grundet datidens intellektuelle bevidsthedsniveau, afskåret fra at dele disse intellektuelle begrundelser

og analyser med sine samtidige, hvorfor tilhørerne heller ikke forstod, at det var “den højeste videnskab, der her åbenbaredes” (*På kærlighedens alter*, kap. 1).

Jesus understregede samtidig sin guddommelige autoritet ved mirakler og sit kærlige væsen. Hans mission omfattede dog mere end dette. Han skulle for al-verden demonstrere, hvordan det fuldkomne menneske handler selv i ekstreme situationer, hvor det af sine medmennesker udsættes for de værst tænkelige fysiske pinsler. Ved også i den situation at demonstrere næstekærlighed og ubetinget tilgivelsesevne viste Jesus på korset som global anskuelsesundervisning, hvordan det færdigt udviklede menneske handler:

”Igennem verdensgenløserens særlige væremåde blev det åbenbart for verden, hvorledes et menneske i kød og blod virkelig kan besidde kærligheden til sin næste i en sådan grad, at den er ganske uberørt af, hvilken forfølgelse eller lidelse denne næste så end måtte have udsat det for. Ikke ét eneste øjeblik under korsfæstelsens langsomme og pinefulde død, der vel nok er selve kulminationen af, hvad der kan påføres et menneske af tortur eller lidelse, kom verdensgenløseren ud af fatning og tabte sit kærlige sindelag. Den kærlige indstilling, han havde til sine omgivelser, her under også hans bødler og den hånende menneskehob ved korsets fod, udløste sig i det store kærtegn, der skulle blive nøglen til salighedens port eller verdens frelse. Og som en vældig lysglorie i jordens åndelige atmosfære funkler, lyser og varmer den dag i dag dette verdensfrelsende kærtegn i form af de evige ord på korset: ’Fader! Forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre’.” (*På kærlighedens alter*, kap. 2)

Med denne fundamentale demonstration af det fuldkomne menneskes væremåde var Jesus af Nazarets mission fuldbyrdet, og et foreløbigt højdepunkt var dermed nået i videreførelsen af kristusmissionen eller den universelle lære om næstekærlighed, der var blevet påbegyndt med de ti bud i Det Gamle Testamente.

Det skal i den forbindelse understreges, at andre højere verdensreligioner naturligvis også spiller en stor rolle, idet de ligeledes er blevet befordret af kærlighed fra højere udviklede væsener, der har givet deres liv til hjælp for menneskeheden udvikling i humanitet. Når det i *Det Tredie Testamente* imidlertid er traditionen fra Det Første og Andet Testamente, der bliver knyttet an til og videreført, skyldes det netop, at næstekærlighedsbudskabet mest fundamentalt, anskueligt og fysisk konkret er kommet til udtryk gennem Jesu forkyndelse og ikke mindst hans demonstration på korset af den suveræne tilgivelsesevne.

Jesus var imidlertid fuldt bevidst om, at kristusmissionen ikke dermed var afsluttet, og at den fundamentale analyse og klarlæggelse af “hele sandheden” endnu manglede. Han bekendtgjorde derfor, at han ville “bede Faderen” om at “give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindelig” (Johannes 14,16), og han begrundede det med ordene: “jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden” (Johannes 16,12-13). Med andre ord, det åndsvidenskabelige eller teoretiske fundament for hans mission og forkyndelse, herunder påbuddet om ubetinget tilgivelse, kunne Jesus ikke dele med sin samtid, fordi de savnede de intellektuelle forudsætninger for at forstå det. Jesus stiller dermed i udsigt, at hans mission vil blive fulgt op af en fortsættelse, hvor menneskene vil få den viden stillet til rådighed, som de på nuværende tidspunkt endnu ikke kan “bære”, og hvorved de vil blive vejledt “til hele sandheden”.

Det Tredie Testamente fuldkommengør kristendommen

Verdenshistorisk har vi allerede passeret det tidspunkt, hvor menneskeheden begynder at blive moden til at høre “hele sandheden”. Det er baggrunden for, at *Det Tredie Testamente*, efter Martinus’ kosmiske indvielse i påsken 1921, tog form og blev til i løbet af de følgende 60 år og i dag er udgivet og oversat til en række sprog. Med sin kosmiske indvielse, som Martinus senere navngav “den store fødsel”, blev han bevidst i Gud og fik dermed den samme kristusbevidsthed, som

Jesus havde. Det betød igen, at Martinus, som Jesus, kunne sige “jeg og Faderen, vi er ét” (jf. f.eks. Grand Kursus, stk. 448).

Mod slutningen af sin fysiske tilværelse fremhævede Martinus med stor vægt, at *Det Tredie Testamente* er identisk med opfyldelsen af Kristi profeti om Kristi genkomst i form af talsmanden eller den Helligånds komme, og at værket dermed repræsenterer “kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse” (“Falske profeter og falske Kristus”, *Kosmos* nr. 8 1971, s. 100).

I *Det Tredie Testamente* bliver de uskabte, kosmiske principper, der er grundlaget for verdensaltets opbygning og struktur, afdækket, og med udgangspunkt i *åndsvidenskabelige* eller *kosmiske* analyser bliver menneskeheden placeret og skæbnemæssige situation inden for denne struktur påvist og forklaret. Det bliver begrundet teoretisk, at verdensaltet er logisk opbygget, og at dets grundtone er alkærlighed, og det bliver i detaljer påvist, at Kristi forkyndelse er i fuld overensstemmelse hermed. Derved lever *Det Tredie Testamente* op til at være identisk med den “talsmand” eller “Helligånd”, der som “sandhedens ånd” – eller *åndsvidenskab* – skal vejlede menneskeheden “til hele Sandheden” (Johannes 16,13). Gennem de mange bibelhenvisninger til evangelierne er det umiddelbart indlysende, at *Det Tredie Testamente* opfylder Jesu forudsigelse om, at værket – som en manifestation af Guds bevidsthed, eller “Sandhedens Aand” – skal “minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder” (Johannes 14,26), og sammenholdt med den teoretisk begrundede bekræftelse af Jesu udtalelser som evige, guddommelige sandheder indfrier *Det Tredie Testamente* ligeledes forudsigelsen om, at det “skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder” (Johannes 16,14). Når Jesus i den forbindelse uddybende forklarer, at “alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder” (Johannes 16,15), er dette netop en præcis karakteristik af de bevidsthedsmæssige forudsætninger for *Det Tredie Testamentes* tilblivelse. For i kraft af Martinus’ kosmiske bevidsthed er værket blevet til på basis af den samme enhedsbevidsthed med Gud, der også

var grundlaget for Jesu forkyndelse og mission. På den måde øser *Det Tredie Testamente* af det samme vidensocéan, som også Jesu forkyndelse har som sin forudsætning.

Med *Det Tredie Testamente*, hvis mission det er at “vejlede til hele sandheden”, har menneskeheden i dag fået overbragt en højintellektuel udredning af det verdensbillede, som de to foregående testamenter formidler mere brudstykkeagtigt. Verden har fået stillet al den viden til rådighed, som menneskene på Jesu tid ikke kunne “bære”.

I lyset af *Det Tredie Testamentes* højintellektuelle analyser bliver det tydeligt, at den kirkekristelige dogmatik på afgørende punkter ikke harmonerer med Jesu oprindelige lære. Centralt placeret er her læren om syndernes forladelse og forestillingen om himmel og helvede. Ifølge *Det Tredie Testamente* eksisterer “synd” slet ikke, kun uvidenhed. Hvert enkelt menneske udvikler sig via reinkarnation gennem de enkelte jordeliv, hvor det erfarer konsekvensen af sine tidligere ukærlige handlinger. Det er det, der dybest set driver udviklingen fremad, idet uvidenhed gennem erfaringsdannelse forvandles til viden.

Det er således det enkelte menneskes egen oplevelse af de smertefulde virkninger af ukærlige handlinger, der er det primære i udviklingen, hvilket vil sige det jordiske menneskes forvandling fra dyr til menneske. Først når menneskene igennem denne forvandlingsproces er nået så langt frem, at de bliver bevidste om deres egen uvidenhed, bliver de modtagelige for den teoretiske vejledning, som *Det Tredie Testamente* tilbyder, og hvis hovedindhold ifølge Martinus er:

”Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds se-

kundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt.” (”Falske profeter og falske Kristus”, *Kosmos* nr. 8 1971, s. 100)

Med *Det Tredie Testamente*s detaljerede analyser af hele dette vældige stofområde er det teoretiske grundlag til stede, der kan støtte og vejlede det enkelte menneske i udviklingens sidste faser frem mod målet, som er *den store fødsel*, hvor det enkelte menneske gennemgår den indvielse, der giver det ”kosmisk bevidsthed”, som er identisk med kristusbevidstheden, hvor man oplever at være ét med Gud.

Idet der nu er blevet føjet et tredje og sidste testamente til de to foregående, falder der et vidunderligt lys ind over de to første testamenter. Hele formålet med den guddommelige vejledning og menneskelige udvikling træder klart frem, og man forstår med Martinus, at sætningen ”lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse” (1. Mosebog 1,26, dansk oversættelse 1871, jf. ”Kristi genkomst – talsmandens komme”, *Kosmos* 2008 nr. 7) er Bibelens allervigtigste. For det er det, der er formålet med udviklingen, at befri det jordiske menneske fra de dyriske rester i dets bevidsthed og omskabe det til at blive et færdigudviklet menneske ”i Guds billede”.

Vi ser således, at hele menneskehedens udvikling sker i overensstemmelse med en guddommelig plan, som nu går ind i sin sidste fase, hvor mennesket med udgangspunkt i den højintellektuelle, teoretiske vejledning, der er givet med *Det Tredie Testamente*, får mulighed for at indgå i udviklingsprocessen som en bevidst og aktiv medarbejder ved i alt, hvad det foretager sig, at bestræbe sig på at praktisere kærlighed, der i sin højeste analyse er identisk med logik, og derved være til glæde og velsignelse for sine omgivelser.

Alt, hvad jeg ved, har du selv personligt sagt mig. Men da alt, hvad du har sagt mig, er identisk med al min Viden, og min Viden igen kun kan eksistere som den udløsende Basis for alle mine Manifestationer, bliver disse mine Manifestationer i Virkeligheden identiske med dine Manifestationer, og mine Tanker er saaledes dine Tanker, og mine Veje er dine Veje og min Villie er din Villie. Og alt, hvad jeg har af Bevidsthed og Viden, har du selv personligt givet mig. Men derved har du blottet for mig eller ladet mig selv opleve, at du har givet mig, overfor alt, hvad der kommer indenfor mine Manifestationers Rækkevidde, at udgøre din Røst, Stemme eller Tale.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2906)

Min vej til den plantebaserede kost og Det Tredie Testamente

Af Hellebeth Hansen

Omkring år 2000 havde jeg en klient som havde sommerhus i Klint, og hun talte om Martinus og hans lære, og jeg tænkte det lige var mig. Men hver gang hun spurgte om jeg ville med havde jeg allerede arrangeret sommerferie. Det var meningen at jeg skulle møde Martinus Åndsvidenskab et andet sted.

Jeg hedder Hellebeth Hansen er 57 år og er mor til 2 skønne børn Mickey 29 år og Chabrina 22 år. Desuden er jeg så privilegeret at jeg har et lille barnebarn Caia på 1½ år. Jeg har været selvstændig med mit Livsstilscenter for krop & sjæl i 26 år, hvor jeg arbejder med motion, bevægelse, træning, kostvejledning og tanker. Jeg har altid haft et positivt sind og har været meget nysgerrig på livet, både i livet her og nu, men også i livet efter døden.

Før jeg mødte åndsvidenskaben, undersøgte jeg mange religioner, og jeg tog det bedste af dem alle, og jeg troede dengang på at når vi døde, så skulle vi et godt sted hen, og at helvede var her på jorden, hvor vi skulle lære livets lektie. Men stadig havde jeg en stor uro om hvad der skulle ske når livet engang skulle ende. Jeg har læst mange udviklingsbøger, og sjovt nok, så mange år før jeg startede med at læse åndsvidenskab, havde en zoneterapeut i mit center givet mig en bog

LOGIK, af Martinus, og da jeg åbnede den tænkte jeg hvad er nu dette for noget?... det var jo nærmest det rene volapyk. Jeg forstod umiddelbart intet og jeg satte den pænt ind på min boghylde.

Det forstår jeg så i dag, nemlig at man skal være parat til at læse i værket, og er man ikke det, så foreslår jeg altid folk, at starte med at høre nogle foredrag med Martinus egen stemme, hvor man tydeligt kan høre at det han taler om er selv-oplevet, og man kan mærke at det han taler om er intuitivt oplevet, ja når man hører Martinus selv, så åbner der sig langsomt op for nogle af vores hjerneceller, som har været latente og sovende, og så kan man blive parat til at læse Det Tredie Testamente.

I 2010 havde jeg en veninde, der havde et center som mit eget, og hun havde et lokale, i Brøndby. I den bygning, hvor hun havde sit motionscenter, der var der en mand, Jan Langekær, som havde et firma, og som søgte nogle elever til en studiegruppe, i Martinus Åndsvidenskab. Hun mente, at hun kendte to, som hun vidste, ville være meget interesseret i det åndelige. Der gik imidlertid nogen tid, før at forløbet startede, så Jan måtte spørge hende flere gange, om vi ville ringe til ham, for at komme på begynderholdet. Endelig fik vi os taget sammen, og mødtes på hans kontor, sammen med seks andre, som også havde stor interesse i det åndelige, og livets mening. Jeg husker tydeligt denne første undervisningsdag, for jeg blev totalt ”høj” over at få kendskab til denne logiske, positive og kærlige åndelige viden, da det gjorde, at mange af de spørgsmål, som jeg havde, ja dem havde Martinus svarene på, i hans store visdomsværk Det Tredie Testamente.

Som sagt, har jeg læst mange bøger gennem årene, og helt tilbage i 1998, faldt jeg over en bog, som handlede om blodtypekost. Jeg har altid tænkt, at det ikke er alle, som skal spise den samme kost. Nogle gange havde jeg studeret nogle bøger om ernæring, kost og slankekure, men der tænkte jeg, at hvis jeg spiste det, så ville jeg tage på. Men da jeg opdagede bogen om blodtypekosten, hvor man skul-

le spise efter sin blodtype, og der er 4 forskellige blodtyper, blev jeg interesseret. Jeg havde den blodtype, hvor man helst skulle leve som vegetar, men det kunne jeg dengang ikke overskue, for jeg var nervøs for, om jeg ikke ville få nok protein, og jeg var ikke parat til at gå den vej, på det tidspunkt. Men resultatet blev at jeg undlod at spise alle de hårde slags kød, som okse- og svinekød, og jeg fjernede det meste af oste og mælkeprodukter, fra vores husholdning.

I vores studiegruppe, underviste Jan os, til at begynde med, i mange af Martinus' kosmiske (åndelige) symboler, og det første vi startede med at læse, var symbolbøgerne, som hedder Det Evige Verdensbillede I, II og III, og som netop på dette tidspunkt var blevet udgivet som faksimileudgaver som Martinus' uændrede originaludgaver af Kurt Christiansen fra Åndsvidenskabsforlaget. Vi var så hungrende, at vi simpelthen ikke kunne få nok af den store visdom og viden. Sjovt nok var den første bog, som Jan mente, at jeg skulle læse og anmelde for studiegruppen, en af de mindre bøger, "Den ideelle føde", som handler om, hvad kød gør ved os, og hvad vi mennesker gør mod dyr og fisk, når vi spiser dem. Bogen handler også meget om de karmiske konsekvenser af at benytte sig af det dræbende princip ved at spise animalsk føde. Dagen efter, at jeg var færdig med at læse den bog, var jeg blevet vegetar. For mig var det ikke svært at blive vegetar, men jeg har også haft mange år, hvor jeg har øvet mig hen imod at blive det. Da jeg opdagede det, blev det pludselig udfordrende for mig at undervise i blodtypekost, fordi i en af blodtyperne anbefales det at spise kød. Så jeg tænkte nu kan jeg ikke undervise i blodtypekost mere, men jeg fandt frem til at vi jo er på forskellige udviklingstrin så alle skal ikke være vegetar før de er klar til det. Jeg begyndte derefter at anbefale folk til at øve sig i at få kødfrie dage og mere plantebaseret kost.

Faktisk står der i Biblen: *"til alle de vilde dyr, og til alle himlens fugle, ja til alt levende som rør sig på jorden, giver jeg alle planter, som føde og det skulle ske"*, og det er fra Første Mosebog 1:30. Endnu et citat fra Biblen, omkring Biblens

tale om menneskets føde: ”Se, jeg har givet eder alle urter grønne, som giver sæde, som er over jorden, og alle hånde træer, i hvilke træernes frugt, som haves sæd, de skulle være eder føde”.

Når Martinus taler om vegetarisme, nævner han meget det femte bud, ”du må ikke ihjelslå” og ofte at ”du skal elske din næste, som dig selv”. Dyrerene og fiskene er jo også vores næste. Dem skal vores næstekærlighed jo også omfatte. Og samtidig har vi også et ansvar for vores krop og dens velbefindende, og her er den plantebaserede kost en stor og gavnlig hjælp, til sundhed. For det tredje så forklarer Martinus’ analyser at det giver os karma at spise kød og fisk.

Plantebaseret kost er således karmafri føde. Undersøgelser har vist at vegetarianer gennemsnitligt lever 6,5 år længere end kødspisere. Lægerne kender godt de undersøgelser, hvis man spørger dem, men de taler ikke om dem.

At blive vegetar skal ske naturligt, derfor er forståelsen af ABC-stadierne vigtig. Ved A-stadiet ønsker man at blive vegetar og på B-stadiet, begynder man at øve sig og på C-stadiet, mestrer man det at være vegetar. Det kan være svært at blive vegetar, blot gennem en ren gennemviljeshandling, men når man kommer dertil at man kan fatte medlidenhed og medfølelse med dyrene og deres store lidelser ved den voldsomme industrielle opdræt og slagtning, ja så bliver det let at blive vegetar. Så nænner man ikke længere at dræbe og spise vores yngre brødre i udviklingen, og den plantebaserede kost bliver løsningen.

Mennesket er i stor udvikling, fra den grove dyriske tilstand, til en mere fuldkommen forfinet tilværelse, med hensyn til kosten. Fra fordærvede/stinkende produkter, hen til friske varer, som er uberørt af menneskehænder. Kosmisk set, kan man ikke nøjes med sund mad, man skal også tænke på klimaet, motion, bevægelse, søvn, frisk luft, renlighed, bad og positive tanker. Jordmennesket, er undervejs i en overgang fra dyreriget, til det rigtige menneskerige. Vi er langt i udvikling, så

det er derfor vigtigt at lægge vægt på det femte bud: ”Du må ikke ihjelslå”. Når vi bliver ved med at spise kød, vil ligstofferne vibrationer i den animalske føde overvinde organismens vibrationer, og det er det, som er stærkt medvirkende til livsfarlige sygdomme som kræft, bylder og gift, osv...

Hvordan kan man så bruge åndsvidenskaben i hverdagen? Ja, her er det, at jeg vil opfordre til at man undlader kød i sin kost. Nogle gange skal mennesker have begrundelse for, hvorfor de skal fravælge kød i deres kost, og når jeg har åndsvidenskaben med i min værktøjskasse, er det nemmere for mig at komme med nogle gode forklaringer og at det ikke kun er for vores kroppers skyld, men også for vores yngre sjæle, dyrene, at det er en god, logisk og kærlig idé at spise plantebaseret.

I dag, er det nærmest gået hen og blevet en modedille, at blive vegetar, som jeg ser det, og det er fint, på baggrund af, at der selvfølgelig vil være nogen, som vil fortsætte med at være vegetar.

Martinus var jo ikke fordømmende, han gjorde folk opmærksomme på konsekvenserne, ved forkert livsførelse, både med hensyn til kost og tanker. Martinus har også udtalt at vegetarer og afholdsmænd nogle gange kan komme til at glemme at dyrke tolerante og sunde tanker. Her et par citater fra Martinus:

”Vegetarer og afholdsfolk kan komme til at glemme at dyrke tolerante og sunde tanker. Personligt foretrækker jeg at være sammen med en kærlig og tolerant kødspiser frem for med en fanatisk og intolerant Vegetar.” Jeget og dets egen verden. Kosmos (9/1988) Citat s. 165 Martinus

Personligt forsøger jeg, ikke at komme til at presse mine egne overbevisninger ned over andre mennesker, og jeg fortæller blandt andet aldrig som det første, at jeg er vegetar, før folk selv spørger ved interesse.

I dag i mit Livsstilscenter, deler jeg gerne mine tanker med mine medlemmer og klienter, når de viser interesse. Ved at have læst Det Tredie Testamente, får man en masse viden til at klare sin hverdag. Det jeg synes er vigtigt er at bruge det selv, i sin daglige væremåde, bruge det man læser og det man underviser andre i. Ved at have kendskab til dette enestående værk, er min hverdag med de forskellige udfordringer, der nu er, blevet meget lettere. Jeg bekymrer mig ikke så meget længere, jeg er kommet mere i ro med mig selv. Jeg tænker tit, når jeg oplever ting, eller skal sige noget - hvad ville Martinus egentlig mene om dette? Jeg forstår mig selv langt bedre, og jeg har fundet ud af, at stå ved mine holdninger og meninger, og ikke gå med flokken. Det er vigtigt at sige fra på en god og konstruktiv måde, og altid se det fra den andens synspunkt. Folk kan i mange tilfælde - ikke vide bedre. Jeg er især glad, når jeg kan se i folks øjne, at noget er gået op for dem, ud fra noget jeg har sagt eller undervist i. I hverdagen holder jeg mange små foredrag, om alle livets store spørgsmål, og det er dejligt at vide, at alt at sære godt. Og at der er en mening i alt hvad der sker i livet.

Martinus siger også, at han ikke vil komme med ”en kogebog”, for i fremtiden vil der komme forfattere, som vil gå i dybden med den kost.

Fra småbogen Den ideelle føde kap.12

Det er saaledes ikke min Opgave at demonstrere de nævnte Ernæringskilder i Form af kemiske Analyser eller under de moderne gængse Begreber: ”Vitaminer”, ”Kalorier”, ”Syrer” o. s. v. Til Udbredelse af den Form for Viden har Menneskeheden jo allerede en hel Hærskare af dygtige Videnskabsmænd. Ligeledes er det naturligvis heller ikke min Mission at skrive en Serie nye vegetariske Kogebøger. Af saadanne begynder Verden ogsaa at blive velforsynet. Men medens den moderne videnskabelige Forskning saavel som Kogebøgerne er baseret 49 paa eller udgør et Resultat af ”Tankeprocessen nedenfra”, er de Oplysninger, som det er faldet i min Lod at skulle give, et Resultat af ”Tankeprocessen ovenfra” og

udtrykker saaledes den højeste okkulte Analyse af de nævnte to Ernæringskilder, hvilket vil sige Analyserne af selve det levende Liv i disse.

For et par år siden faldt jeg over Den Medicinske Seer, amerikaneren Anthony William. Han har skrevet mange forskellige bøger om kosten, som vores medicin, og hvad vi kan gøre for at holde os selv og vore organer sunde og raske. AW er født med den enestående evne til at kunne tale med Ånden, som han siger, der giver ham ekstraordinært nøjagtige sundhedsoplysninger, der er langt forud for sin tid. Han forklarer bl.a. at det er sundt at spise frugt og at det er noget vrøvl at man kan spise for meget frugtsukker. Han forklarer at det er fedtet i kosten både det sunde og det animalske fedt der er årsag til mange problemer og anbefaler hvis man skal have fedt, så er det til aftensmåltidet. Jeg kunne skrive meget mere om dette, men lån bøgerne på biblioteket hvis det har skabt din interesse. Jeg tror at AW vil komme med mange flere bøger som kan guide os igennem al den sygdom der er i verden. Det bliver nok nærmest som et leksikon om maden og dens indvirkning på kroppen, for allerede nu har han skrevet flere specielle bøger bl.a. om leveren og om skjoldbruskkirtlen, så lur mig om der ikke snart kommer nye bøger fra ham om de andre organer i kroppen. AW er også meget aktiv på nettet med at vise hvordan man laver madretter på en plantebaseret måde.

For at vende tilbage til vores studiegruppe blev vi hurtigt brugt som stand personale på messer selv om vi ikke havde læst værket så længe. Jan Langekær mente at det kunne vi sagtens, for der var både øvede og ikke så øvede. Det var rigtig godt for så øvede man sig i at fortælle om værket lige der hvor man selv var, i sin udvikling. Jeg kan huske at jeg virkelig ikke håbede der kom en præst for jeg har aldrig studeret Biblen så der ville jeg være helt lost, følte jeg. Men jeg kunne mærke at der kom præcist dem man kunne klare og vi alle fik de spørgsmål vi nu kunne svare på. Et par år efter kom der en kvindelig præst og talte med mig, men der jeg var slet ikke nervøs, og vi fik en lang og hyggelig snak fordi hun havde lige begravet en Martinus-mand som hun sagde.

Jeg har været på mange udstillinger både i Danmark og i udlandet bl.a. i England og Sverige. Til at begynde med i studiegruppen blev vi bedt om, næsten med det samme, at fremlægge nogle kosmiske symboler for de andre, og til også at holde små foredrag for de andre deltagere i studiegruppen, og jeg har også holdt foredrag på de forskellige Krop Sind Ånd messer rundt om i Danmark. Jeg holder meget af at holde et lille oplæg på ca. 25 minutter, og så modtage spørgsmål fra tilhørerne bagefter. For mig er det spørgsmålene der giver dynamikken og livet i foredraget. Jeg har bl.a. holdt foredrag om vegetarisme, om døden og om vores tankers kraft, ifølge Martinus åndsvidenskab.

Noget andet godt der kom ud af at jeg startede i studiegruppen var at jeg fandt min elskede og sjæleven Jan Langekær og vi blev gift i 2018 efter at have været kærester i 7 år. Selv om vi har travlt med hver vores selvstændige virksomhed, så er det dejligt, at vi har den samme interesse i Martinus Åndsvidenskab. Det næste projekt er, at jeg vil have min egen studiegruppe for unge begyndere. Vi skal have sænket den høje aldersprocent så der kan komme nogle unge kræfter til. Jeg holder utroligt meget af at undervise unge mennesker, så hvad kan være bedre end at begynde at undervise dem i Det Tredie Testamente? Så de kan få nogle retningslinjer til deres videre færd i denne dejlige verden.

Jeg vil slutte af med at sige en tak til Martinus for at have skrevet dette kæmpe værk Det Tredie Testamente, som jo er til hele menneskeheden. Tak for alle de dejlige stunder vi har haft med at læse og dele denne viden. Min store tak til Martinus personlige sekretær og ven Tage Buch som jeg havde æren at kende i en del år inden hans bortgang som 104-årig i 2014. Tage dukker tit op i mine tanker, og han og jeg, havde en aftale, om at han ville vise sig som et egern når han var i nærheden, så jeg kan mærke hans tilstedeværelse. Gad vide, om jeg kommer til at se ét egern i dag?

Husk på at alt er såre godt, og at læreren kommer når eleven er klar.

Kære Fader! — Foruden at takke dig, fordi du saaledes lader mig være indlemmet i din Stemme, takker jeg dig ogsaa, fordi du har hensat mig paa en saadan Klode eller Verden, at alt, hvad du har givet mig i Form af Aand, for samme Verden er identisk med vordende Idealisme. Du lader saaledes mine Manifestationer være identiske med Idealer for kommende Verdener. Men da disse Idealer slutteligt ikke kan eksistere uden at udgøre de udløsende Momenter for Kærlighed, har du saaledes her aabenbaret for mig, at jeg vil blive elsket af kommende Væsener paa samme Maade, som du netop i Dag som et medfødt naturligt Anlæg har givet mig at elske Væsenerne. Men da dette, at blive elsket af Væsenerne, er det samme som at blive elsket af dig, guddommelige Fader, har du givet mig en uomstødelig Forjættelse om og Garanti for din evige Kærlighed.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, EFTERSKRIFT, *Livets Bog VII*, s. 2906)

Hele menneskehedens kommende livsgrundlag

Den intellektualiserede udødelige Kristendom som
menneskehedens kommende livsgrundlag

Af Jan Langekær

I sin bog, *Den intellektualiserede kristendom* af Martinus, som han ikke nåede at færdigskrive, kan man dog se flere forskellige meget vigtige ting. Her vil jeg påpege to ting.

For det første:

Så skriver Martinus allerede på siden lige før titelbladet til bogen en slags undertitel til bogens titel, nemlig sætningen: "*Den intellektualiserede udødelige Kristendom som menneskehedens kommende livsgrundlag.*"

Det vil sige at vi her kan se det helt store perspektiv i Martinus mission med at fastslå at Det Tredie Testamente, er et værk som skal være *hele menneskehedens kommende livsgrundlag*.

Det Tredie Testamente er ifølge Martinus, nemlig Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse, og vil blive alle verdens menneskers kom-

mende åndelige livsgrundlag som religiøs viden. Dette skriver Martinus allerede i LIVETS BOG I:

”Den aandelige Basis, om hvilken alle Jordmennesker kan samle sig, kan altsaa ikke være religiøs Tro, men maa være religiøs Viden. Ligesom to plus to er lig fire for alle Mennesker over hele Jorden, saaledes maa Livets højeste og vigtigste Analyse ogsaa være af international Natur eller ens for alle Mennesker. Saa længe den endnu ikke er det, men Katolikker tror, at Verdensaltet er katolsk, og Muhamedanere, at det er muhamedansk, og Buddhister, at det er buddhistisk, og Jøder, at det er jødisk o. s. v., da er dette kun Udtryk for, at de nævnte Folkeslags religiøse Basis ikke er blevet til Viden, men derimod kun fremtræder som en af hver især af de nævnte Folkeslags Ønsker og Begær præget Forestilling; thi i modsat Fald vilde den ligesom den samlede Sum af to plus to være af international Natur”. Livets Bog I, stk. 91. s. 90.

Hvad er det som gør at denne religiøse videnskab, åndsvidenskaben, kan blive en samlende faktor for hele menneskeheden? Det er simpelt hen dens internationale natur, som de gamle dogmatiske verdensreligioner ikke er i besiddelse af, fordi disse kun er tilpasset forskellige folkeslags forestillinger. Og vi ved desuden, fra alle de gamle dogmatiske trosreligioner, at disse alle venter på at der skal komme en fornyelse af disse trosreligioner, dette gælder både indenfor Kristendommen, Buddhismen, Hinduismen, Islam og andre. Inden for Kristendommen udtrykker Martinus fornyelsen af Kristendommen, den ny Kristendom, således:

“Talsmanden, den hellige ånd” er således i form af nærværende “Tredie Testamente” en fortsættelse af kristusforkyndelsen. Den er en fortsættelse af forkyndelsen af det evige lys fra “stjernen i Betlehem”. I dette evige lys åbenbares her for verden løsningen på livets største principper og dermed kristendommens urokkelighed som lykkens og salighedens livsfundament og verdensaltets eksistensbasis. Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 6.

Og ifølge Martinus er det i vor tid at dette kommer til at ske. I sine sidste offentlige fordrag sagde Martinus tydeligt at Det Tredie Testamente, ville blive kendt af tusinder, nej af millioner af mennesker, og at dette ville ske efter den næste store verdenskrig som ville være i anmarch efter årtusindskiftet. En verdenskrig som først og fremmest vil komme til at forgå i Arabien og Afrika, men vil få alvorlige følger for hele verden. Efter angrebet på New York, det såkaldte 9/11 angreb i 2001, har denne krig tydeligt været i anmarch, i de nævnte områder, da der nu findes rigtig mange lande i de nævnte områder hvor der er krig, borgerkrig, terror og stigende uroligheder, og det bliver hele tiden værre og værre.

Men Martinus siger jo også at vi ikke skal forbande mørket, da dette mørke er jo nødvendigt for at vi kan blive omskabt fra de dyriske mennesker vi lige nu er, og om til at være helt rigtige færdige næstekærlige mennesker.

Om hvornår menneskeheden vil få tilgang til denne guddommelige vidensåbenbaring skriver Martinus:

Men nu er tiden inde, hvor menneskene begynder at hungre efter den i sin tid tilbageholdte og afbrudte Jesu Kristi guddommelige vidensåbenbaring. Og det var denne viden, der nu skulle intellektualiseres og blive en fornyelse og basis for kristendommens verdensmission som livsfundament for den nu begyndende ny verdensepøke. Og det var denne kristendommens intellektualisering og fornyelse, der igennem kosmisk bevidsthed blev gjort mig begribelig og overført til mig at skulle udføre. Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 2

Og for det andet:

Så er det påfaldende at Martinus i bogen *Den intellektualiserede kristendom* gang på gang gentager Jesu forklaringer på hvordan man skal håndtere sine fjender, nemlig ved gang på gang at citere Jesu ved at skrive:

Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder. Matthæus 5:44

Som man ser, så er der *forskellige* måder som vi skal behandle vores såkaldte fjender på, alle fjender skal elskes, men på forskellige måder, d.v.s. nogle skal vi velsigne, nogle skal vi gøre godt for, og nogle skal vi bede for, alt afhængigt af hvad de har gjort mod os, såsom at forbande os, hade os, krænke os, eller forfølge os. Det handler altså om at tilpasse vores daglige væremåde alt efter det vi bliver udsat for.

Martinus gik jo som bekendt i Jesu fodspor, men kom til gengæld med yderligere store forklaringer, og med den fulde sandhed om livsmysteriets løsning, som religiøs videnskab, som åndsvidenskab, som Det Tredie Testamente. Dette kunne ske fordi menneskehedens intelligensudvikling og følelsesudvikling, i dag, er på et langt højere stadie end på Jesu tid, for snart 2000 år siden, hvor Jesus ikke kunne komme med andet end tros forklaringer, da datidens menneskehed ikke kunne fatte mere end dogmatiske trossætninger, såsom du må ikke lyve, du må ikke stjæle, du skal tale sandhed, osv... Jesus havde ligesom Martinus også kosmisk bevidsthed, en bevidsthedsform som ligger milevidt over vores bevidstheder og endnu meget mangefulde næstekærlighedsevne. Både Jesus og Martinus måtte neddrose deres åbenbaringslære til forholdene og menneskehedens bevidsthedsniveau for 2000 år siden, og i dag.

Martinus udtrykte i flere af sine sidste offentlige taler at, sagen omkring Det Tredie Testamente er fri som solen, og alle mennesker frit kan lave centre om åndsvidenskaben, hvor i verden de vil. Han sagde også ofte i afslutningen af sine taler at det drejer sig om at være ligesom solen, så man kan smelte isørkenerne i hjertet på sine fjender, og at man skal være til glæde og velsignelse for alle levende væsener.

Det handler om at gøre det som er nødvendigt, nemlig at gøre Det Tredie Testamente tilgængeligt og kendt, først og fremmest ved udgivelse af kun originale bøger, og undgå alt som hedder forretningsprincippet.

Martinus sagde at den eneste vej til kosmisk bevisthed er tilgivelse. Og det er det, der i den grad er brug for viser Det Tredie Testamente. Tilgivelse af alt det der er sket. Nu mere end nogensinde. Og at vi hjælper hinanden. Metoden er tilgivelse.

Underfulde Fader! - Tak fordi du gennem denne min personlige Oplevelse af dig har gjort mig til Genstand for en Bevidsthedsudfoldelse, der i Form af Inkarnationen af Klodens vordende Idealisme, atter lader mig komme til Syne som en aaben Kanal for din evige Visdom, og gennem hvis guddommelige, altgennemtrængende sollyse Straaler du nu vil bringe - ikke alene Balsam og Lægedom for alle de ulykkelige, der ligger forpint og lemlæstet efter det blodige Ridt gennem Krigens eller Ragnaroks Dødsterræner, men ogsaa give alle Jordens Slægter et nyt vidunderligt Klarsyn paa Tilværelsens mægtige Kombinationer og derved indgyde dem Tillid til dine Loves uendelige, haarfine Fuldkommenhed og Retfærdighed, -

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2906)

Kan vi opleve Gud?

Af Edith Skrubbeltrang Grønæk

”Ligesom den fysiske Materie kun kan sanses med fysiske Sanser, saaledes kan den straaleformige eller aandelige Materie naturligvis også kun sanses med aandelige Sanser” (Livets Bog VI, stk. 2142)

I denne tid tænker vi tilbage på den tid i 1921, da Martinus oplevede sin indvielse, sin kosmiske bevidstheds fødsel, som det nu er 100 år siden. Takket være den indvielse har vi i dag adgang til på en hel ny måde at få vore eksistentielle spørgsmål besvaret i kraft af hans analyser og det liv, han levede, som vidner om de sandheder, hans værk rummer.

Martinus levede i et tæt fællesskab med Gud. Hans ord vidner derom: ”Jeg og Faderen vi er et”, som han udtrykte det. Og han fortalte os, at vi vil komme til at opleve det samme, og da vil det være en naturlig ting at samtale med Gud, som vi samtaler med et andet menneske.

Men endnu er vi nok ikke der, og alligevel har vi længslen efter Guds nærhed og forståelsen af hans tanker. Jeg har valgt i denne artikel at beskæftige mig med spørgsmålet, om dette kan blive muligt.

Vi oplever via vores sanser

Som vi ved, er der i alle levende væsener udviklet sanser, hvormed man kan opleve livet. Vi kan med vore sanser se, høre, føle, lugte og smage. Hvordan er vi kommet til det? Jo, siger Martinus, vi har fået evnen til at kunne se udviklet i kraft af lysets påvirkning af vore øjne, og på samme måde har udefra kommende energiers påvirkning været årsagen til vores øvrige sanser. Der opstår således en vekselvirkning mellem os og vores omverden. Vekselvirkningen er først rent instinktiv eller ubevidst, men efterhånden bliver denne til vågen dagsbevidst oplevelse for os via vores opståede sanser eller organer. Urbegæret bag vor længsel efter oplevelser med den ydre verden driver vores udvikling fremad, og selvfølgelig vil vi i denne proces foretrække de behagelige oplevelser og begynde at sortere de ubehagelige fra.

Hele udviklingen af sanser kan vi følge gennem de forskellige riger. Som vi har fået oplyst af Martinus, kan en plante f.eks. ikke opleve dagsbevidst i den fysiske verden, kun begynde at "ane" den, men den kan derimod via sine sanser opleve i den åndelige verden. Mennesker, derimod, har det lige modsat; vi kan opleve i den fysiske verden, men kun "ane" den åndelige.

Vi oplever i tid og rum

De ovenfor nævnte sanser, vi har fået udviklet, gør os beredte til faktisk at opleve flere forskellige verdener, fortæller Martinus. Vi oplever en lysverden, en lydverden, en smagsverden osv. For igennem hvert sanseorgan oplever vi en ydre verden. Her i forårstiden er der nok at opleve for sanserne i naturen. Men bag alle oplevelserne, ligger en sansning, som er kendetegnet af at være i tid og rum. Spørgsmålet er så, om denne sansernes udvikling standser der? Eller bliver det muligt at sanse uden for tid og rum?

Når sanserne ikke slår til

Den blinde, den døve, den stumme og den lamme har hver især en verden, de

ikke kan opleve i. Men, som Martinus siger, hvis der er en sanseverden, man er afskåret fra, og evt. vil være kritisk overfor, hvis andre, der sanser denne og kan fortælle om den, så vil denne verden dog stadig være eksisterende. Og, siger han: ”Der er sanseterræner, i forhold til hvilke, de jordiske mennesker er ”blinde” eller ”døve. Men ligesom den blinde kan få noget at vide om lysets og farvernes verden gennem hørelsen og følelsen ved andres tale og ved at læse blindskrift, kan de kosmisk ”blinde” jordmennesker også få teoretisk viden om de højere sansedimensioner, som de endnu ikke har organer, der er tilstrækkeligt udviklede til at korrespondere med. Det må naturligvis ske ved, at væsener, som kender disse verdener, fortæller om dem.

Gennem religionerne har mennesker med mere eller mindre udviklede sanseevner prøvet at fortælle os om den åndelige verden og om Gud. Dette blev præget af deres åndelige oplevelser men også mere eller mindre af deres idealer, deres fantasi og ønskedrømme. Vi fik en anelse om en højere verden, som vi engang skal få en dagsbevidst oplevelse af via nye sanser.

Materialismen og sanserne

Den dogmatiske religionsform bliver efterhånden ikke nok for mennesket, der ønsker kontakten med Gud, kontakten med en højere sansedimension. Dets religiøse instinkt får ikke mere tilfredsstillelse gennem en religiøs kultus og udvikler sig hen imod en materialistisk kultus. Politik kommer til at være et produkt af samme religiøse instinkt, som skabte religionerne. De politiske partier bliver også dogmatiske. Mennesket, der ikke mere kunne finde svar på dets livsspørgsmål, prøvede undertiden at finde dem i politik.

Og vores religiøse instinkt farves efterhånden også af troen på videnskaben. Særligt intelligensen retter fokus på videnskaben, dette at ”forlænge” vores sansesæt med apparater, som åbner gigantiske og mikroskopiske verdener op for os til en ny forståelse af verdensaltet – men stadig en sansning i tid og rum. Mål og vægt-

facitter. Skabte ting. Ting uden for mennesket. Ikke en forståelse af mennesket selv.

Martinus fortæller i sit værk, at man engang i fremtiden vil se tilbage på materialismens tidsalder, som vi i dag ser på primitive menneskers liv, men at man også vil erkende, at den tid var nødvendig for os for at lære at tænke logisk i overensstemmelse med de fysiske love og derefter i overensstemmelse med de åndelige love, ikke som blindt troende med instinktet og følelsen, men som et højintellektuelt menneske i Guds billede.

Men der, hvor vi er nu, kræves der en ny sanseevne for at kunne opleve skaberen bag al skabelse, fortæller Martinus, og dermed kan vi heller ikke endnu opleve os selv, men kun det, vi har frembragt via vores skaberevne. Når vi er nået til denne erkendelse, vil vi være modne til at kunne modtage åndsvidenskaben, som fortæller om og analyserer det nye sanseområde.

Evighedens sanseområde

Vi bliver klar over i kraft af vor udvikling, at alt i tid og rum er bevægelse og i forvandling. I opbygning eller nedbrydning. Kontrasten dertil er stilhed. Martinus har sin store selvoplevelse af stilheden som det faste punkt, som jeg'et, udødeligheden og evigheden. Som enheden med Faderen. Et udsigtpunkt hvorfra alt er såre godt. Vi længes efter dette sanseområde.

Hovmod lukker vore sanser

Martinus giver os håb. Vi vil alle nå frem til dette sanseområde, hvor vi kan opleve os selv og være et med Gud. Som planten, der kun havde en anelse om den fysiske verden, men senere i sin udvikling fik dagsbevidsthed heri og blev et dyr, sådan vil vi på lignende måde engang få dagsbevidsthed i den åndelige verden og blive et rigtigt menneske. Men endnu er der en del forhindringer. Ved et studium af symbol 33, "De dyriske og menneskelige tankeklimaer", falder det i øjnene, at

en af de tankearter, vi må kæmpe længst med, før vi når til den højere bevidsthed, er hovmodet.

Martinus belyser det også så levende i *Vejen til indvielse*, hvor han giver os et billede af hovmodet som en tælleprås: ”Hovmodet er altså i sin værste udfoldelse det samme som ’tællepråsen’, der ønsker at udgive sig for intet mindre end solen, af hvilken grund den derfor må kæmpe med at sværte solens alt for faretruende og for ’tællepråsen’ kompromitterende lys.”

Videre beretter Martinus om tællepråsen: ”At ’tællepråsen’, jo mere den kæmper i denne sin forfængeligheds favør, desto mere kommer til kort, således at ikke blot dens flamme bliver ganske betydningsløs i solens stærke skin, men også på unaturlig måde får smeltet sin fysiske krop, så denne flyder ud fra vægen, og dens lys derved bliver endnu mere ustabilt eller vaklende, er den naturlov, der uundgåeligt betinger, at ’hovmod står for fald’”.

Ja, hovmodet kan stikke dybt i os. Hvem kender ikke til dette at give sig ud for mere, end man er? Overdrive, opremse sine uddannelser, gode egenskaber, gode gerninger? Et lettere skjult ønske om at dominere. Ønsket om at have ret, lange forsvarstaler for at opnå dette. Eller angreb på andre, der mener noget andet. Vi har en del tilfælles endnu med tællepråsen.

Og Martinus udtrykker det så klart: ”Hovmodet er den mest effektive form for tillukkelse af sanserne for beskuen af enhver form for højere kosmisk eller intellektuel indsigt i livet.” (*Vejen til indvielse*, kap. 31)

Men heldigvis kan vi bevidst arbejde på det problem. Og livet skal nok hjælpe os.

Intelligensens og følelsens dilemmaer

Som ovenfor nævnt har vi igennem materialismens og naturvidenskabens epoke

udviklet vores intelligens. Vi har lært at analysere og regne med mål- og vægtfacitter i den fysiske verden. Vi har studeret fysiske reaktioner og derved fundet frem til de fysiske love bagved, endda også både i mikro- og makrokosmos. Men hverken i det mindste kosmos eller i de kolossale dimensioner kan man finde tilfældigheder. Man opdager materiens lovbundne reaktioner. Var det så ateisten, der havde ret? At alt kun er døde naturkræfter, der griber ind i hinanden i en tilfældig årsags- og virkningskæde? Eller havde den religiøse ret, der hævdede, at Gud var hævet over det hele og kunne skabe alt af intet?

Intelligensenergien blev sat overfor følelsesenergien.

Men mennesket har også andre energier end disse to i sin bevidsthed, og selv om intuitionen blot er på sit latente stadium i os, kan den lejlighedsvis bryde igennem som facitter eller intuitive glimt, fordi den opererer i en stærkere frekvens. Sker det for os, vil vi i et kort øjeblik opfatte en sammenhæng i de spørgsmål, der er født i vores bevidsthed. Førhen var det såkaldte vismænd, der fik adgang til disse glimt, senere er det sket både for forskere, videnskabsmænd, forfattere, kunstnere og andre. Intuitionen afslører, at bagved det hele er der tanke og bevidsthed. At der er en mening og et formål. En skaber.

Intelligensen og følelsen kunne ikke alene finde svarene på vores dybeste spørgsmål.

Hvad banede vej for intuitionen?

Men hvordan kunne der således komme facitter og følelsesmæssige oplevelser til mennesker, så de pludselig undertiden endda kunne opleve sig midt i en slags guddommelig åbenbaring? En situation, hvor Guds nærhed var noget overvældende stort. En situation hvor de vidste noget stort og hidtil ukendt. Jo, intelligensen, som vi langt hen ad vejen har brugt og stadig undertiden bruger til at udtænke handlinger, der kan være til gavn for os selv på andres bekostning, var

mere og mere blevet udviklet i human retning, så den blev anvendt i vores næstes tjeneste, og følelsen havde gennem adskillige oplevelser lært at være logisk funderet. Derved begyndte disse energier at balancere, og det er netop betingelsen for intuitionens frembrud i vor bevidsthed og oplevelsen af kosmiske glimt, siger Martinus.

En oplevelse af evigheden

Hvad var det for et nyt sanseområde, mennesket var kommet i kontakt med? Ja, området kommer ind under begrebet, evigheden. Det er det første udtryk for den nye verden. En verden, som det senere helt kosmiske væsen bliver fuldt bevidst i. I denne verden sanses uendeligheden og jeg'et, som også er et med evigheden. Mennesket kan nu sanse og opleve uden for tid og rum. Helt nye sanseorganer er nu blevet fuldt udvoksede.

”Faderen og jeg, vi er et”, som både Jesus og Martinus udtrykte det.

Martinus åndsvidenskab analyserer det nye sanseområde

Det menneske, som har fået øjnene op for næstekærlighedens nødvendighed og har efterladt både den gamle religiøse dogmetro og materialismens tro på, at den fysiske materie er det primære, længes efter åndelige værdier og er dermed modnet til at få kosmisk indsigt.

” *Og da vil åndsvidenskaben kunne blive til gavn, fordi den analyserer det nye sanseområde [...] evigheden*”, siger Martinus i ”Den ny sansedimension”, foredrag 1948.

Der vil være mange steder i Martinus værk, man kan studere dette emne.

Jeg vil også gerne anbefale læserne at studere nogle symboler, som jeg selv har haft hjælp af, når jeg skulle vide noget om den nye sansedimension: Symbol 4,

”Vejen mod lyset”, (på dette symbol gøres det klart, hvad vores nuværende sanser kan opleve og hvad, vores nye kosmiske sanser vil komme til at opleve.) Også Symbol 40, ”Korsets symbol”, hvor den vandrette og den lodrette linje i korset henholdsvis henfører til vores nuværende sanseevne og den kommende kosmiske sanseevne. Endelig er der Symbol 37, ”Den tilslørede og afslørede evige sandhed”. (Symbolet viser menneskenes gradvise erkendelse af den evige sandhed i takt med, at udviklingen i deres sansekapacitet muliggør det.)

Denne artikel har indtil nu haft fokus på vore oplevelser, som jo er bestemt af vores udvikling. Og vi udvikles altså fra helt primitive fysiske sansninger til åndelige oplevelser, ja til at kunne tænke og skabe som Gud, fordi vi bliver et med ham. Men jeg vil slutte med at sætte fokus på Guds egne oplevelser. Er der også en udvikling gennem en bevidsthedsfornyelse hos Gud?

Hvorledes oplever Gud?

Men hvordan er da Gud, er han den største af alle levende væsener? Nej, siger Martinus, der findes ikke noget yderste eller inderste væsen, noget større eller mindste væsen. Gud er ikke et rum-eller tidsdimensionalt væsen. Alle sådanne er gudesønner, som er mikrovæsener i et makrovæsen.

Gud er selve evigheden, uendeligheden. Der findes intet uden for Gud, intet over eller under.

Vi kan opleve uden for vor indre verden, men Gud oplever alt i sin indre verden. Gud er universets JEG og har bolig i hvert levende væsen. Guds JEG gennemstråler hele universet (se f.eks. Symbol 3, ”Intolerance”).

Når vi kommer på bølgelængde med dette kærlighedens strålevæld, kan vi opleve Gud, først i sporadiske glimt – derefter i fuld kosmisk bevidsthed.

Men hvorledes er Guds egne sansninger og oplevelser? Ja, han oplever efter samme princip som vi. Gennem sine sanseorganer. Og her kommer vi til et utroligt svar, som dog er det eneste logiske; han oplever gennem alle levende væsner i ham. Vi er hans sanse- og manifestationsredskaber. Han fornyer som vi sin bevidsthed gennem kredsløb af mørke og lys. Martinus udtrykker det bl.a. således: *"I Guddommens bevidsthed er der seks store livsoplevelsessfærer. Af disse udgør de tre Guds primære bevidsthedsudfoldelse i oplevelse og skabelse. Igennem disse tre livsoplevelsessfærer udfolder Guddommen hele sin bevidstheds allerhøjeste fuldkommenhed i alvisdom, alkærlighed og almagt; herigennem styrer og leder samme Guddom hele verdensaltet og bevirker, at det i sig selv er en strålende og altoverskyggende kulminerende lysmanifestation..."*

...Disse tre bevidstheds- eller livsoplevelsesfelter kender vi som 'det fuldkomne menneskerige', 'visdomsriget' og 'den guddommelige verden' i alle de spiral-kredsløb, der overhovedet eksisterer. Til Guds primære bevidsthed hører også det rige i spiralkredsløbene, vi kender som 'salighedsriget'. Igennem dette rige oplever Guddommen alt, hvad der eksisterer af opsummeret viden eller visdom...

...Tilbage i Guds bevidsthed er der endnu to livsoplevelsessfærer, der udgør Guds sekundære livsoplevelses- og skabelsesfelter. De kendes af jordmenneskene under navn af 'plante-' og 'dyreriget'. Til det sidste af disse to riger hører de ufærdige jordiske mennesker i samme grad, som de netop endnu er ufærdige. Da de også er sanse- og manifestationsredskaber for Guddommen, bliver det en tilsvarende ufærdig oplevelse og manifestation, Guddommen her åbenbarer. Det er netop i disse to områder, navnlig det sidste, at Guddommen oplever en fornyelse af sin livsoplevelse. Her bliver kærlighedsevnen og intelligensevnen fornyet til fuldkommenhed". ("Guddommens bevidsthedsfornyelse", Kosmos nr. 2, 1994)

(Foruden nævnte henvisninger i denne artikel, har jeg ladet mig inspirere af Martinus artikler/foredrag: "Sanseevnen og den åndelige verden", "Den nye sansedimension", "Guds sanser" og "Hvad er kosmisk bevidsthed?")

Denne Kærlighed vil bringe Menneskene frem til at være opfyldt af dette Store og Ene: „Jeg vil være til Glæde og Velsignelse for alt, hvad jeg kommer i Berøring med, for at jeg derved kan være i Kontakt med min himmelske Fader og saaledes som et sol-lignende Væsen befinde mig paa dette urokkelige, klippefaste Fundament midt i Livets, Lysets, Kærlighedens og Salighedens Centrum.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader, EFTERSKRIFT, Livets Bog VII*, s. 2907)

Struktur eller kaos?

Af Christer Malmström

Om baggrunden for bøgerne Strukturen. At praktisere Det Tredie Testamente og Martinus og Martinus Institut

Martinus ønskede ikke selv at blive fejret eller hyldet. Det var indholdet af Det Tredie Testamente, Guds tale til os, som skulle dyrkes og anvendes og blive en rettesnor i vores liv.

Efter Martinus' indvielse for et hundrede år siden, fik menneskeheden for første gang fri og åben adgang til Guds tanker og livets love, idet Martinus i Det Tredie Testamente nedskrev, hvordan han med sin kosmiske bevidsthed oplevede de logiske love og principper, der styrer universet og selve livet.

Tilstrækkeligt mange mennesker var da modne til at tage imod værkets indhold, så de, i det mindste teoretisk, kunne begynde at forstå Det Tredie Testamente. Det Tredie Testamente er imidlertid ikke blot en fortsættelse af Bibelen. Det er også en videnskab, en åndsvidenskab. Vi skal derfor ikke blot tilegne os værket teoretisk som en ny religion, men også praktisere det, som den åndsvidenskab Det Tredie Testamente er. Det er først, når værkets analyser praktiseres, i form af ”det nye”, at Det Tredie Testamente bliver det fundament, hvorpå et nyt rige

på Jorden, “Det rigtige menneskerige”, kan opbygges. Først da kan Det Tredie Testamente blive det frø, hvorfra et nyt træ kan vokse og sprede sine grene over hele Jorden, og hvor frugterne er fred, sundhed, kærlighed og logik.

Det bliver begyndelsen på en ny epoke i menneskehedens historie. Nemlig det sidste udviklingstrin fra “jordmenneske” til “menneske i Guds billede” eller til et rigtigt menneske. Nutidens ”kristendom”, der har mange elementer af hedskab, bliver først da sand kristendom. I dag, 100 år efter Martinus’ indvielse, er vi kommet så langt i den teoretiske forståelse, at vi så småt kan begynde bevidst at praktisere Det Tredie Testamente.

Martinus Instituts modstand imod at praktisere analyserne

For omkring 40 år siden, mens Martinus stadig var fysisk til stede, pålagde han rådet ved Martinus Institut (MI) at indføre “det nye” og mente med det, at rådsmedlemmerne skulle praktisere analyserne, og dermed det rigtige menneskes måde at handle på. Martinus talte i mange år med rådet om strukturen, der er identisk med retningslinjerne for, hvordan de kosmiske analyser kan omsættes til praktiske beslutninger og handlinger.

Til trods for, at Martinus gav rådet denne opgave, har ingen af de mange bestyrelser eller “råd”, der frem til i dag har ledet MI, forsøgt, vovet eller valgt at indføre “det nye”. Man er derimod forsat med at anvende “den gamle” måde at tænke og handle på. Ikke mindst i de sidste år ser det ud til, at det først og fremmest har været jordmenneskelig økonomisk og juridisk tænkemåde, der har dannet grundlag for MI’s beslutninger, mens analyserne er kommet i anden række, som ”inspiration”.

Påvisningen af, at rådet ikke følger strukturen, som den fremgår af MI’s Love 1982 og de kosmiske analyser, er ikke ny. Det har omhyggeligt fra flere sider været påvist siden 1980’erne. Alle forsøg på at gøre rådet opmærksom på misfor-

holdet mellem Martinus' anvisninger og rådets handlemåde har imidlertid indtil videre været forgæves. Man ser derfor også, at de problemer og konflikter, som rådet og MI står over for, er blevet større med årene. Det er ikke fordi, rådet ikke kender til løsningen. Strukturen blev allerede formuleret af Martinus i 1970'erne, gennem mange års lange samtaler med rådet (jf. rådssamtalerne).

Dertil kommer, at det principielle indhold af bogen *Strukturen*. At praktisere Det Tredie Testamente var færdigbearbejdet og tilgængeligt allerede 1982-1983.

Det handler derfor snarere om, at rådet ikke synes om løsningen, fordi det opfatter strukturen som en trussel mod dets magt og prestige. Går man nemlig ind på Martinus' tankegang, og anerkender man strukturen, som han fastlagde den, rejser det uundgåeligt spørgsmålet om, hvorvidt rådet reelt forstår analyserne i Det Tredie Testamente. Og dermed om man på MI i praksis forstår det, man underviser i?

Den krise og det kaos, vi oplever i dag, er en konsekvens af rådets handlemåde og helt nødvendig, for at vi kan begynde at forstå, at det ikke er tilstrækkeligt blot at tale om "det nye" i form af analyserne i Det Tredie Testamente og ellers fortsætte med at handle på "den gamle" jordmenneskelige eller dyriske måde. MI's retsforfølgelse af "Firkløveret" og trusler om retsforfølgelse af flere andre grupper, som informerer om Det Tredie Testamente i Danmark og Sverige, har fået mange til at vågne og indse, hvor dårligt MI's handlemåde stemmer overens med det, de siger og underviser i. Kontrasten mellem det, Martinus bad rådet om at gøre, og MI's handlemåder er i dag mere iøjnefaldende end nogensinde tidligere.

Krisen og konflikten er et gode, fordi den skaber mange vanskeligheder og et stort ubehag for alle interesserede, ikke kun for MI. Krisen stiller dermed den enkelte overfor valget mellem fortsat at tænke og handle som normalt eller forsøge at følge analyserne. Kriser og konflikter opstår kun, når man begår fejl. Gør man

det rette vil resultatet på længere sigt være venskab, samarbejde, fred og sundhed. Men det er aldrig let at indrømme, at man har begået fejl. Det er det ikke for nogen af os, og vi må derfor være tålmodige og forstående.

Om at anvende analyserne i praksis

Efter mange årtiers teoretisk undervisning tyder meget imidlertid på, at flere interesserede begynder at være modne til at tage de første usikre skridt i retning af at praktisere Det Tredie Testamente. Men det tager tid at lære at gå, og analyserne er den gangstol, som vi alle behøver for ikke konstant at falde omkuld. Vi må samtidig hjælpe hinanden med at holde balancen, for samlet har vi flere erfaringer end hver for sig. Ydmyghed og tålmodighed er absolut nødvendige egenskaber i processen, og vi må være meget bevidste om at ingen af os kan det hele, og at ingen af os er fuldkomne. Derfor må vi hjælpes ad for dermed at gøre det lettere for os at handle ret.

Martinus har med Det Tredie Testamente givet os en langt bedre forståelse af livets love og principper, og af Gud, som vi alle er en del af, og af årsagerne til alt, hvad vi kommer ud for. Vi begynder at forstå, hvor vi kommer fra, hvem vi er, og hvor vi er på vej hen. Martinus har givet os en videnskab, hvor vi med logikkens og analysernes hjælp for alvor kan begynde bevidst at ændre den måde, vi tænker og handler på. Og dermed ændre vores handlemåde fra “den gamle måde” at gøre tingene på til “den nye måde”, som er det rigtige menneskes måde at handle på og dermed Martinus’ vej.

Det er ingen let vej at gå, der er mange vanskeligheder og forhindringer på vejen, som vi må overvinde. Det er let at begå fejl, for vi har alle endnu noget af dette i os: Egoisme, magtbegær, selvtilstrækkelighed, løftebrud, flokmentalitet, dovenskab, manglende ydmyghed, angst, ligegyldighed m.m.

Vi må aktivt lære os at tænke selv og handle i overensstemmelse med det, der er ret og ikke blot følge gruppen, eller hvad vi tror er det bedste for os selv. Gør vi det rigtige, gør vi det anderledes end den måde, vi er vant til, og som er den måde, vi gør det på helt automatisk af gammel vane.

Vi skal derfor både bryde med vores indøvede, automatiske tænke- og handle-måde og samtidig indøve den nye måde. Øve os i at målet altid skal være til gavn og glæde for alle, ikke kun os selv. Nogle gange bliver dette en stor prøvelse for os selv, en slags "korsfæstelse", selvom resultatet på langt sigt bliver, at vores kærlighedsevne er vokset en smule. Vi vil få meget modstand. Enhver, som er lidt længere fremme end gruppen, bliver mødt med mistanke, modstand og frygt.

At læse Det Tredie Testamente og lære analyserne er et vigtigt første skridt, hvor man øver sig i at se livet fra det rigtige menneskes synspunkt. Det er en vidunderlig oplevelse, når man opdager, hvor logisk og smukt alt liv er. Hvor genialt enkelt alt er opbygget og organiseret, og hvordan alt, hvad vi gør, skaber erfaringer, der er nyttige. Både når de er behagelige, men især når de er ubehagelige. Vi begynder da at forstå, at vores skæbne, og alt hvad vi oplever, beror på, om vi er lykkedes eller mislykkedes med at følge livets love, og at vi er selve årsagen til vores skæbne.

Med Det Tredie Testamente som grundlag kan vi nu med analysernes og logikkens hjælp bevidst begynde at påvirke vores fremtidige skæbne i en positiv retning. Der er et stort behov for, at vi lærer os at omsætte teorien til praktisk handlemåde i vores hverdag. Det gælder i mødet med andre mennesker og med dyrene, i vores arbejde, og i den måde vi behandler vores egen krop på osv.

Da Det Tredie Testamentes love og principper er evige og universelle, omfatter de alt og alle og kan derfor også anvendes til alt, hvad vi foretager os.

Det er derfor vores opgave at begynde at anvende analyserne så godt vi kan i alt, hvad vi beskæftiger os med – altid. Til det har vi brug for tålmodighed. Det ved jeg, for jeg prøvede at anvende analyserne som grundlag for medicinsk forskning. Det tog flere årtier, før jeg nogenlunde forstod, hvordan jeg skulle gribe det an. Samtidig mødte jeg en meget stærk modstand mod det, jeg gjorde, fordi ”det nye” udfordrede ”det gamle”. Min forskning påviste nemlig, at meget inden for den medicinske tænkning var baseret på et fejlagtigt grundlag, og den udfordrede dermed hele professionen. Ydermere fik jeg positive resultater dér, hvor lægevidenskaben fik negative. Dét blev ikke altid værdsat.

Der er derfor ingen let vej at vælge.

Men som Martinus siger, kommer den fulde forståelse af analyserne først, når vi kan praktisere dem. Der findes derfor ingen genvej, vi må først overvinde vanskelighederne. Ved udelukkende at læse teksterne, også selv om man kan dem udenad, vil forståelsen altid være mangelfuld.

Forskellen mellem at læse eller praktisere Det Tredie Testamente er lige så stor som den er inden for f.eks. kemi mellem den teoretiske forståelse af formler og reaktioner og det praktiske arbejde i laboratoriet. Den er lige så stor som forskellen mellem at læse om månen og at have været der.

Hvis Det Tredie Testamente virkelig skal udbredes troværdigt og få indflydelse, er det nødvendigt at kunne demonstrere, at Det Tredie Testamente også kan praktiseres og være til nytte og glæde ved at skabe fred, sundhed og venskab. Der må være et sted, et frø, hvor Det Tredie Testamente praktiseres, så man kan se, at det fungerer og giver positive resultater, der overbeviser, fordi de er kærlige og logiske. MI og Klint bør udvikle sig og blive den fast kerne, som har den livskraft, der skal til for at kunne udvikle sig og vokse. Livskraften findes i samme grad, som det lykkes at praktisere Det Tredie Testamente. Desværre er det hidtil kun

lykkedes i yderst begrænset omfang, men det vil ændre sig, spørgsmålet er blot hvornår.

Kort før Martinus døde bad han rådets medlemmer om at indføre "det nye" i form af den nye måde at tænke og handle på. Dette har derfor siden været en bunden opgave for alle, der har siddet som medlemmer af rådet, og alle dem, der har været aktive inden for MI's rammer siden da. Problemet har blot været, at man reelt ikke har forsøgt at introducere "det nye". Der har været megen gruppefølelse, autoritetstro og en deraf følgende frygt og angst. Få har vovet at sige fra og påpege, at man på MI og i Klint bruger den "gamle måde".

Ingen rådsmedlemmer har vovet at sige fra offentligt.

Der har været en stor kontrast mellem hvad man siger og hvad man gør. Ikke kun inden for MI, men også uden for MI. Man underviser i "det nye" og handler på "den gamle" måde.

Det går ikke i længden. Man gennemskuer det og protesterer. Da MI valgte kun at sælge redigerede udgaver af Det Tredie Testaments bøger, valgte fire personer at udgive værket som en faksimile, dvs. den originale tekst med originalt layout og dermed uden ændringer. Det har medført en krise i sagen, hvor MI i en nu mere end otte år lang retssag retsforfølger de fire. Det førte til en alvorlig krise inden for sagen. MI's reaktion har været bestemt af magtbegær, økonomi og jura fremfor – hvad der kosmisk set er det rigtige at gøre – at følge analyserne.

Det var årsagen til, at jeg skrev Strukturen. At praktisere Det Tredie Testamente og siden sammen med Jes Arbov, Martinus og Martinus Institut. Jeg ville vise forskellen mellem "den gamle måde" og "den nye måde". Mellem vores sædvanlige måde at handle på og Martinus' måde at handle på. Det er vores ønske med bøgerne at gøre det lettere for den enkelte at slå ind på den nye vej. Bøgerne kan samtidig opfattes som en form for tjek- eller kontrolliste, der kan anvendes af

alle interesserede og af MI, når de en dag bliver interesserede i at praktisere Det Tredie Testamente.

Strukturen er ikke skrevet til MI, og den handler ikke kun om samarbejde, som nogle synes at tro. Den er først og fremmest skrevet til alle dem, der ønsker at gå videre og kontrollere, at deres liv stemmer overens med teorierne i Det Tredie Testamente, og at resultatet af det, vi gør, dermed bliver til nytte og glæde for alle. Da jeg gennem min forskning opdagede farerne ved amalgam og skrev og talte om det, ville jeg absolut ingen troværdighed have haft, uanset hvor pålidelige mine forskningsresultater var, hvis jeg anvendte amalgam i mit arbejde, eller selv havde munden fuld af amalgam.

Det samme er tilfældet med Det Tredie Testamente. Hvis man underviser i Det Tredie Testamente og samtidig handler i strid med det, mister man i det lange løb troværdighed. Man må lære at praktisere analyserne i Det Tredie Testamente og "leve analyserne", som Martinus siger, for at opnå den fulde forståelse. Det går f.eks. ikke an at ryge, tage snus, drikke alkohol, spise kød eller lyve, kamuflere sine hensigter, demonstrere sin magt og samtidig med fuld troværdighed undervise i Det Tredie Testamente. Da har man endnu ikke helt forstået, hvad det handler om. Man må leve det, man underviser i, ellers bliver det som en religion og ikke en videnskab.

Bøgerne Strukturen. At praktisere Det Tredie Testamente og Martinus og Martinus Institut er på ingen måde komplette eller perfekte vejledninger. Men de skal opfattes som en første skitse til, hvordan vi sammen kan begynde at praktisere Det Tredie Testamente, så det bliver det livskraftige frø, der kan vokse frem og blive et nye rige på Jorden. Et rige, hvor den, der har ret, får ret, og hvor fred og sundhed hersker, og hvor kærlighed og logik er grundlaget for alt, hvad vi gør. Hvor vi samarbejder som venner imod det samme mål.

De principper og “teknikker”, som Strukturen beskriver, har jeg afprøvet og testet i mere end 40 år, og de har vist sig at fungere udmærket. De har leveret resultater, der har været til nytte og glæde. Men det har hverken været enkelt eller let at praktisere dem, og det er kun lykkedes med hjælp og støtte fra uventede sider. For når jeg trods mange og møjsommelige forsøg ikke kom videre med mine undersøgelser og forskning, fik jeg altid en uventet hjælp, når jeg bad om det. Men jeg fik aldrig hjælpen, før jeg havde forsøgt så meget som jeg overhovedet selv formåede.

Hjælpen kom ofte fra helt uventede sider og løste det problem, jeg ikke selv havde kunnet løse. Det kunne være mennesker, som jeg uventet mødte, der kom med løsninger eller tilbød mig adgang til avanceret analyseudstyr, elektronmikroskop og Hasselblads rumkamera med kvartsobjektiv m.m.

Men det var trods alt ingen dans på roser. Der var megen modstand, og modstanden voksede, jo mere jeg kunne afsløre. Der var bagvaskelse, misinformation, latterliggørelse, trusler, store problemer med at offentliggøre forskningsresultater osv., hvilket betød, at jeg nogle gange var tæt på at give op. Men da det så allermørkest ud, fik jeg at vide, at jeg var på rette vej, at jeg var på Martinus’ vej, og det gav mig styrke til at fortsætte.

Den største modstand imod sandheden kom typisk fra de myndigheder – som f.eks. Socialstyrelsen, universiteter og tandlægehøjskoler – der har til opgave at formidle sandheden og fremme sundheden. (I Strukturen. At praktisere Det Tredie Testamente , som man kan læse online, er der en kortfattet beskrivelse af mine undersøgelser og forskning.)

Jeg kan derfor kun opfordre at, at man selv forsøger at praktisere Det Tredie Testaments analyser. For trods vanskeligheder og modstand giver det så meget mere glæde og tilfredsstillelse. Jo flere vi er, der gør det og viser, at resultater

er til nytte og glæde, når vi anvender analyserne, jo mere interesse skaber vi for Martinus' Det Tredie Testamente som åndsvidenskab. Vi påviser dermed, at det er en videnskab, der giver resultater – præcis som vi har set fysik og kemi gøre det – når vi følger analyserne og gør det rigtige. Vi bliver dermed ført et lille skridt på vejen mod målet, som er fred, sundhed og lykke.

Det er i virkeligheden kun få af Martinus' analyser, som man behøver at forstå for at kunne begynde at praktisere dem i sit daglige liv i forholdet til næsten og til sin egen krop. Det er ikke nødvendigt at vide alt, hvad Martinus skrev. Det er tilstrækkeligt at tage netop det, der behøves for kunne at gennemføre en analyse inden for det område, man beskæftiger sig med. Resten kan vente til, at man kommer så langt, at man har brug for det.

Giv ikke op, når det bliver svært, og der kommer modgang. Hvis man gør det rigtige og beder om hjælp, får man hjælp. Hvis man gør det forkerte, bliver man stoppet, og man må da tænke om igen.

For det bringer stor glæde, hver gang det lykkes at komme et skridt frem ad den rigtige vej. Martinus' vej.

Lykke til!

Den fulde Forstaaelse af Livets højeste Analyser og dermed Oplevelsen af den højeste Sandhed kan umuligt tilegnes ved blot og bar Læsning af Analyserne. Den kommer udelukkende kun ved at leve dem. (Livets Bog IV, stk. 1062)

Oversat fra svensk af Jes Arbov

Store, almægtige Guddom! — Tak fordi du førte mig frem til Zoner, hvor man ikke mere tager Fejl af din Natur, og gav mig en Bevidsthed, der sætter mig i Stand til at sanse dig i alt, hvad jeg kommer i Berøring med. Jeg mærker din evige Nærhed i alle eksisterende Religioner og Trossamfund og føler, hvor utrætteligt du her arbejder paa at bringe Menneskene frem til at blive bevidst i dit herlige Favntag, hvormed du omslutter alle Ting, saa at de ikke skal blive ved med at leve i Frygt, men i salig Lykke hvile trygt ved dit evige Bryst.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2907)

Om primitiv og intellektuel opfattelse af Guddommen

Af Anette Christiansen

Kurt Christiansen, der udgav det store tobindsværk om Martinus og også en fotoudgave af Martinus originale tekster til Det Tredie Testamente, forlod denne verden d. 18. juli 2019. Her fortæller Anette om en episode i deres ægteskab.

Kurt og jeg så et afsnit af en serie i DR1 om stenalderen i Danmark forleden dag. Det er vist nok en Lars Mikkelsen der er gennemgående personfortæller i serien, men også fagpersoner deltager programmet igennem med videnskabelige udtalelser og det er en af disse udtalelser jeg kom til at tænke over.

Vedkommende udtalte, at stenalder-menneskene overalt i naturen oplevede sten (minerale), planter (træer) og dyr som levende væsener, beriget med ånd/sjæl og bevidsthed, og at de kunne påvirke menneskenes liv og derfor skulle ”behandles” ordentligt.

Jeg tænkte, at det er jo lige det vi har erkendt ved Martinus’ lære – så hvordan kan det være, at primitive mennesketyper allerede vidste dette og levede efter dette for så mange år siden. Og at denne vished så er forsvundet og en rest af den nok kan findes i dagens religioner.

Her kommer min forklaring:

Vi mennesker på denne jord nu og her vil igennem adskillige mange liv engang få kosmisk bevidsthed (med alt hvad den indebærer – at vi ved alt) for til sidst i denne spiral at nå frem til salighedsriget. I salighedsriget er hukommelsesenergien dominerende verdensenergi og der har vi mulighed for at kunne trække begivenheder fra flere spiraler frem til vores bevidsthed. På et tidspunkt vil salighedsvæsenet ønske modsætning til saligheden i dette rige og søge mod mørket igen.

Dette sker i en ny spiral – helt fra bunden af – startende med mineral – planter – dyr/mennesker. Ikke på den formel vores klode er gjort af, men i nye former – da ingenting skal gentages, men omformes – så der til evig tid vil være nyskabelse og forandring til stede.

I salighedsriget er hukommelsesenergien som sagt på sit højeste. Da alle 6 verdensenergier til evig tid vil være til stede, men med forskellig styrke vil styrkeforholdet på det tidspunkt hvor stenalder-mennesket levede, være sådan, at hukommelsesenergien stadig er til stede i menneskerne i aftagende styrke, sammen med instinkt, tyngde og følelsesenergien i tiltagende styrke, men med intelligens, intuitionsenergi på meget lavt blus.

Jeg konkluderede, at stenalder-mennesket med hukommelsesenergien sammen med instinktenergien – per instinkt kunne bruge gammel viden til overlevelse og nytænkning. Hukommelsesenergien gjorde det helt naturligt for dem at se det levende i alting. Den kosmiske bevidsthed eksisterede stadig hos dem.

Som hukommelsesenergien aftog, forsvandt denne direkte åndelige kontakt efterhånden. Ser vi på menneskeheden i dag er det jo meget få mennesker der mener at alle og alt er levende væsener.

Jeg tænkte højt – så Kurt kunne høre det – og fortalte ham, hvad jeg mente om det. Det fik ham åbenbart til at skrive om dette, også til sine venner i hans studiegruppe:

“Hej alle Bimser.

Vanløse 7.1.2019

Først et rigtigt godt nytår til jer alle. Håber på fred, ro og inspiration i det nye år, hvor jeg glæder mig til på et tidspunkt at se jer igen.

Jeg har en lille historie jeg gerne vil fortælle jer – den handler selvfølgelig om Martinus’ åndsvidenskab – og om hvordan nogle ting pludselig kan gå op for en (mig) – blot ved at lytte og drage konklusioner ud fra Martinus lære:

Men „Livsytringer” er jo det samme som Bevidsthedstilkendegivelse, hvilket igen er det samme som en Slags Tale eller Korrespondance. Men naar Naturen saaledes er en Bevidsthedstilkendegivelse eller Tale, vil det altsaa sige, at der bag Naturen er et „Noget” eller et „Jeg”, der manifesterer sig igennem Naturen paa samme Maade, som vort eget Jeg manifesterer sig igennem vor Organisme, med andre Ord Naturen er ogsaa et „levende Væsen”.

674. Intet Under at de levende Væsener i deres dybeste Natur er indstillede paa dette. Vi ser de primitive Mennesker, der endnu lever i Tænkningens spæde Stadier, alle uden Undtagelse er indstillede paa, at Naturen er Udtryk for et eller flere saadanne kosmiske Væsener. De ser „Aander” i Træer, Stene, Bjerger, Sol og Maane etc. De „tror” paa en „Gud” eller „Guder”. Og de afviger kun fra de „kosmisk bevidste” Væsener derved, at disse ikke mere „tror”, men „ser” eller oplever som Kendsgerning, at Naturen netop er Bevidsthedsudtryk for store Organfunktioner, er Organismer for store Væsener. De ser, at vi alle befinder os som Mikrovæsener i en større Organisme, hvis Ophav maa blive det samme overfor os, som vi er overfor de Former for mikroskopisk Liv, vor egen Organisme

bestaar af. De ser saaledes, at Organismer kun kan eksistere som bestaaende af Organismer. Livet repræsenterer Organismer indeni Organismer og paa denne Maade Væsener indeni Væsener og saaledes fortsættende i det uendelige. Og igennem hele denne Uendelighed, dette Ocean af Organismer, ser de kosmiske Væsener sammenhængende Principper, der afslører denne Uendelighed som et eneste altomfattende levende Væsen. Dette Væsen er, som allerede flere Gange tidligere her i „Livets Bog” paapeget, den eneste absolutte sande Guddom.

Vi ser saaledes her, at det primitive Menneske og det mest intellektuelle Menneske næsten er paa samme Bølgelængde. Begge Parter opfatter alle Energiudløsninger som „Livsytringer”. Det er kun paa Mellemstadierne mellem disse to Kategorier, at man opfatter Energiudløsningerne i Maal- og Vægtfacitter eller er begravet i den endeløse Aarsags- og Virkningslinie. Hos disse Væsener, der jo er længere fremme i Spiralkredsløbet end Naturmennesket, er den fra forrige Spiral nedarvede „kosmiske Bevidsthed” som Følge heraf helt degenereret og befinder sig i sit mest latente Stadium. Det vil altsaa sige, at disse Mellemstadiumsvæsener er længst mulig borte fra Oplevelse af Guddommen, er længst borte fra det aandelige Livs Traditioner. De har saa at sige mistet al dagsbevidst Fornemmelse af Guddommen. De har derfor slet ikke Evne til at „tro”. Deres villieførende Faktor er Intelligensen. Da de paa Grund af deres „kosmiske Bevidsthed”s Latenthed kun kan opleve fysisk, kan de med Intelligensen kun erkende fysiske Foreteelser og maa af Naturen saaledes benægte alt, hvad der ligger over det fysiske Plan, alt hvad der ikke fysisk kan sanses, vejes og maales. Og vi har her den ejendommelige Væsenstilstand, hvor man midt i Livets Manifestationer eller urokkelige Tilkendegivelser, ja, endog paa Trods af sit eget Livs Virkelighed benægter, om end ubevidst, dettes Eksistens. De Maal- og Vægtfacitter, man er Specialist i at fremskaffe, virker ikke i Livets, men i Dødens Favør. De skaber den materialistiske Bevidsthedsindstilling.“

Kurt henviste hermed til, hvad Martinus har skrevet om urmennesket i Livets Bog III. Side 856 -857 stk. 673-674-675, – og deromkring.

Måske har I tænkt samme tanker – men jeg synes altid det er dejligt at finde en sammenhæng mellem det der står skrevet og det man oplever og observerer, for derved at kunne få en større forståelse for åndsvidenskaben.

Ha det godt.

Kærlig hilsen Anette – (og en ekstra hilsen fra Kurt.)

Jeg mærker din altgennemtrængende Nærhed i Forældrenes Kærlighed til Afkommet, og naar du i Ægteskabets Varme knytter de to Køn til hinanden, eller naar du skaber trofaste Venskaber mellem Væsenerne og gennem dette lader Kærligheden vokse, modnes og udfolde sig saaledes i dem, at de ved Hjælp af denne vidunderlige, altopklarende Lyskilde ser lige lukt igennem det florfine Forhæng, som Verden kalder „Forbandelsens Mørke”, og ser, at alt er straalende Lys og Fuldkommenhed, baseret paa et Fundament af Kærlighed, hvorved alle Mennesker tilsidst i Forening med dig maa udbryde: „Se alt er saare godt”.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, EFTERSKRIFT, Livets Bog VII, s. 2908)

Menneskehedens modtagelighed over for den nye verdensimpuls

Af Ingemar Fridell

Hvad er det, som afgør menneskers modtagelighed for den *nye* verdensimpuls i dens åndelige aspekt, og især Martinus' epokegørende værk *Det Tredie Testamente*? – I *Livets Bog*, kapitel 5 med det efterfølgende symbol, forklarer Martinus, hvad der dybest set ligger til grund for, hvilke tanker og idéer mennesker finder tiltalende. Det handler da ikke om det *enkelte menneskes vilje*, men om "... den bag dets Villie eksisterende aandelige Kvalitet, der igen repræsenteres af de i dets Bevidsthed førende Sjælskræfter" (*Livets Bog I*, stk. 120)

I *Livets Bog I* kan vi således studere, hvordan menneskers forskellige livssyn er inddelt i en række typiske kategorier, afhængig af den indre balance mellem *følelse* og *intelligens* i deres bevidsthed. Hensigten er ikke at placere mennesker i specifikke afdelinger. Analysen er derimod skrevet for at skabe større *tolerance* og forståelse for, *hvorfor* mennesker har forskellige livssyn og helt forskellige forudsætninger for at kunne modtage de tanker, der er i harmoni med den nye verdensimpuls!

Forskellen mellem den gamle og den nye verdensimpuls

Den *nye* verdensimpuls, som begyndte at gøre sig gældende for lidt over hun-

drede år siden, manifesterer sig både *materielt* og *åndeligt*. En stor del af den kultur, der kommer til udtryk i det moderne samfund, afspejler frem for alt den nye verdensimpuls' *materielle* virkninger. Som eksempel på dette kan nævnes videnskabens enorme fremmarch og imponerende teknologiske fremskridt sammen med mange sociale reformer i forening med øget internationalisme. Men denne store impuls har også sat sit præg på kunstens udvikling. Desuden har den bidraget til at vække en ny interesse for åndelige spørgsmål, som har medført, at der er blevet sat spørgsmål ved mange af de traditionelle forestillinger, som værdsættes af de gamle religioner, der baserer sig på menneskers evne til at tro.

Med den *gamle* verdensimpuls, der gjorde sit indtog for omkring to tusinde år siden, hentyder Martinus blandt andet til etablerede dogmatiske religionsformer og tankegange, der i dag normalt anses for forældede. Men for omkring to tusind år siden, blev disse for os gammeldags tanker, oplevet som virkelig nyskabende og inspirerende i forhold til endnu ældre forestillinger og idéer. I vor tid er den gamle verdensimpuls' tænkemåde imidlertid mere eller mindre i *opløsning* til fordel for langt mere moderne idéer og en kolossalt udvidet bevidsthed, ikke mindst på grund af videnskabens og teknologiens store landvindinger i forening med menneskers betydeligt højere uddannelsesniveau og en smule større humanitet.

I sin analyse tager Martinus udgangspunkt i, hvordan mennesker forholder sig til den *gamle* verdensimpuls. Menneskeheden inddeles i to store hovedgrupper: *Gruppe A* består af dem, der ikke længere inspireres af den gamle verdensimpuls, mens *gruppe B* består af dem, der stadig kan blive inspireret af den. Da denne artikel først og fremmest berører menneskehedens modtagelighed for den nye verdensimpuls og især Martinus' verdensbillede, er det underkategorierne i *gruppe A*, der her har interesse.

Det i særklasse mest betydningsfulde og for hele menneskeheden skelsættende resultat af den nye verdensimpuls' åndelige indflydelse er uden tvivl Martinus'

samlede værk med titlen *Det Tredie Testamente*! Af denne grund fokuserer artiklen hovedsageligt på menneskers modtagelighed for dette epokegørende livsværk.

Følelsesdominerede og intelligensdominerede mennesker på forskellige udviklingsniveauer

En del mennesker beskrives af Martinus som *følelsesdominerede* og andre som *intelligensdominerede*. Man kan også i perioder have opnået en vis harmonisk *balance* eller ligevægt mellem følelse og intelligens i sin bevidsthed. En sådan balance indebærer enkelt udtrykt, at der ikke er nogen konflikt mellem, hvad “hjertet” og “hjernen” vil. Men det er vigtigt at forstå, at det drejer sig om kategorier af mennesker med en balance mellem følelse og intelligens på helt forskellige *udviklingsniveauer*. Man kan således være følelsesdomineret på et lavere eller højere udviklingstrin, ligesom man kan være intelligensdomineret på et lavere eller højere udviklingstrin. Af den grund kan et *følelsesdomineret* menneske, som er kommet længere i sin personlige udvikling, rent faktisk være *mere* intelligent end et *intelligensdomineret* menneske, der befinder sig på et lavere udviklingstrin! På samme måde kan et intelligensdomineret menneske, der er kommet længere i sin udvikling, have en *mere* udviklet følelse end et følelsesmæssigt domineret menneske på en lavere udviklingstrin! At mennesker kan være følelses- eller intelligensdominerede, siger således intet om, *hvor meget* deres følelse eller intelligens har udviklet sig, og intet om disse sjælskræfters *kvalitet* i forhold til humanitet.

Tanken om at mennesker skulle befinde sig på forskellige udviklingsniveauer, er givetvis kontroversiel og ikke altid populær. Demokratisk uddannede mennesker lægger stor vægt på menneskers absolut lige *værdi*, men at befinde sig på et bestemt udviklingsniveau siger faktisk intet om personens værdi. Det er lige så lidt et mål for menneskelig værdi, som hvis man sammenlignede et barns værdi med et voksent menneskes værdi. Alle går i deres udvikling principielt set

igennem nøjagtig de samme stadier for at opnå det samme resultat åndeligt set, selvom det ikke sker *samtidigt*! Vi befinder os alle på forskellige “aldersstadier” i udvikling med hensyn til hvilke erfaringer, vi har gjort tidligere, og med hensyn til de erfaringer, vi endnu ikke har gjort, men som vi vil møde i fremtiden. Martinus’ analyser af menneskers mentale udvikling og forskellige placeringer på en stigende skala giver os en plausibel forklaring på, hvorfor verden ser ud, som den gør i dag, og hvorfor forskellige mennesker kan have så forskellige opfattelser af moral, og hvad der er rigtigt og forkert. Det, der afgør, hvor langt et menneske er kommet i sin personlige udvikling viser sig ifølge Martinus, dels i tænkningens klarhed og logik, og dels i evnen til *uselvisk kærlighed*, empati, omtanke og indlevelse i andre menneskers ve og vel. “Den største iblandt eder skal være eders Tjener“, som der står i Det Nye Testamente (*Matthæus* 23:11, den danske bibeloversættelse fra 1917).

Der findes mennesker, som i en begrænset periode i deres lange udvikling gennem mange inkarnationer, fremtræder med en nogenlunde god balance i bevidstheden mellem følelse og intelligens. Det bør dog påpeges, at der er forskel på den, der har opnået en god balance mellem intelligens og følelse på et *højere* udviklingstrin, og den, der tilfældigvis har balance mellem intelligens og følelse på et *lavere* udviklingsstade. Mennesker, der har opnået en harmonisk balance mellem følelse og intelligens og *samtidigt* befinder sig på et fremskredent udviklingsniveau i human henseende, begynder at kunne eksperimentere med yderligere en “sjælskraft” i deres bevidsthed, nemlig *intuition*! Det er på dette stadium, at mennesker nærmer sig den såkaldte *store fødsel for den kosmiske bevidsthed*.

Men indtil videre er det yderst sjældent, at mennesker opnår en harmonisk balance mellem følelse og intelligens på et så højt udviklingsniveau. I fremtiden vil dette ifølge Martinus blive mere almindeligt, hvilket til sidst leder frem til, at mennesker når det høje stadium, hvor de definitivt lader de dyriske egenskaber bag sig for til sidst at forvandles til *fuldkomne mennesker i Guds billede* for før-

ste gang i historisk tid her på Jorden. Det er dette, som er slutmålet for hele den lange udviklingsperiode, som vi alle gennemgår i den fysiske verden som dyriske væsener.

Martinus' definition af følelse og intelligens

Det kan her være hensigtsmæssigt at undersøge Martinus' *definition* af de to begreber følelse og intelligens. På et primitivt stadium, kan følelse være had, jalousi, tanker om hævn, etc. På et højere udviklingstrin kommer følelsen til udtryk gennem uselvisk kærlighed, humanitet og omsorg for andre levende væsener. Når vi taler om følelse, handler det derfor om dens *kvalitative* egenskaber i human henseende. Følelsen som *princip* kan derfor ses som et helt *neutralt* begreb. På samme måde forholder det sig med intelligens. Intelligens kan være list og bedrag, og endog rent faktisk "djævlbevidsthed", men den kan også være klarsyn og en fremtrædende analyseevne samt evnen til at frembringe geniale kunstværker og opfindelser til gavn for menneskeheden etc.

Følelsen udvikles gennem alle de livserfaringer, vi gør os gennem et meget stort antal jordiske liv, og da især gennem oplevelser af ubehag og *lidelse*. Når det gælder *intelligensen* definerer Martinus ikke høj intelligens som helt det samme som det man måler via en såkaldt intelligenstest. Intelligens defineres som evnen til at *strukturere* de erfaringer og oplevelser, man allerede har samlet sig. Ud fra dette indre materiale *i kombination med følelsens udvikling* kan man så uddrage lærdom til fordel for en udvidet bevidsthed og en øget evne til at skelne mellem rigtigt og forkert, godt og ondt. Et intelligensdomineret menneske plejer generelt at være mere materialistisk og orienteret mod den ydre verden, mens et typisk følelsesmæssigt domineret menneske ofte er mere åndeligt orienteret med en udviklet fantasi, et rigt indre liv og idealistiske drømme.

Betydningen af de to begreber kan yderligere belyses ved hjælp at denne ret banale lignelse: Hvis vi forestiller os, at alle vores samlede følelsesmæssige

erfaringer svarer til indretningen og *møblementet* i en bolig, da skulle intelligensen kunne symboliseres ved ejerens evne til at møblere og organisere, eller med andre ord holde boligen i *orden*. Et højt udviklet menneske med balance mellem følelse og intelligens i sin bevidsthed kan symboliseres ved en person, der ejer mange møbler, *på samme tid* som den pågældende person også formår at holde sine ejendele i perfekt orden med en gennemtænkt struktur. Et følelsesdomineret menneske på et lidt lavere udviklingsniveau kunne da sammenlignes med en person, der ganske vist ejer en hel del møbler, men hvis bolig er sjuasket indrettet og i dårlig stand. Et intelligensdomineret menneske på et lidt lavere udviklingsniveau kan på tilsvarende vis sammenlignes med en person, der har meget godt styr på sit hjem, men hvor der mangler en del møbler.

Det, der har interesse, er således koblingen mellem på den ene side menneskers balance eller ubalance, når det gælder de nævnte sjælskræfter intelligens og følelse i bevidstheden, og på den anden side det udviklingstrin, som man befinder sig på. Det er sandsynligt, at følelsesdominerede mennesker, uanset hvilket niveau de befinder sig på, har haft *lidelser* meget tæt inde på livet i dette eller de nærmest foregående liv, hvilket har sat sit præg på deres personlighed. De, der er mere intelligensdominerede kan derimod have haft et nogenlunde behageligt liv og oplevet større *tryghed* i opvæksten og selv som voksne, måske fordi de i en periode har levet i en form for *hvileinkarnation* med færre ubehagelige karmaudløsninger. I betragtning af, at udviklingen i den fysiske verden foregår *rytmisk* i overensstemmelse med en overjordisk plan og veksler mellem perioder med intenst ubehag og perioder, der opleves som mere behagelige, er det sandsynligt, at alle har været både intelligens- og følelsesdominerede i forskellige inkarnationer og tidsepoker. Et intelligensdomineret menneske behøver med andre ord *ikke altid* at have været intelligensdomineret, og et følelsesdomineret menneske behøver *ikke altid* at have været følelsesdomineret.

Det skal endnu en gang påpeges, at et intelligensdomineret menneske ikke nødvendigvis behøver at være mere intelligent end et følelsesdomineret menneske, idet man også skal tage hensyn til det udviklingsniveau, som den pågældende person befinder sig på. Et intelligensdomineret menneske kan derfor lige så godt beskrives som en person, der i øjeblikket har et *underskud af følelse* i sin bevidsthed, hvilket i denne sammenhæng henviser til kvaliteten af følelsen i form af humanitet. Tilsvarende behøver et følelsesdomineret menneske ikke at være mere følsomt og kærligt end et intelligensdomineret menneske, medmindre man samtidig tager hensyn til personens generelle udviklingsniveau. Et følelsesdomineret menneske kan derfor lige så godt beskrives som en person, der i øjeblikket har et vist *underskud af intelligens* i sin bevidsthed. Uanset om man i visse udviklingsperioder lider af et underskud af enten følelser eller intelligens i sin bevidsthed, vil livet selv hjælpe med at overvinde denne ubalance, idet man konfronteres med netop den type erfaringer, som er nødvendige inden for det felt, hvor man stadig er uvidende og har "blinde pletter" i sin bevidsthed og kærlighedsevne.

Menneskers modtagelighed for religiøse tanker og Det Tredie Testamente

Da det ifølge Martinus først og fremmest er på grund *følelsesenergiens* indvirken, at vi bliver *søgende*, synes følelsesdominerede mennesker på et rimeligt højt udviklingsniveau at have lettere ved at fatte sympati for indholdet af hans analyser i forhold til intelligensdominerede mennesker på det tilsvarende udviklingstrin. De sidstnævnte mennesker kan naturligvis være meget fornuftige inden for deres eget ekspertiseområde, men der er grund til at antage, at intelligensdominerede mennesker bliver modtagelige for kosmiske analyser på et noget *senere* stadium i deres personlige udvikling i forhold til følelsesdominerede mennesker. Deres forståelse har også en tendens til at være af en mere *filosofisk* karakter.

Udefra set kan intelligensdominerede mennesker fremstå med et lidt roligere temperament i forhold til følelsesdominerede mennesker, mens de til gengæld undertiden udviser en vis mental kulde, som på lavere udviklingstrin kan vise sig ved

manglende empati med andre. Når det gælder følelsesdominerede mennesker, der befinder sig på et noget lavere udviklingstrin, er der en risiko for, at deres sympati for Martinus' verdensbillede er baseret på en følelsesmæssig tendens hos dem til at lade sig blive suggereret og tro på udtalelser fra autoriteter, inden de endnu har opnået en dybere forståelse af netop *Det Tredie Testaments* analyser. Af den grund kan deres interesse meget let skifte over til en af de mange andre åndelige bevægelser, der møder os i vor tid.

Martinus forklarer, at alle mennesker uden undtagelse bærer på en urreligiøs "rod", som består, selv når den religiøse "plante" over jorden er "visnet" og har gjort dem til ateister (jf. *Livets Bog IV*, stk. 1485). Al søgen efter "sandhed" er et udslag af en iboende "religiøsitet". Alle søger efter en eller anden slags "sandhed" at holde sig til i livet. En videnskabsmand søger således sin sandhed i *materien*.

Men der findes yderligere en "joker" i spillet: Mennesker kan være præget af enten deres intelligens eller følelser på forskellige *områder*. Der findes eksempelvis mennesker, der er tilsyneladende intelligensdominerede på grund af deres akademiske uddannelse og profession som videnskabelige forskere eller lignende, men som i deres fritid meget vel kan være flittige kirkegængere, der holder af at være sammen med deres religiøst troende medmennesker. Dette kan skyldes, at de anvender deres intelligens i det professionelle liv, men ikke i så høj grad på det åndelige område og i mere trosreligiøs sammenhæng.

De, som er mest modtagelige den nye verdensimpuls og især *Det Tredie Testamente*, er altså mennesker, der er nået langt frem i deres humane udvikling og samtidig har en forholdsvis god balance mellem intelligens og følelse i deres bevidsthed. Men selv følelsesdominerede mennesker, der samtidig er nogenlunde humant udviklede, kan være modtagelige i samme grad, som de på grund af deres selvoplevede lidelseserfaringer er blevet søgende efter en logisk tilfredsstillende

forklaring på tilværelsens gåde. Dette er dog under forudsætning af, at også intelligensen er veludviklet og nogenlunde jævnbyrdig med følelsen.

De intelligensdominerede mennesker, der er kommet langt frem i deres udvikling, kan også blive interesserede og modtagelige for Martinus' verdensbillede, skønt som tidligere nævnt ofte på en lidt mere *filosofisk* måde. Men medmindre deres følelsesudvikling holder trit med deres intelligens, kan de have en tendens til at forholde sig endog meget kritisk og skeptisk til alt. De passager i værket, som de ofte har særligt svært ved at tage til sig, er alt, hvad der har med åndelighed og gudsbegrebet at gøre. Undertiden bliver de *agnostikere*, hvilket indebærer en benægtelse af, at det er muligt at vide noget som helst med sikkerhed. Sammenlignet med følelsesdominerede mennesker er de som nævnt mere fokuserede på den ydre materielle verden og alt, hvad den har at tilbyde. Af samme grund kan intelligensdominerede mennesker opleve en vis skuffelse i mødet med *Det Tredie Testamente*, fordi værket ikke giver *tekniske* forklaringer på alle livets detaljer, hvilket heller ikke var Martinus' hensigt. Formålet med hans værk er ikke først og fremmest at besvare samtlige af tilværelsens utallige spørgsmål, men at skænke verden et samlet *overblik* over livets overordnede principper med henblik på en dybere forståelse af den kosmiske verdensmoral, som under alle omstændigheder må tages med i beregning, fordi den er en nødvendig betingelse for et fremtidigt liv hinsides mørke og lidelse.

Det som kendetegner henholdsvis følelsesdominerede og intelligensdominerede mennesker

Som tidligere nævnt er følelsesdominerede mennesker ifølge Martinus kendetegnet ved, at de har lettere ved at *tro* på alt, hvad der berører åndelige problemstillinger. Men de højt udviklede i denne kategori vælger deres verdensbillede med omhu, fordi også deres intelligens har vokset sig stærk. Dermed har de i lighed med intelligensdominerede mennesker udviklet en kritisk evne, der betyder, at de formår at skelne mellem forskellige åndelige bevægelers iboende kvaliteter.

Martinus beskriver i kapitel 5 i *Livets Bog I* en gradvist faldende skala, når det gælder følelsesdominerede menneskers udviklingsniveau, med en stadig større ubalance mellem følelse og intelligens. Jo mindre intelligensen har holdt trit med følelsen, jo mere fanatiske og urimelige synes disse mennesker at være i deres optræden. I værste fald kan de blive “hjernevasket” og tilhængere af rent destruktive og samfundsskadelige sekter. Sideløbende med disse udviklingsmæssigt nedadgående bevidsthedskategorier, beskriver Martinus også nogle andre kategorier af følelsesdominerede mennesker: Dels personer, der fortsat har den ene “fod” i gamle religiøse tankesæt, det vil sige mennesker, der stadig har en religiøs “hjemve”, og dels personer, der vier det meste af deres liv til *kunst, musik og litteratur*, osv. I følelseskategorierne findes desuden mennesker, hvis ægte-skabelige talent er kraftigt degenereret på grund af deres forcerede poludvikling, hvorfor deres hovedinteresse drejer sig om et liv i “sus og dus” og promiskuøs *seksualitet*.

De højest udviklede mennesker, der tilhører intelligenskategorien, er ofte først og fremmest fascineret af de strukturelle og ud fra en overfladisk betragtning rent “tekniske” analyser i Martinus’ verdensbillede, hvilket skyldes deres fortrinsvis *filosofiske* orientering. Blandt de intelligensdominerede mennesker beskriver Martinus, på samme måde som inden for følelseskategorien, en gradvist faldende skala i spørgsmålet om udviklingsniveau med en tilsvarende stadig stigende ubalance mellem intelligens og følelse, hvilket blandt andet kommer til udtryk i form af en ren materiel *videnskabelig* interesse eller en interesse for *politik*. Her findes også de mennesker, der bruger det meste af deres liv på aktiviteter inden for *erhvervslivet*. Hvis følelsen hos de intelligensdominerede er meget underudviklet i forhold til deres intelligens, er der en tendens til, at de i deres liv kommer til at befinde sig i et grænseland, hvor de skiftevis er på den “rigtige side af loven” og ude i ren kriminalitet og bedrageri.

Det Tredie Testamentes rolle i nutidens moderne samfund

På baggrund af Martinus' analyser af menneskers forskellige balance mellem følelse og intelligens, kan der stadig være grund til at undre sig over, hvorfor *Det Tredie Testamente* ikke har tiltrukket sig mere opmærksomhed og interesse blandt mennesker i vor tid. Kan man virkelig med rette anse Martinus for at være en *verdenslærer* i betragtning af, hvor få mennesker der synes at være modtagelige for indholdet af hans livsværk? – Man kan meget vel betegne Martinus som en verdenslærer, selv om det ikke er meningen, at man først og fremmest skal fokusere på ham som en fysisk inkarneret person! Fremtidens mennesker vil helt sikkert kunne se tilbage i bakspejlet og værdsætte hans arbejde med langt større sikkerhed, end mennesker er i stand til i dag. Man behøver blot at se på de mange ufuldkomne forhold, der hersker overalt i vores verden for bedre at forstå, hvorfor interessen i øjeblikket ikke er større end den er!

Man kan da muligvis spørge, hvorfor vi har fået *Det Tredie Testamente* præsenteret netop i den tid, vi lever i, og hverken før eller senere. – Som tidligere påpeget har *uddannelse* i forening med naturvidenskabens udvikling i høj grad bidraget til det udvidede bevidsthedsniveau som kendetegner nutidens mennesker, ikke mindst i vor del af verden. Forskningsresultater inden for astronomi, biologi og fysik har givet os en øget forståelse af sammenhængen mellem vor livsverden og makro- og mikroverdenene, hvilket tilsammen udgør en nødvendig kundskabsmæssig baggrund for at kunne tilegne sig Martinus' verdensbillede. Hans værk er et direkte udslag af den *nye* verdensimpuls, der næppe ville kunne have været modtaget på et *tidligere* tidspunkt i menneskehedens historie i betragtning af de livserfaringer og den viden, som dengang endnu ikke fandtes i verden.

Martinus beskriver det princip, der styrer på hvilket tidspunkt den såkaldte *verdensgenløsning* udløser sine impulser. Disse impulser trænger altid igennem på det "rigtige" tidspunkt i udviklingshistorien. Verdensimpulsens tankegods må ikke ligge for højt eller for lavt i forhold til menneskers generelle udviklingsni-

veau i en given tidsepoke. Det handler altid om at give mennesker “brød”⁴⁴ og ikke “sten”, som Martinus udtrykker det (jf. *Livets Bog I*, stk. 16; *Livets Bog IV*, stk. 1162). For at modtage den nye verdensimpuls’ tanker og idéer på det åndelige område kræves selvoplevede erfaringer samt et minimum af begyndende intuition. I betragtning af at så få mennesker er blevet interesserede, selv om der nu er gået fyrré år siden Martinus’ fysiske død, kan man spørge om offentliggørelsen af hans verdensbillede ikke kom lidt for tidligt i menneskehedens historie. – Svaret på dette spørgsmål er, at det kosmiske verdensbillede for mange af hans samtidige sympatisører trods alt var en livsnødvendighed uden hvilken, de ikke havde fundet nogen mening i livet eller orket at overleve i dagens materialistisk betonedé verden. De, der allerede har sat sig ind i indholdet af *Det Tredie Testamente*, og som af forskellige årsager er kommet til at afvige mere eller mindre fra de fleste andre menneskers livsindstilling, er i og med dette værk blevet indgydt fornyet håb, ny fortrosthing og øget tillid til livet i en vanskelig og mørk tidsepoke. Man må dog forestille sig, at Martinus’ tanker måske ligger 500 år før sin tid, og at de mennesker, der allerede er modtagelige for hans analyser og forsøger at omsætte dem til praktisk væremåde i deres liv, kan ses som *pionerer* for fremtidens verdenskultur!

Forskellige tolkninger af Martinus’ verdensbillede

Selv blandt dem, der allerede har fundet glæde i at studere Martinus’ livsværk, synes der at være mere end én måde at tage det til sig på. Det er mit indtryk, at gruppen af intelligensdominerede mennesker læser og fortolker værket noget anderledes end følelsesdominerede mennesker. Der kan undertiden være en tendens til at ville “hjælpe Martinus på vej”. Intelligensdominerede mennesker har også på forskellig måde en tendens til at lægge vægt på, at informationen om verdensbilledet skal *tilpasses* den verden, vi lever i netop nu. Det viser sig blandt andet i opfattelsen af, hvilken *målgruppe*, som man mener, man i første omgang skal henvende sig til. En del sympatisører i denne gruppe kan for eksempel prioritere at informere om analyser, der tilsyneladende er tættere på

naturvidenskaben, fordi de ser akademisk indstillede mennesker som deres vigtigste målgruppe. De kan også reagere negativt på Martinus' lidt gammeldags sprogbrug. Intelligensdominerede mennesker kan desuden vælge at nedtone det, som har at gøre med bøn og gudsbegrebet samt referencer til Bibelen og Kristus. Dette kunne også være en af grundene til, at man foretrækker værkets tidligere arbejdstitel "kosmologi" frem for den titel, Martinus gav sit værk i slutningen af sit liv: *Det Tredie Testamente*.

Følelsesdominerede tilhængere af Martinus' livsværk synes at have en mere idealistisk holdning, der i nogle tilfælde kan gå over til at blive alt for "bogstavstro". Men begge grupper af sympatisører kan have en pointe i deres respektive tilgange. Det går jo ikke an at se bort fra, at værket, når det præsenteres, skal møde nutidens virkelighed og "matche" de mennesker, der kan tænkes at blive interesserede. Samtidig bør man vise respekt for ophavsmandens egne intentioner og holde fast ved indholdet i analyserne, sådan som han selv formulerede det – og det til trods for, at hans tekster ikke altid opleves som helt letfordøjelige. Den "rette" målgruppe antages at være "humane materialister", men det er ikke helt klarlagt, hvad dette begreb dækker over. Under alle omstændigheder er værket ikke kun egnet for nutidens mennesker, men også for mennesker langt ud i fremtiden!

Personligt ser jeg det som overordentlig vigtigt ikke at stikke under stolen, at det drejer sig om et religiøst værk og "kristusmissionens" fortsættelse i overensstemmelse med Jesu profeti om "den hellige ånd", der skulle komme og forklare resten af det budskab, der blev introduceret for 2000 år siden, men som menneskene på det tidspunkt endnu ikke kunne "bære" (jf. Det Nye Testamente, *Johannesevangeliet* 16:12-15, den danske bibeloversættelse fra 1917). At stå inde for en avanceret forklaring af gudsbegrebet, bønnen, et overjordisk Forsyn bag verdens begivenheder, værkets forbindelse med Bibelen og tilknytning til både den gamle og den nye verdensimpuls, samt Martinus' forklaring af Guds kosmiske

plan for den jordiske menneskeheds endelige destination, anser jeg for et langt vigtigere projekt end at forsøge at “flirte” med nutidens akademiske og videnskabelige repræsentanter med deres relativt begrænsede og materialistiske livssyn.

Så længe hovedparten af os endnu ikke har opnået en harmonisk balance mellem følelse og intelligens på det højeste niveau, må vi konstatere, at vi som intelligens- eller følelsesdominerede mennesker tolker Martinus’ værk på lidt forskellig måde med en overvægt og betoning i den ene eller anden retning. Men livet i sig selv vil sikre, at denne ubalance korrigeres med tiden, og at vi bringes tættere på sandheden og bliver ført videre frem i udviklingen. Intelligens og følelse er begge overordentlig vigtige sjælskræfter, der, når de er i balance, åbner op for den intuitive synsevne. Intelligens uden følelse er ikke *visdom*, og følelse uden intelligens kan aldrig være ægte *kærlighed*! Martinus opfordrer os til den størst mulige tolerance. Vi skal ikke bekymre os unødigt om, hvordan forskellige mennesker vælger at tolke værket i dag, har han sagt. Før eller siden viser det sig, hvilken tolkning der er mest i overensstemmelse med den højeste sandhed. Som afslutning på denne artikel kan det derfor være hensigtsmæssigt at lade Martinus selv komme til orde ...

“ ... Skønt Bogen er manifesteret i en for nævnte Væsener tilpasset elementær Form, vil dette dog sikkert ikke være i Stand til at forhindre, at de paagældende Væsener, *paa Basis af deres medfødte naturlige Anlæg*, i større eller mindre Grad er nødsaget til i deres Studium af nævnte Bogs Indhold at *over- og undervurdere* de indbyrdes Detaljer i samme, alt eftersom de i deres Bevidsthed endnu fremtræder partisk. De vil derved kun være i Stand til at bibringe sig selv en Forstaaelse eller et mentalt Billede af nævnte Detaljer, der vil være mere eller mindre partisk formet til Fordel for de Felter, i hvilke de samme Væseners Kærlighedsevne er mest udviklet, og mere eller mindre ufordelagtigt formet for de Felter, i hvilke den samme Evne er mindst udviklet. Samtlige Væsener vil derved *paa Basis heraf som et naturligt Anlæg* i sidstnævnte Felter være nødsaget til at

føle en *Form for Intolerance*, der vil være desto større, jo mindre nævnte Væsners Kærlighedsevne er udviklet i de samme Felter, idet nævnte Intolerance altid fremtræder for de samme Væsener under Forklædningen "*Retfærdighed*", alt eftersom disse i større eller mindre Grad, i nævnte Felter, mangler Evnen til at se, at alt er saare godt (*Livets Bog I*, stk. 14)."

© *Ingemar Fridell, Nyhamnsläge 5. oktober 2020. Oversat af Jes Arbov*

Kære Fader! - Jeg mærker din underfulde Nærhed, naar jeg retter mit Blik ud i Rummets umaadelige Dyb, og du gennem tusindtallige Stjerner Baal opruller for mig, hvorledes du gennem deres Straaler har kærtegnet vor Klode i Fortiden som i Nutiden, og at de Stjerner, der i Dag lyser vor lille Verden saa venligt i Møde, er de samme, som har straalet over Historiens mange smaa og store Kulturers Tilblivelse, Blomstring og Undergang. De har mødt Blikke fra Babyloniere, Syrere, Medere, Persere, Grækere og Romere, — fra mægtige Faraoner, — fra Abraham, Isak og Jacob, - fra Josef og hans Brødre, - fra Moses og Aron, - fra Israels Profeter, -fra Kongerne Saul, David og Salomon, - fra Jesus og hans Disciple.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader, EFTERSKRIFT, Livets Bog VII*, s. 2908)

Min bøns udvikling hen mod Det Tredie Testamente

Af Aase Bytov

Bøn har altid været en naturlig integreret del i mit liv. Den er altid med mig. Jeg kan ikke huske hvornår jeg fik en bevidsthed om, at der var noget der hed Gud og Jesus. Religion og tro blev aldrig nævnt i min familie. Jeg har aldrig set en bibel i mit barndomshjem.

I min barndom var jeg slet ikke bevidst om ordet bøn eller om dens betydning. Men jeg havde erfaret, at når jeg fokuserede og gik ind i mig selv med et ønske, var der trøst og opmuntring. Det hjalp mig når livet var svært.

Jeg er opvokset på et husmandssted med tre brødre. En dag er jeg alene hjemme med en af brødrene. Han vil tage en tur på den ældste brors motorcykel. Jeg forsøger at tale ham til fornuft, men han hørte ikke. Han kører alt for stærkt ned af vejen. Han er 16 og jeg er 12. Jeg hører at han er på vej tilbage. Jeg ryster nu over hele kroppen for jeg ved der snart sker noget. Jeg hører og ser hvordan han flyver forbi vinduerne i stuen ind ad den lange indkørsel med retning mod siden af den murede garage. Jeg hører braget...og raslen fra mælkejungerne der hænger til tørre på væggen. De falder ned. Jeg løber ud og ser at han sidder på motorcyklen foroverbøjet med hovedet ind mod muren uden styrthjelm. Muren

har slået en stor revne. Forhjulet er trykket ud på siden af motoren. Langsomt glider han af motorcyklen ind i haven. Jeg er henne hos ham på et splitsekundt. Jeg ligger mig på knæ og beder inderligt om hjælp til os begge. Der kommer et meget stort lysvæsen og hjælper os. Til alles forbavselse pådrog min bror sig kun en hjernerystelse.

Den bøn jeg bad kan jeg stadig huske, for det var hverken mine ord eller min viden. Det var ikke et barns bøn, det var en voksens. Jeg bad så inderligt om noget som 33 år senere skulle blive en meget traumatisk udfordring for mine børn og jeg.

Da far og mor kom hjem, fortalte jeg som det naturligste om min bøn og lysvæsnet der hjalp os. Mor så strengt på mig og sagde, at hvis jeg ikke holdt op med at fortælle sådanne historier, så var der et sted i Vordingborg, som havde rum med døre uden håndtag på indersiden, der blev brugt til sådan nogen som mig. Der skulle gå rigtig mange år, før jeg igen fortalte lidt om mit bønneliv.

Da jeg kom i skole lærte jeg Fader Vor, ved at alle skolens elever skulle bede morgenbøn i kor, efterfulgt af en salme inden vi gik i hver vores klasseværelse. For mig var det en mærkelig bøn, og så var der en stavfejl. Hvorfor stod der ”himlene”? Det var bare en remse der skulle læres udenad. Det var lige som om der ikke var nogen der hørte den. Den var ligesom død. Jeg kunne ikke få noget forhold til den. Jeg vidste den var der, men jeg brugte den aldrig.

I 2016 besøgte min datter og jeg en messe i Falkoner Centret, hvor Livets Skole havde en stand fyldt med Martinus' bøger. Jeg kendte kun meget lidt til Martinus. Jeg var målløs, tænkte, at kunne købe sådan et værk til kostprisen. Hvilken dejlig visdomsskat jeg drog hjem med den dag. Ved samme lejlighed meldte jeg mig ind i studiegruppen i Brøndby. Der opdagede jeg hurtigt, at det er tilladt at sige bøn, Gud og Jesus. Det står også mange steder i Martinus' bøger. Jeg har endelig

fundet, det jeg har søgt og længes efter det meste af mit voksenliv. Jeg begynder at bede Fader Vor igen. Den er svær, men den begynder at blive mere og mere levende. Levende betyder for mig en form for kommunikation eller læring.

Her er to eksempler:

Jeg sad med lukkede øjne og beder Fader Vor. Ved bønnen ”du som er i himlene”, ser jeg på mit lår alle lagene helt ned/ind til de mindste mikroorganismer. Hvad var det? Hvorfor i mit lår? Jeg kunne ikke forstå beskeden.

Når jeg bad bønnen ”komme dit rige” blev alt gult. For mit indre blik kunne jeg godt se det ikke var sollys. Det havde en lidt anden farve og følelse.

På sommerskolen 2016 blev jeg fortalt at der var en småbog der hed Bønnens mysterium. Den købte jeg, og læste den med stor begejstring. En super bog. Den beskrev dog ikke helt mine oplevelse med Fader Vor, men jeg fandt forklaringerne andre steder i Martinus’ værk.

På daværende tidspunkt vidste jeg intet om mikroorganismernes tilstedeværelse i min krop. Jeg kendte kun til kroppens fysiske funktioner fra et anatomi studie. Ved at studere Martinus finder jeg ud af, at Gud er i alt og overalt Det er let at forstå, at Gud er i det makrokosmiske, men jeg har aldrig haft en tanke eller oplevelse af at Gud skulle være i min krop. Derfor blev jeg vist i bønnen ”du som er i himlene”, at Gud også findes i de mikrokosmiske universer der er i mit lår, i min krop. Det var en øjenåbner for mig.

Når mennesker begynder at studere Martinus, er der meget at holde styr på. Hvad er de 6 riger, de 6 legemer, de 6 farver, X1-X2-X3, grundenergier, poler osv? Så der gik lidt tid før jeg opdagede, at det gule jeg har set ved bønnen ”komme dit rige” var det rigtige menneskerige, som Martinus har givet farven gul som

symbol. Så det var det rigtige menneskerige, jeg skulle pejle mig ind på. Når jeg har forstået oplevelsen eller læren af det viste, åbner bønnen sig på en ny måde.

Fader Vor er blevet en fantastisk bøn for mig.

Jeg ved nu, at forsynet bruger Martinus' symboler, farver og lære til at vise mig indsigt og forståelse. Jo mere jeg læser og forstår Martinus' værk, jo mere materiale har forsynet til lave en god og klar oplevelse og kommunikation.

Jeg skulle finde Martinus' intuitionsbaserede værk, Det Tredie Testamente, for at kunne vandre videre på min vej.

Elskede Fader! - Tak fordi du har ladet mig opleve dig i det stærkt flammende Lyn, naar det under Tordenens vældige Bulder farer frem gennem Skyerne. — Jeg mærker dig, naar du i Stormen gaar hen over Kontinenternes Skove, Sletter og Oceaner. - Jeg føler dig, naar du i den stille, sagte Brise faar Blomsterne til at danse Alfedanse paa Engen eller Træernes Kroner til at hviske smaa søvndyssende Melodier. — Jeg mærker dig i Morgen- og Aftenrødens gyldne Skyer, ligesaavel som jeg ser dit varmende Lys kulminere i Dagens Middagshøjde og dermed oplyser Klodens Oceaner og Kontinenter.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2909)

Sindal vil blive kendt i hele verden

Af Ejnar Hjorth

Odense og dermed Danmark er kendt i hele verden, fordi H.C. Andersen blev født her.

Vil det samme virkelig også ske for den nordjyske by Sindal?

I dag er det ikke mange, der ved, hvad der skete i den lille by, Sindal, for 130 år siden, til trods for at det er intet mindre end en verdens-sensation.

I turistbrochuren står der om det lille museum ude i Moskildvad, at det er fødestedet for Martinus, forfatteren til Det Tredie Testamente.

Det Tredie Testamente er forudsagt af Jesus: “Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden“.

– (Joh. 16: 12, 13)

Og Paulus sagde: “thi stykkevis erkender vi... men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. ...da skal jeg kende fuldt ud“.

(1. Kor. 13: 9-12)

Det Tredie Testamente er endnu ret ukendt. – Martinus ønskede ikke at missionere. – Forståelse af værket er et spørgsmål om udvikling. – Det er forudsagt, at verden ikke umiddelbart ville modtage Det Tredie Testamente.

Derfor er det endnu kun ganske få mennesker, der har opdaget det værk, Martinus skrev. Men enhver, der til fulde kender og forstår betydningen af Det Tredie Testamente er ikke i tvivl. – Engang vil Sindal (Soldalen) blive kendt i hele verden.

Men det er ikke meningen, at det skal holdes skjult. – De der søger, skal nok finde det.

Moskilvad, Martinus' barndomshjem i Sindal.

Lixtal for Det Tredie Testamente

Af Ejnar Hjorth

Der er dem, der siger at de, simpelt hen, ikke kan læse LIVETS BOG,
– den er for svær at læse med de lange sætninger.

Til det skulle Martinus have sagt, at den jo ikke er skrevet som en roman til underholdning, men at det kræver en vis anstrengelse og koncentration at læse den.
– Læs senere, hvad Martinus sagde om dette.

LIXTAL

Lixtal er en måleenhed for, hvor læsbar en tekst er. Et højt Lixtal viser, at teksten er svær at læse.

Et Lixtal på:

24 og derunder er: En let tekst, som børn også kan forstå.

25-34: For øvede læsere, let skønlitteratur for voksne.

35-44: Middelsvær, dagblade og tidsskrifter.

45-54: Svær tekst, saglige bøger, populærvidenskabelige værker.

55 og derover: Meget svær, faglitteratur på akademisk niveau, lovtekster.

Hvor svær er teksten i Det Tredie Testamente?

Mange tekststykker i Det Tredie Testamente har høje lixtal.

Se f.eks. blot de to første sætninger i begyndelsen af LIVETS BOG:

LIVETS BOG I, stk. 1, side 5:

“Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder “Den jordiske Menneskehed”, eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som “Dyr”, “Planter” og “Mineralier”, er alle uden Undtagelse Genstand for *Livet Oplevelse*. “ (Lixtal: **76**, Sværhedsgrad: **Meget svær**)

LIVETS BOG I, stk. 2, side 5:

“Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne *Skabelsen af vor Skæbne*, i Særdeleshed fordi vi inden-

for et vist Omraade netop er i Besiddelse af en saakaldt "*Fri Villie*". " (Lixtal: **111**, Sværhedsgrad: **Meget svær**)

Der er endog eksempler på tekststykker i LIVETS BOG med lixtal på over 200!

Hvorfor er teksten svær at læse Det Tredie Testamente?

Martinus skriver: "Da Livets Bog med dens høje og ikke almindelige Stof, dens svære kosmiske Analyser, dens omfattende Fortolkning af livets skjulte bærende Problemer, for mange Mennesker ikke vil være nogen let tilgængelig Bog, men derimod for virkelig at blive forstaaet kræver et saa overordentligt stort Koncentrationsarbejde af sin Læser, at det til Tider maaske kan forekomme som en Vandring op ad stejle Klippeskrænter, vil Spørgsmaalet om Nødvendigheden af studiet af nævnte Bog ganske naturligt kunne dukke frem." (Lixtal: **105**) (KOSMOS 1933/8)

"Man maa saaledes forstaa, at i samme Grad som man kan fatte og acceptere de kommende kosmiske Analyser og Beretninger i Livets Bog, i samme Grad er man selv modtagelig for aandelig Energi, medens det modsatte altsaa er Tilfældet i samme Grad, som man mangler Interesse for og Evner til at kunne forstaa disse Realiteter." (Lixtal: **82**) (LIVETS BOG I stk. 176.)

"Uselviskhed, Humanitet og Kærlighed er nødvendigt for at forstaa Livets Bog. Den Kritik, man manifesterer over Livets Bog, er en Afsløring af ens egen Kærlighedsstandard." (Lixtal: **42**) (KOSMOS 1941/1)

"Tærskelens vogtere"?

Martinus skriver i et jævnt og smukt dansk og han bruger ikke mange og "fine" fremmedord. Hvorfor er hans tekster så så svære at læse! Det kan skyldes, at Martinus skrev i lange sætninger. Om de lange, indskudte og logisk sammenhængende sætninger, sagde han, at når vi ikke kan følge tanken til ende, skyldes det manglende koncentrationsevne.

Men de høje lixtal i Det Tredie Testamente fungerer også som en slags “tærskelens vogter“, – således at indholdet i og betydningen af Det Tredie Testamente åbenbarer sig kun for dem, som virkelig søger og ønsker at få en forklaring på livets gåde. Teksten er kun tilgængelig for dem, som trodser og overvinder de vanskeligheder, der ligger i teksten.

Hovmod hindrer adgangen til Det Tredie Testamente

Til trods for at LIVETS BOG har et lixtal på over 55, der betegnes som på niveau med akademisk faglitteratur, var der nogen, som foreslog Martinus at omskrive teksten, så også akademikere og videnskabsmænd kunne acceptere den. Man mente, at Martinus’ tekst var for almindelig, den indeholdt jo ingen videnskabelige termer eller fremmedord.

Martinus havde svaret, at det skulle vel ikke være nødvendigt. Hvorfor kan disse akademikere ikke forstå det, jeg skriver, når mange almindelige mennesker kan?

Det er nok hovmod, der er problemet.

Grunden til, at kendskabet til Martinus og Det Tredie Testamente endnu ikke er ret udbredt, kan - foruden de høje lixtal - være de etiske betingelser, som for eksempel ydmyghed, der skal være til stede, for at forstå Martinus’ analyser. Som Martinus skriver: “Uselviskhed, Humanitet og Kærlighed er nødvendigt for at forstaa Livets Bog.“

Men efterhånden som flere og flere mennesker udvikler sig, intelligens- og følelsesmæssigt, vil de overvinde vanskelighederne og tilegne sig og forstå de sammenhængende logiske tankerækker, Martinus bruger og som viser os sandheden i Det Tredie Testamente.

(LIX-beregner se - NielsGamborg.dk)

Kære Fader! — Tak fordi du ikke alene har gjort den timelige, materielle Verden til eet med din personlige Tale til mig, men ogsaa givet mig Sansesæt, der - ikke gennem en Trance- eller Ekstasetilstand, - men gennem en permanent, vaagen klar Dagsbevidsthed, ladet mig opleve alle de bag den fysiske Verden fremtrædende kosmiske Verdener, dybeste Aarsager, evige Love og Grundprincipper, gennem hvilke du netop er synlig i al din overjordiske, kosmiske Straaleglans og evige Natur. — Jeg priser og takker dig for den vidunderlige Indvielse, de dyrebare Ilddaabe, hvormed du har opladt mine Øjne og ladet mig skue ind i din altomspændende Kærlighed, Alvisdom, Almagt og Storhed.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2910)

Martinus, Sandhedens Herre

Af Mischa Lim

Da vi i år er nået til en milepæl i Martinus' Sags historie, idet vi nu fejrer 100-året for hans kosmiske indvielse, vil jeg gerne fortælle om en lille episode sammen med Martinus. Ved nærmere eftertanke indebærer denne hændelse enorme konsekvenser for vort liv.

Da jeg i 1973 kom til Danmark og begyndte at studere Martinus' verdensbillede, slog den tanke mig på et tidspunkt, at jeg ville se, hvordan Livets Bog fungerede som C-viden. For hvordan så analyserne ud i praksis? Da jeg var hos Martinus hver dag, opstod der den idé, at jeg jo kunne iagttage ham, for hans liv var jo C-viden.

Mit derefter mangeårige arbejde hos Martinus indebar ikke kun en del fysisk arbejde, men absolut – og måske især – også meget åndeligt arbejde, for selvfølgelig var det alletiders mulighed for mig at sætte mig dybere ind i den åndsvidenskab, som Martinus formidlede til verden, og som var et nyt område for mig. Jeg var fra begyndelsen meget grebet af åndsvidenskaben og begyndte nu at 'grave' dybere i denne viden, idet jeg ikke kunne undgå at se, hvordan Martinus reagerede på de mange daglige begivenheder. Jeg sugede disse ting til mig, så godt jeg overhovedet kunne og måtte gang på gang konstatere, at hér foran mig

havde jeg en person, som i enhver henseende praktiserede Livets Bogs analyser som C-viden.

For nu at komme tilbage til den lille episode jeg ville berette om, så husker jeg en dag, hvor vi netop havde sat os til bords for at spise middagsmad.

Pludselig sagde Martinus:

"Jeg kan godt undvære alle andre retter, bare jeg får efterret."

Til det svarede jeg med et lille glimt i øjet, at i dag fik han altså ikke nogen efterret. Jeg havde ikke en gang talt helt færdigt, før Martinus' pegefinger straks og med en bestemt gestus pegede ned på den lille dessertske, der lå foran hans tallerken, og som jo var ganske afslørende.

I mit stille sind kunne jeg ikke andet end erkende, at Martinus havde ret, for dér lå jo den lille dessertske, som jeg selv havde lagt tidligere, da jeg dækkede bord. Og naturligvis fik han sin dessert, som jeg selvfølgelig havde lavet til ham også dén dag.

Jeg har siden undret mig over, om jeg nu til fulde havde forstået den lille hændelse, som havde udspillet sig imellem os, for jeg havde kun forsøgt at lave lidt sjov. Men jeg følte, at det skulle jeg ikke gøre en anden gang, og det gjorde jeg heller ikke. Denne lille episode kan måske umiddelbart virke ligegyldig, men det mener jeg ikke, at den er. Det var først langt senere, at det egentlig gik op for mig, at det, jeg havde sagt i spøg, ikke var så uskyldigt endda, for det var jo ikke *Sandheden*. Og lyve for Martinus, dét ville jeg ikke! Men her indså jeg meget tydeligt, at man selvfølgelig ikke skal sige en usandhed til Martinus, hvor lille den end er, for det stritter imod hele hans væsen. Og netop dette mener jeg, at Martinus standsede helt på sin måde, idet han ville gøre mig opmærksom på: *Spøg ikke med Sandheden, men vær sand i alt, hvad du siger og gør, for det drejer sig om*

Sandheden, Sandheden og endnu en gang Sandheden – dette var min lektie. Og den tager jeg til mig.

En usandhed kan nemt føre til splittelse mellem venner, og denne splittelse vil fortsætte, hvis den får lov. Den er som en lille sten på 'venskabets' vej, som kan få 'hele læsset' til at vælte. For selvfølgelig skal der ikke eksistere løgn eller usandhed imellem sande venner, og her heller ikke imellem Martinus og mig. Det ville kun ødelægge vores samvær og tillid til hinanden.

Et ægte venskab vil altid bygge på Sandhed, og selvfølgelig skal vi være sande i vor måde at tænke på og vor måde at være på. Vores ja skal være et ja, og vores nej skal være et nej. Det er et vigtigt mål. Men at det griber ind i selv de mindste ting i vor hverdag, tror jeg er noget, de færreste tænker på. Og selvom jeg gjorde min lille spøg god igen, så fik jeg allerede dengang en kærlig lille reminder fra Martinus, for Martinus selv er indbegrebet af Sandheden, og selv de mindste afvigelser opfanger han øjeblikkeligt. For det, jeg havde sagt, var jo trods alt en løgn.

Hvor finder man nogen, som så konsekvent går op i Sandhedens mindste detaljer? Martinus siger selv: *"Hver gang jeg taler med nogen, taler jeg med Gud."* - Jo, Martinus *er* med rette Sandhedens Herre.

Men vil alt det her sige, at man aldrig må spøge, aldrig må lave sjov med tingene? Nej, selvfølgelig ikke, og Martinus holdt da også af alt, der var sjovt, og ingen kunne le så hjerteligt som han. Han havde let til latter, men det måtte bare ikke ske på bekostning af Sandheden. Han sagde da også ofte til os andre, at vi skulle le meget, for det var sundt for kroppen.

Med denne Sandhedsmoral i tankerne om til sidst ikke mere at kunne nænne at sige selv en hvid løgn træder den åndelige verden frem i al sin skønhed: Tænk

bare, en verden uden løgne! Netop dét er også grunden til, at Martinus aldrig har behøvet at forsvare sig, hverken sit liv eller analyser. Og sådan lever man i den åndelige verden - og den er vi jo på vej til.

Elskede, hellige Fader! - Jeg priser og takker dig, fordi du har vist mig, hvorledes alle eksisterende Livsformer, Planter og Dyr af højst forskellige Former, Menneskeracer af forskellig Farve, af forskellig Udvikling, af forskellig Skæbne, af forskellig Moral, af forskellig Opfattelse af dig selv, himmelske Fader, er under din skabende og styrende Haand. Du har ladet mig se, at ikke eet eneste Væsen bliver svigtet eller kan blive mislykket i din guddommelige Plan. Din ledende Haand er over hvert eneste Væsen, hver eneste Gudesøn. Du er hos ham i Mørket. Du er med ham i hans Lidelsesepoker, selv om han ikke aner eller forstaar din Nærværelse.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2911)

Hvordan Martinus påviser reinkarnation

Af Jens Lindsby

Det følgende bygger på Martinus' analyser af Livsmysteriets løsning (symbol nr. 32) i *Livets Bog III*, hvor reinkarnation er det 10. grundfacit. De opstillede punkter er mine for at forsøge, at skabe et større overblik over de forskellige analyser. I den almindelige snak om reinkarnation henvises ofte til nærdødsoplevelser, drømme osv. og al respekt for det. Men sådan griber Martinus det ikke an.

Martinus' analyser er skrevet, så de kan tænkes efter med intelligensen, og han læner sig ikke op ad subjektive oplevelser. Derfor kan de selvfølgelig godt være rigtige, og Martinus måtte jo også med sin kosmiske bevidsthed have været i stand til at berette om subjektive oplevelser, men det er ikke den måde han greb det an på.

Martinus' analyse af reinkarnation er i *Livets Bog III* særdeles omfattende og fylder ca. 50 sider (stk. 705-746). Reinkarnation er selvfølgelig analyseret mange steder i Det Tredie Testamente, men det virker som om den mest omfattende analyse er i forbindelse med analysen af Livsmysteriets løsning.

Martinus starter med at slå fast, at han nu har vist, at vores jeg er det dybeste ophav til vores eksistens eller fremtræden.

1. Jeget er altid forud for sine oplevelser og manifestationer

Hvis den fysiske organisme var forud for jeget, var der ikke noget til at opleve og skabe denne fysiske organisme. Når jeget er forud for sine oplevelser og manifestationer, må det også være forud for sin nuværende organisme og fysiske tilværelse.

Så vil man måske påstå, at det er forældrenes seksuelle akt der skaber barnet. Men begrebet forældre, deres seksuelle akt og et barn er et mål- og vægtfacit og ikke noget livsfacit. En organisme udgør en sammensætning af energier i en blok. Denne bloks tilblivelse kan kun skyldes logik, der igen gør et forud eksisterende ”tænkende noget” til kendsgerning. Det er dette ”tænkende noget” der er organismens sande ophav. Så synes man måske, at det ikke ser ud til, at det er fosteret der udvikler sig selv, men det er fordi det overvejende sker ved automatfunktion. Men automatfunktioner er blevet til ved bevidst øvelse, og ”barnet” har gennem en lang kæde af liv gennem spiralkredsløbet eller evolutionen opøvet evnen til at danne en given organisme og er nu nået til det stadie hvor det automatisk kan opbygge en jordmenneskelig organisme. Så uden barnets jeg eller overbevidsthedens automatfunktioner i form af talentkerner ville der ikke være nogen befrugtning og ikke noget foster der kunne udvikle sig.

Hvis vi tænker lidt videre, da er den måde at anskue det på selvfølgelig et brud med den materialistiske videnskab, der dybest set mener, at materien skaber sig selv. Den videnskabeligt indstillede materialist står og skuer ud i verdensrummet, mens solen brager ned på ham og tænker, er der liv her? Men solen og enhver anden manifestation er båret af et levende væsen, og det er egentlig besynderligt, at anskue solen som noget ”dødt”, når man tænker på at ”dødsriteriet” for et menneske er, at dets manifestation stopper og det bliver koldt.

Men bag solen er der et levende væsens bevidsthed, og når noget er blevet manifesteret, er det fordi ”noget” har tænkt, planlagt og skabt det. Så der er mange pro-

cesser der går forud for fysisk skabelse, og fysisk manifestation kan kun være en virkning af bevidsthed, og dermed eksisterer bevidsthed før fysisk manifestation.

2. Skabelse er i realiteten omskabelse, dvs. opløsning og sammensætning

Udtrykket ”menneske”, ”dyr” eller ”plante” er i realiteten ikke udtryk for noget levende. Disse er manifestationer af ”noget levende” bagved disse ting. Når legemet eller organismen ”dør”, da overgår den blot i et andet kredsløb, og al skabelse består således af ”opløsning” og ”sammensætning”. ”Døden” er i virkeligheden blot omskabelser i stoføceanet.

Det vi kalder ”døden”, er omskabelse og indgår i alle processer, dvs. også når vi går på toilettet, eller når vi opløser uædle tanker.

Alle opbygningsprocesser er dødsprocesser og alle dødsprocesser er opbygningsprocesser. Men det er klart at den omskabelsesproces, der sker når et menneske dør, virker mere markant end når man ændrer sin tankeverden, men princippet er altså det samme.

Hvis ikke verdensaltet beroede på omskabelse måtte ”noget kunne blive til intet”. Men begrebet intet bygger på en tænkt modsætning til ”noget”.

3. Organismen eller legemet er til for at manifestere et bestemt tankesæt eller bevidsthed

I den materialistiske videnskab er vi til pga. vores legeme, men for Martinus er de forskellige legemer skabt for at vi kan manifestere vores bevidstheder. Det er derfor vi kan skifte legemer når vores bevidsthed ændrer sig. Det ville være temmelig generende, hvis vi skulle leve i et legeme der ikke passede til vores talenter og ikke kunne skifte dette legeme ud i takt med at vores talenter og begær ændrer sig. Det er derfor en hundebevidsthed har sæde i et hundelegeme og så fremdeles.

4. Alle ønsker og begær må kunne tilfredsstilles

Alle jordmennesker har ønsker og begær der umuligt vil kunne tilfredsstilles i det nuværende liv. De fleste af os der læser Martinus vil gerne opnå kosmisk bevidsthed, men vi må erkende, at det ikke kommer til at ske i dette liv. Martinus skriver, at det ville være det rene tortur eller helvede, at skabe en kæmpe brand i det menneskelige bryst, der ikke ville være nogen tilfredsstillelse for, hvis vi kun havde dette liv.

At have en længsel eller et begær er det samme som at starte en logisk skabelsesproces og er det samme som at skabe en forberedelse og tilrettelæggelse af en foreteelse eller iværksætte en plan, der med en ”et livs teori” aldrig ville kunne fuldbyrdes. Men naturen er ikke ulogisk og verdensaltet består ikke af ufærdige skabelsesprocesser. En længsel eller et begær er en energivibration, der kun kan standses ved at blive opfyldt, og mange af vores ønsker er en forberedelse på vores kommende liv.

5. Udviklingstrinene

Uanset om man anskuer udviklingen ud fra Martinus’ analyser af spiralkredsløbet eller man bekender sig til den materialistiske evolutionsteori, da går udviklingen fra mere primitive til mere avancerede organismer eller højere udtryk for bevidsthed. Men spørgsmålet er, hvad meningen med disse udviklingstrin er?

a. Udviklingstrinene er udtryk for en ide og en plan, der skal bringe os frem til at ”elske hverandre”. Enhver organisation eller virksomhed har en ide og en plan, og så må man bare undre sig over, at materialisten er med på, at der skal lægges planer, men han tror ikke, at livet selv har nogen plan.

b. Når organismerne repræsenterer en stigende grad af fuldkommenhed, da kan den enkelte organisme ikke udtrykke et opfyldt eller færdigt mål for skabelsen af samme organismes ide eller plan. Denne plan kan kun færdigmanifesteres gennem – ikke en – men gennem mange på hinanden følgende organismer. Målet er

som nævnt forkyndt af mange verdensgenlødere, og det er ”At elske hverandre”. Hvis man kun har et liv, vil mange slet ikke opleve dette mål.

c. Talenter kan kun opstå som et resultat af erfaring og øvelse. Udviklingen må således være båret af levende væseners erfaringer, og da man ikke kan opnå evolutionens erfaring på et liv, må det være levende væsener der fødes igen og fortsætter deres udvikling. Hvis manifestation udelukkende var et resultat af gener, måtte geniens børn alle blive genier.

d. Hvis man kun levede en gang, kunne man blive lige så lykkelig for et liv i middelalderen som et liv i dag. Ja måske kunne man blive mere lykkelig som en solsort eller en kat. Man har jo aldrig ønsket at blive født i en højere tilværelse, og da man i ”et livs teorien” ikke kender til andre ting, må det være underordnet hvor og som hvad, man bliver født. Udviklingstrinene giver ikke nogen mening, når der ikke er nogen der udvikler sig.

Men virkeligheden er, at vi bliver født der, hvor vi kan udvikle os, og derfor bliver de af os der kan drage nytte af Martinus’ analyser ikke født et sted, hvor det er tankesættet i Det Gamle Testamente der er fremherskende.

6. Retfærdighed

Hvis det levende væsen kun havde et liv, ville livet være ubarmhjertigt uretfærdigt. Nogle mennesker lever i sus og dus, mens andre må leve et liv med fysiske og psykiske sygdomme. Nogle lever et helt liv med invaliderende kroniske sygdomme. Gud kan ikke være særlig kærlig, hvis han på den måde forfordeler visse væsener frem for andre.

Men ethvert liv udgør et brudstykke af en ide, dvs. en plan og hensigt. De der lider meget, vil udvikle sig hurtigere frem mod en større bevidsthed, ja de ville slet ikke kunne opnå en højere bevidsthed uden disse lidelser. Dem, der tilsyne-

ladende lever i sus og dus, har enten allerede i tidlige liv fået de erfaringer eller de har det ”til gode” i kommende liv.

Rent bortset fra, at hvis det at manifestere afvigelser i form af sindssyge, voldtægt og pædofili ikke var et udtryk for, at levende væsener er kommet på afveje, da måtte disse ting være naturens normale skabelsesproces, der kan ramme os tilfældigt.

7. Afslutning

Symbol nr. 32 Livsmysteriets løsning er på mange måder et særligt symbol, idet Martinus her binder de 12 evige grundfacitter i hans verdensbillede sammen. De enkelte grundfacitter er analyseret mange steder rundt omkring i Det Tredie Testamente, men – mig bekendt – er deres sammenhæng ikke beskrevet så omfattende andre steder. Disse grundfacitter er ikke skabte ting, og de enkelte grundfacitter er nødvendige for at hele Martinus’ verdensbillede – eller reelt selve livet – hænger sammen.

Det siger derfor sig selv, at reinkarnation er en nødvendighed for at verdensaltet kan fungere, for uden reinkarnation ville der ikke være nogen der kunne udvikle sig i de fysiske riger, der ville ikke være noget spiralkredsløb og ingen udvikling mod lyset og det store mål ”at elske hverandre”.

Når reinkarnation er en så essentiel faktor i verdensaltet, kan det måske undre, at reinkarnation ikke blev en del af den trobaserede kristendom. Vi ved dog fra Martinus, at Jesu samtale med Nikodemus omhandlede reinkarnation. Men her forklarer Martinus, hvorfor reinkarnation ikke blev en del af den trobaserede kristendom:

”Hvordan kunne kristendommen føre menneskene ud i et materielt stadium? – Det kunne den, fordi den ikke gav oplysninger om reinkarnation. Den skulle kun

give oplysninger om det ene liv, og derved kunne menneskene uden de mange liv ikke få den rigtige forklaring på livets mysterium. Kristus kendte udmærket til reinkarnationen, men det skulle menneskene ikke, for så ville de ligesom i Østen blive ved med at være religiøse og ikke give sig fuldstændig hen i materien. Men netop ved at kristendommen var bygget på denne måde, måtte det ende med, at menneskene til sidst fuldstændig hengav sig til materien og derved kom til at opleve kulminationen af mørket og af, at man ikke kan klare sig uden at have forbindelse med Gud og de højere verdener. Derved bliver de modne til at kunne lytte til den endelige kristendom eller åndsvidenskaben.” (Martinus: ”Kristendommens verdensepoke”, *Kosmos* 1991, nr. 11)

Det kan så umiddelbart virke besynderligt, at kristendommen skulle ønske, at folk hengav sig til materien. Men her skal man forstå, at den trosbaserede kristendom ikke kan blive svaret på livsmysteriets løsning, og at den materielle periode er nødvendig for udvikling af intelligensen, der så igen sammen med en udviklet human evne, gør det muligt at forstå den virkelige kristendom i form af Det Tredie Testamente, og i den virkelige udgave af kristendommen er reinkarnation en uudslettelig faktor i videnskaben om verdensaltet.

Du er den Ild i hans Indre, der faar ham til sejrrikt at opstaa af Primitivitetens Mørke og Kulde for at lade ham lyse og funkle din Visdom og Kærlighed ud over alt og alle. Saaledes har du ført alle de Væsener igennem Dommendagens eller Ragnaroks Mørkesfærer, der i Dag befolker dine højeste Lysregioner. Og saaledes er du i Dag i Færd med at føre alle Mennesker ud af Jordens Mørke- eller Lidelsessfærer og ind i dine Lysregioners Straalevæld.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader, EFTERSKRIFT, Livets Bog VII*, s. 2911)

Martinus' missions fødsel

Af Rolf Elving

For 100 år siden – tænk at der er gået så lang tid – finder vi Martinus siddende i sin nyindkøbte kurvestol med sort bind for øjnene. Han gør præcis det, der var blevet ham anbefalet i den bog, han havde fået til låns med sig hjem fra Lars Nibelvang. Martinus mediterer på Gud.

Hvad var det egentlig, der fik Martinus til at besøge Lars Nibelvang? – Lasse, som Martinus senere kaldte ham, da de blev mere kendt med hinanden, var på dette tidspunkt en helt ukendt person for Martinus. Jo, Martinus havde hørt på kontoret, hvor han arbejdede, at en kollega havde læst i en bog, at man har levet mange liv. Nu skete der noget i Martinus! Her var der noget, der ramte Martinus med fuld kraft lige i hjertet! Har man levet mange liv? – “Det lyder da fornuftigt!” sagde det i ham. Det ville han da meget gerne vide lidt mere om. Det kunne han da også få lov til, men der fulgte en betingelse med: Han måtte personligt møde op hos bogens ejer for at hente den. Og det gjorde så Martinus. Dette var tydeligvis noget, der lå Martinus meget stærkt på sinde. Han slog det ikke bare hen og glemte det, men fulgte det op, og tog ud for at besøge denne, for ham på det tidspunkt, helt ukendte mand.

Det allerførste spørgsmål, der brændte i Martinus, da han stod ansigt til ansigt med denne for ham da ukendte mand, var, om dette nye nu også havde noget med bøn at gøre. Dette var så overmåde vigtigt, at da Martinus senere fortalte om dette sit første møde med Lasse, konstaterede han, at hvis det ikke havde haft med bøn at gøre, så var det bestemt ikke noget for ham. Så havde han været færdig med det. Han kunne ikke leve uden at bede. Her var der ikke plads til tvivl. Heldigvis havde det noget med bøn at gøre. Tænk, hvis Martinus havde fået at vide, at bøn er ikke værd at beskæftige sig med! Havde vi da alligevel fundet ham siddende og meditere i sin nyindkøbte kurvestol, i et mørkelagt værelse, med sort bind for øjnene? – Hvis Lasse havde sagt, at bønne kan vi da godt undvære, havde der måske ikke været noget at fejre i dag, et hundrede år efter, at denne begivenhed fandt sted.

Vi ser, hvor vigtig bønne var i Martinus' liv. Han fortæller, at han ikke kan huske en eneste dag i sit liv, hvor han ikke har bedt til Gud. Han fortæller også om sit ganske særlige og inderlige forhold til Kristus. Når han var i situationer, hvor han tvivlede på, hvad der var det rigtige at gøre, spurgte han sig selv: "Hvad mon Kristus ville gøre?" – Og når den indre stemme sagde, at det ville Kristus *ikke* gøre, så gjorde han det ikke. Hvis den sagde, at det ville Kristus godt kunne gøre, så gjorde han det. Kristus var Martinus' indre vejleder allerede fra barnsben. Martinus fik altså klare svar på sine bønner...

Det var denne Martinus, Lars Nibelvang nu mødte. Martinus kunne nu stille sine spørgsmål om alt dette nye, som Lasse var så godt kendt med, men som var så ganske ukendt for Martinus. Lasse havde nemlig en brændende interesse for åndelige spørgsmål. Hos Lasse var der altså interessante oplysninger for den nysgerrige Martinus at hente. Martinus blev meget imponeret, da han så alle de bøger, der var i reolerne, og helt forbavset blev han, da han på vej ud af døren hørte denne boglærde mands ord: "De kommer snart til at blive min lærer!" Det kunne Martinus ikke forstå, hvordan skulle det nu også gå til? – Han, som var

født under fattige kår på landet, hvor den store begivenhed for ham var, når Familiejournalen udkom, og ind imellem måtte han faktisk læse den i smug. Jeg ved ikke hvorfor.

Martinus havde tidligt en stærk længsel efter at studere, og han var også blevet lovet af sin mor, at han nok skulle blive uddannet til lærer, når han blev voksen. Dette var jo dengang ikke blot et spørgsmål om begavelse, men i høj grad også et pengespørgsmål. Martinus' moder, som arbejdede på en stor gård og havde en betroet stilling der, lovede, at Martinus nok skulle blive lærer. Det skulle hun nok sørge for, og sparede penge op. Martinus boede hos sine plejeforældre, moderens halvbroder og hans kone, da han var født uden for ægteskabet. Så Martinus håbede på at denne drøm skulle gå i opfyldelse. Dette skulle også komme til at ske, men på en måde, som Martinus dengang nok ikke rigtigt kunne forestille sig.

Det var på dette tidspunkt en meget alvorlig sag at føde børn udenfor ægteskabet! Der var en forbandelse ved uægte børn, havde præsten forklaret. Det kunne Martinus dog ikke tro på! Han kunne ikke tro, at Gud kunne være vred på ham. Han kunne da ikke gøre for, at hans mor ikke var gift, da han blev født! Martinus følte, det kan ikke passe. Her mistede Martinus tilliden til præsten.

Vi befinder os nu i slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede. Martinus blev født i 1890. Men da moderen var borte, var også pengene borte, og Martinus måtte, som alle andre arbejderbørn, ud og tjene for at overleve.

Hvad mon Martinus tænkte, da han med den lånte bog under armen, atter vendte hjem til sin lejlighed? – Det er svært at sige, men at vi her har en alvorlig, moden mand foran os, i sin bedste alder, blot 30 år gammel, skulle straks vise sig. I den lånte bog får Martinus at vide, at man kan meditere på Gud. Jeg gætter på, at der må have fulgt nogle yderligere instrukser med, for der var nogle ting, der først

skulle være på plads, inden han i fuld koncentration kunne vende blikket indad mod Gud, som jo var selve meditationsobjektet, altså lige det, hele hans indre koncentration straks skulle fokusere på.

Der skulle være mørkt i værelset, Martinus skulle have et sort bind for øjnene, kort sagt: omverdenen skulle lukkes helt ude. Og det var en livlig omverden, der hvor han boede ved Nørrebro Runddel! Udenfor var der cyklister og gående, der fór ud og ind af butikkerne, biler og sporvogne, ja, selv de klaprende lyde fra hest og vogn kunne man høre ved denne tid. Alle rullende vogne kunne endnu ikke køre af sig selv, uden hjælp af heste.

Vi befinder os her i industrialiseringens barndom, som efter den store krig, 1914–1918, særdeles hastigt forandrede verden materielt og teknisk, også i Danmark. Lydene fra denne mere og mere buldrende verden skulle nu gerne lukkes helt ude! Der skulle være mørkt i værelset og ikke bare det, Martinus skulle også have et sort bind for øjnene! Med andre ord: farvel til den “ydre” sanselige verden...

Det, Martinus om lidt skulle til at opleve, det havde således intet at gøre med de fysiske sanser, vi ellers plejer at få alle vores indtryk fra. Dem var der nu effektivt lukket af for. Det, der nu skulle til at ske, havde overhovedet intet med den fysiske verden at gøre. Nu var bevidstheden indstillet på noget helt andet, noget der befandt sig på et højere plan, ja, den blev rettet imod noget, der styrer “bagved”, nemlig selve kilden til alt det sanselige, dvs. den fysiske verden. Koncentrationen var nu 100% rettet indad. Bevidstheden var indstillet på Gud!

Det, der her sker, er noget, man ikke sådan bare kan kopiere! Det er ikke nok, at man blot bestemmer sig for at meditere på Gud, og så sker der mirakler. Det er ikke nok, at man sidder i en kurvestol, med sort bind for øjnene og koncentrerer sig så godt, man formår. For at resultatet skal blive til det, det blev for Martinus,

kræves der på forhånd særligt udviklede anlæg og talenter. Egentlig har vi allerede, med de få oplysninger, vi nu har fået om Martinus, fået øje på en af de allervigtigste nøgler til forståelsen af, hvorfor meditationen lykkedes så godt for ham. Han sagde selv en gang: “Jeg forstår ikke, hvordan mennesker tør lade være med at bede!” Det tør rigtig mange mennesker i dag, men det turde Martinus altså ikke. Martinus oplevede rent faktisk Gud under sin meditation, blev bevidst om sin uadskillelige forening med Faderen, blev bevidst om, at han er udødelig, og oplevede fuldt realistisk, at han havde evig eksistens. Livet var ikke mere et mysterium for Martinus. Hvorfor lykkedes det for ham?

En vigtig nøgle her er altså Martinus’ forhold til bønne. Bønne var en virkelig levende kanal i ham, så at sige fra barnsben af. Det var derfor, det første spørgsmål, Martinus havde til Lars Nibelvang, var: “Har det nye noget med bøn at gøre?” – Bøn er jo en indadrettet aktivitet, ligesom meditation. Det er en åndelig funktion. Martinus var således allerede i kontakt med det åndelige, da han trådte ind ad Lars Nibelvangs dør, om end han ikke havde udforsket sit eget indre endnu. Han levede og åndede i forvejen, allerede inden han begyndte sin meditation, i fuld kontakt med den åndelige verden. Han var med sit intime forhold til Kristus på nøjagtig samme bølgelængde som ham. Disse vigtige forudsætninger var således opfyldt på forhånd, inden meditationen begyndte. Ellers ville han, når Kristi stemme kom til ham under bøn, sige: “Nej, her tager du fejl! Det passer ikke!” Det skete ikke. Kristus og Martinus var enige, de var på samme mentale bølgelængde.

Der skete således noget mærkeligt denne dag, da Martinus sad i sin kurvestol. Han havde ikke mere brug for den lånte bog, og nu skulle han så levere den tilbage og sige tak for lån. Alle de spørgsmål, som han før havde til Lasse, var forsvundet som dug for solen, ingen spørgsmålstegn mere, hverken om Guds eksistens eller reinkarnation, ja, overhovedet ikke mere nogle spørgsmålstegn angående det evige liv. Alle slør omkring livets gåder var ligesom fjernet! Der var

ikke længere noget, Martinus ikke af sig selv kunne finde ud af. Han fik også tegn på, at han ikke skulle læse, der var en usynlig hånd, der holdt ham tilbage, når han nærmede sig en bogreol. Så snart han tænkte på et problem, kom svaret. Der var absolut ikke længere brug for bøger. Svarene væltede ind i hans bevidsthed, lige så hurtigt som han tænkte på et eller andet spørgsmål. Han var blevet til det, man med rette kalder for oplyst! Han var blevet åndeligt suveræn! Det var lige meget, hvad han tænkte på, svarene kom øjeblikkelig!

Han havde fået en ny sanseevne, en åndelig sanseevne, og fra nu af var den åndelige verden lige så realistisk for ham som den fysiske verden. Den åndelige verden var blevet den primære og den fysiske den sekundære. Alt hvad der sker i den fysiske synlige verden, viser sig nu at være resultatet af forudgående tankning. Tanken er forud for alle de fysiske virkninger. Og at kunne skue direkte ind i tankernes verden, giver derfor adgang til løsningerne på alt det, der sker i den fysiske verden.

Han var blevet indhyldet i den guddommelige bevidsthed, den vi gennem Bibelen har lært at kende under begrebet: "Den hellige ånd." Den guddommelige ånd, som før jorden blev skabt, evigt svævede over vandene. Det var derfor, Kristus kunne fortælle den samaritanske kvinde, at hun havde været gift fem gange, selv om han aldrig før havde truffet hende. Adgangen til den slags information kræver sanser, der giver direkte kontakt med den åndelige verden. Hvis der altså ikke blot er tale om det rene gætværk. Det er så noget andet.

Der var født en evighedssans i Martinus, og den var nu permanent aktiveret i ham. Ligesom for Kristus var tankeverdenen, dvs. den åndelige verden, nu også blevet direkte synlig og kontaktbar for Martinus. Han havde nu fri adgang til verdensaltets facitliste, dvs. guddommens tankeverden, bagved hele naturens eller verdensaltets skabelse. Han så nu, med sine egne sanser, den guddommelige verdensplan.

Hvad mon Martinus tænkte, da han forlod denne bogligt lærde mand, og på vej ud af døren hørte ham sige: “De vil snart blive min lærer!”?

Martinus havde haft sin mærkelige oplevelse og kommer nu tilbage som en helt forandret person, for at levere bogen tilbage. Hvad vil Lars Nibelvang sige? – Martinus havde jo fortalt sin nabo, at han havde oplevet noget mærkeligt, og blev straks advaret om at passe på, sådan at han ikke helt gik fra forstanden.

“Heldigvis” var Martinus nu kommet til den rette person! Lasse kunne godt tåle at høre, hvad Martinus havde at fortælle ham, og han blev intet mindre end henrykt! Han var hurtigt klar over, at det, der havde fundet sted, var en indvielse. En åndelig fødsel. At den slags kan ske, havde Lasse læst sig til. Og mon det var i et inspireret øjeblik, med en impuls “fra oven”, at Lasses ord til Martinus fløj over hans læber: “De vil snart blive min lærer”? – Det skulle vise sig, at disse ord var orakel ord. Og Lasse var ivrig efter at få lov til at øse af al den viden, dette kildespring af levende vand nu formidlede, tørstig efter at drikke fra denne helt nyåbnede visdoms brønd.

Men Lasse ville overbevises. Mindre kunne ikke gøre det. Her kom alle de mange bøger, som virkede så imponerende på den ubelæste Martinus, til nytte. Lasses bogreoler var fyldt med bøger, der handlede om åndelige emner, indisk filosofi og meget andet. Han var en ægte, og meget, meget ivrig sandhedssøger. Lasse ville vide, ikke bare føle eller tro.

Senere sagde Martinus, at i Lasse var alverdens skepsis inkarneret. Lasse troede ikke på hvad som helst, nej, der krævedes også underbygning, inden han var tilfreds! Her fik Martinus den sparring, han havde brug for, for at komme i gang med det, der skulle ende med at blive hans hovedopgave resten af livet, nemlig at skrive kosmiske analyser. Jo mere modstand og jo flere indvendinger Lasse kunne mobilisere, jo stærkere blev analyserne. Martinus var endnu ikke trænet i

selv at lave analyser, men han havde fri adgang til alle facitterne og kunne med lethed opdage, hvis der manglede noget i det, Lasse kom med. Martinus havde jo kun skrevet breve hjem til sin plejemor.

Lasse blev lykkelig, da han blev overbevist: "Ja, Martinus, det er der aldrig nogen, der nogensinde før har set!" Og overbevist blev den gode Lasse, gang på gang! I en tre årstid pressede Lasse Martinus med sine kritiske spørgsmål, og snart havde Martinus tegnet de første grundlæggende kosmiske symboler, som viste det evige verdensbillede, i en såvel smuk som logisk gennemført helhed.

De nye kosmiske sanseevner, Martinus nu var i besiddelse af, var jo udmærkede for ham selv, men hvis andre også skulle få glæde af dem, måtte alt det, han nu oplevede, alt det, han nu havde direkte personlig adgang til, skrives ned. Den rejse indad, som fandt sted under meditationen, og som resulterede i den indsigt, at her er du sammen med Gud, her er du ét med din evige Fader, skulle altså kortlægges, dokumenteres og analyseres. Menneskene skulle nu bibringes den højeste viden om Gud, ikke blot som tro, men som viden, og i det videre forløb, som selvoplevet, personlig førstehåndsviden, på samme måde som Martinus nu selv havde oplevet det. Martinus skulle skabe en åndelig videnskab. Han skulle videnskabeliggøre Kristi budskab, og ikke mindst, retfærdiggøre Gud. Uden at Gud bliver retfærdiggjort, kan Kristus jo ikke retfærdiggøres. Kristus talte i Faderens navn, og ikke af sig selv, som det står skrevet. Kristus var selvfølgelig ikke gudløs!

Martinus skulle fortsætte kristusmissionen, uddybe de evige, guddommelige sandheder, der er fortalt menneskene gennem Kristus, men som selv de udvalgte disciple på dette tidspunkt ikke var udviklede nok til at kunne forstå. Martinus skulle skrive et tredje testamente, som afslører al mystik omkring det evige liv. Et testamente hvor mystik, mere eller mindre blind tro erstattes af viden. Bibelen skulle få sit afsluttende testamente, hvor Gud også bliver til en for forstanden

og intellektet absolut, realistisk virkelighed. Alle mennesker uden undtagelse er på vej imod samme indvielse som den Martinus selv oplevede. Martinus er ikke undtagelsen, men reglen. Men inden disse perspektiver var blevet rigtig bundfældet i Martinus, var der en del andre ting at overvinde.

Vi møder igen Martinus, ved døren til Lars Nibelvangs bolig, parat til at fortælle om noget ganske mærkværdigt, der var sket. Lasse skulle nu få at vide, hvad der var sket med Martinus under denne meditation, som den lånte bog anbefalede. Vi må altså ikke springe den situation over! Det er jo den begivenhed, vi i dag fejrer. Vi finder Martinus siddende i sin knirkende kurvestol, i et mørkelagt værelse, med sort bind for øjnene.

Meditationen startede med, at en kristusfigur med udstrakte arme, som til omfavnelse, blev synlig. Her sidder Martinus med et sort bind for øjnene, men ser alligevel en kristusskikkelse lige så klart og realistisk, som om han havde brugt sine fysiske sanser. Det var den kendte kristusskikkelse lavet af Thorvaldsen.

I næste scene forvandles kristusskikkelsen og bliver levende og stråler i et blændende stærkt hvidt lys. Vi kan her huske på, hvad der skete med Saulus på vejen til Damaskus Saulus havde nemlig ikke sort bind for øjnene. Han blev blind i tre dage. (Ap G: Kap 9) Der var altså ikke tale om det almindelige solskin, den stærkeste lyskilde, vi kender i den fysiske verden. Det var et overjordisk lys, det var et åndeligt fænomen, der altså overstråler sollyset i den fysiske verden mange gange. Martinus har fortalt, at dette lys stadig var til stede i ham selv på hans gamle dage, i de dage hvor jeg kendte ham. Da han gik en mørk aften på landevejen, kunne han foran sig se ligesom lyset fra en bil, der bagfra var på vej imod ham. Da han vendte sig om, var der ingen bil, lyset, han så foran sig, kom fra ham selv, men dette lys opfangedes af Martinus' åndelige sanser. Andre kunne ikke se det.

Moses er også et eksempel på den slags, kan vi læse om i Bibelen (2 Mos. kap. 34:35). Men her siges det, at det også kunne mærkes rent fysisk. Da Moses havde besøgt det allerhelligste i templet og kom ud igen, strålede der et lys ud fra hans ansigt så voldsomt, at han blev tvunget til at dække over ansigtet. Det behøvede Martinus heldigvis ikke. Så kunne han komme rigtig galt afsted i trafikken...

Den nu forvandlede og levende Kristus bevæger sig altså direkte imod Martinus. Han er ude af stand til at røre sig. Kristusskikkelsen går bogstavelig talt ind i ham og bliver stående i ham, og nu lyser dette overvældende hvide lys ud over verden, ud fra Martinus' eget indre. (Indimellem forklarer Martinus, at han var blevet sin egen lyskilde.) Han ser vor lille klode sejle i sin bane rundt om solen og ser, at verden bliver forvandlet til Guds rige. Her får Martinus at vide, hvilken opgave der ventede ham. Det er kristuslyset, der nu stråler direkte ud af ham selv, der skal forkyndes. Det var jo dette lys, der forvandlede livet her på kloden til Guds rige! Det var den virkning, lyset fra Martinus eget indre havde, når det strålede ud over vor lille klode, der sejlede i verdensrummet. Det var et tegn på den mission, Martinus var kaldet til at udføre...

Kristuslyset kan kun forklares og uddybes af en, der selv har oplevet det. Man må for at lykkes med en så ophøjet opgave, selv have samme viden på første hånd. Martinus skulle fortsætte den af Kristus påbegyndte mission at bringe menneskeheden tilbage til Gud. Det var, som sagt, Gud, han oplevede under sin meditation. Kristus var den person i denne verden, som Martinus, også før indvielsen fandt sted, følte sig stærkere tilknyttet, end nogen anden person. Martinus var kommet hjem.

Foran Martinus ventede nu opgaven at nedskrive sine oplevelser. Han havde, som sagt, tidligere blot skrevet breve hjem til sin plejemor. Det var dog endnu ikke gået op for ham, at han selv kunne skrive! Han regnede med, at den boglærde Lasse nok var den, der skulle skrive, og så skulle Martinus fortælle. De var nu

blevet meget gode venner. Men for dagens interesserede mennesker er det godt at huske på, at Martinus dengang selv var den unge mand. Nogle mennesker har jo, ligesom jeg selv, kun mødt den aldrende Martinus. Her er han lige i starten af det store eventyr, som vi i dag kan se tilbage på, og som startede for et hundrede år siden...

Når vi nu ser tilbage, så ser vi hele Martinus' samlede værk, de mange bøger, han har skrevet, og vi kan lytte til de mange foredrag, han har holdt, og som heldigvis er bevaret. Da er det interessant at tænke på, at han, i første omgang, ikke selv troede, at han kunne skrive overhovedet! Men en skønne dag, da han var alene hjemme, og Lars Nibeltvang var ude og spille, han var nemlig musiker, så tænkte Martinus, at nu skulle han prøve at skrive selv. Efter at den her beskrevne oplevelse lige havde fundet sted, var Martinus naturligvis overvældet, og med denne stærke oplevelse, han lige havde haft, brændende i sindet, skrev han sin helt personlige tak til Gud. Den kaldte han: "Gudesønnen eet med sin Fader". Dette er jo nøjagtigt sådan, som Kristus også oplevede det! Og mindre kunne ikke gøre det, hvis han skulle klare den efterfølgende opgave at dokumentere kristuskærligheden – alkærligheden – som den allerhøjeste form for videnskab. Alkærlighed er jo vejen til den personlige oplevelse af den evige guddom.

Da Lasse kommer hjem efter sit musicerende og læser det, Martinus havde skrevet, siger han spontant: "Nej Martinus, du skal selv skrive!" – Dette var altså det allerførste, Martinus skrev! Og hvem er det så, Martinus siger tak til? Det læser vi til allersidst i syvende bind af Livets Bog. Det rummes alt sammen på otte sider, og består af 12 koncentrerede, formulerede taksigelser. De starter hver især med en direkte henvendelse til kilden, hvorfra Martinus har fået sin oplysning. De gentages her i den rækkefølge, de forekommer i efterskriften: Hellige Fader!, Himmelske Fader!, Kære Fader!, Underfulde Fader!, Store almægtige Guddom!, Kære Fader!, Elskede Fader! Dyrebare Fader, almægtige Guddom!, Kære Fader!, Elskede, hellige Fader!, Kære almægtige Fader!, Kære himmelske Fader.

Der kunne vel næppe herske tvivl i Lasses sind, efter at have læst denne overvældende tak, hvad det var, Martinus havde oplevet!

I virkeligheden finder vi i denne tak nøglen, den helt centrale idé, det helt fundamentale formål med alt det, som senere blev skrevet. Alt dette, alle de mange bøger, handler udelukkende om den evige relation mellem Gud og gudesønnerne. Det er denne relation, som skal bringes i orden, det er det, der påvises alle vegne i skrifterne, og når det er sket, bliver konflikterne, de mange ulykkelige skæbner, et minde blot, så hviler man atter i den evige Faders favn og føler den guddommelige kærlighed stråle gennem alle verdener, i det store, såvel som i det små. Martinus var blevet lige så bevidst i Gud som i forholdet til sin næste. Guds tale, opleves, ses og høres i alt og alle! Martinus taler nu direkte med Gud, uden mellemled.

Martinus' allerførste vigtige beslutning blev derfor, at han skulle skrive selv. Martinus kunne også tegne, så det var naturligt for ham også at lave symboler – billeder – der for det fysiske øje synliggjorde de kosmiske, evige realiteter. Alle er jo ikke lige trænede i kosmisk tænkning, især da det, der her beskrives, er realiteter, der ikke er fysiske, men overfysiske, realiteter, der overhovedet ikke kan sanses med fysiske sanser, men befinder sig "udenfor" tid og rum.

Det var rigtigt nok en videnskab, Martinus skulle skabe, men den var ikke fysisk. Det er jo givet, at man ikke bliver en fysisk videnskabsmand ved at sidde i en kurvestol, med sort bind for øjnene og meditere på Gud. Blot med en primitiv landsbyskoles undervisning bag sig. Læg dertil en bunke kolorerede familiejournaler til underholdning.

Men det, man ikke lærer i disse nu så materielle og tekniske skoler, der spreder sig som kirkerne engang i tiden spredte sig over den ganske verden, er så det, Martinus meget tidligt, ja, det var faktisk medfødt, var fuldstændig klar over. Det

kaldes med ét ord: moral. Menneskene får i dag ikke moralsk vejledning i samme grad som tidligere. Særligt ikke i de stærkt sekulariserede skandinaviske lande.

Vi er vidner til en gammel verdenskulturs undergang! En voksende skare mennesker er blevet gudløse materialister. De vejledninger, menneskene har fået på moralens område, er blevet tilsløret og misforstået, og er også hovedsagelig skrevet og fortalt i lignelser og billeder, der for mange er blevet til “stene i stedet for brød”. Og det vil vise sig at få konsekvenser.

Den slags oplevelser, som Martinus fik under sin meditation, kræver af den, der får dem, at der findes en åndelig ligevægt, en bevidsthedstilstand, der må beskrives som intet mindre end moralsk genialitet. Det er betingelsen for at kunne opleve sig som ét med Gud.

Det Tredie Testamente er et kursus i denne den allerhøjeste moral. Det er nemlig en kortlagt vej til den personlige indvielse, den vi her har fået adgang til via Martinus. Gud er ikke en opfindelse, som Martinus har hittet på. Og Martinus er ikke en videnskabsmand eller forsker i almindelig forstand. Han har fået et sansesæt, hvor oplevelsen af Gud er lige så naturlig, som at vi fysisk oplever dage og nætter, sommer og vinter. Han har sin viden indefra. Den åndelige fødsel er noget, som vi alle er på vej imod. Ellers var der jo ingen grund for Martinus til at fortælle os om sine oplevelser, som ovenikøbet kan være vanskelige at forstå.

Den sidste store beslutning – vi må jo have såvel den første som sidste med – Martinus traf, var, da han offentligt tilkendegav, at alt det, han havde skrevet gennem hele tresindstyve år, var Bibelens fortsættelse, var et tredje testamente, var den bebudede talsmand, den hellige ånd. Det vidste Martinus selvsagt hele tiden, men han vidste også, at denne gang er det ikke personen, altså ham selv, der skal stå i centrum. Han skulle ikke blive til et tilbedelsesobjekt.

Det er jo Gud, der skal elskes over alle ting. Nej, nu handler det om viden til selv-hjælp. Menneskene går nu mere og mere ind i et udviklingsstadie, hvor de selv vil vide, undersøge og forske. Menneskene er på vej til at blive modne sandheds-søgere. De vil, ligesom vennen Lasse, have logisk underbyggede svar, også på de store, evige livsspørgsmål.

Det siger sig selv, at et tredje testamente må handle om Gud, det ville da være underligt, om Det Tredie Testamente afskaffede Gud, som jo er hovedpersonen i de to forudgående testamenter. Abraham, Isak og Jakob, Josef og hans brødre, Moses og Aron, kongerne og profeterne, Kristus og hans disciple, alle disses plads i bibelhistorien handler jo om deres gudsforhold. De er Guds talerør. Derfor er de forevige i Bibelen. Gud er selve hovedpersonen, og det i kraft af sin almagt og alviden. Alle de andre personer, der spiller hver deres vigtige roller på den historiske scene, er budbringere! At Kristi andet komme skulle afskaffe Gud, er således en tåbelig tanke. Så ville de andre to testamenter jo være et falsum. Formålet med Det Tredie Testamente er netop at vise den enkelte sandhedssøger vejen til den personlige oplevelse af Gud. Nej, Bibelens evige sandheder bliver ikke på nogen måde formindsket, men i Det Tredie Testamente tværtimod bekræftet og videreført, og finder her deres rette plads i det evige verdensbillede. Det var lige det, Kristus lovede skulle ske.

Johannes 12 og videre:

Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.

[...] Dette har jeg talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen. På den Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgået fra Gud. Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og går til Faderen.”

Det var denne opgave, der nu lå foran Martinus. Han skulle fortælle “det meget”, som Kristus jo godt var klar over, men som selv ikke hans udvalgte disciple endnu var modne til at forstå. Hvem var det nu også, Jesus gav løftet til om en kommende hjælper, talsmanden den hellige ånd? – En talsmand, om hvem det siges, at han skal udfylde de forståelseshuller, der ifølge Jesu egne ord stadig var, selv blandt hans egne udvalgte elever, og som selv ikke Kristus kunne bygge bro over? – Det var jo hans allernærmeste, Jesu egne udvalgte disciple, som han fortalte dette til, de som skulle gå ud i verden og vidne! Hvis de havde svigtet, ville Kristus jo være gået i glemmebogen, og vi havde ikke kendt noget som helst til kristendom i dag. Men beretningen om Kristus eller det løfte, som Kristus gav sine disciple, er heldigvis ikke gået i glemmebogen. Det må siges at være noget af et mirakel i sig selv, at disse få år, hvor Kristus virkede, har kunnet skabe så verdensomspændende virkninger. De evige ord er blevet bevaret, Jesu liv, korsfæstelse og opstandelse fra de døde, er prædikeret over hele verden. Historien om Kristus er blevet formidlet op gennem århundrederne og årtusinderne, og hvor, hvis ikke i den kristne verden, venter man på at dette løfte om Kristi genkomst også skal gå i opfyldelse? – Kristne plejer at læse Bibelen. I to tusinde år har kristne håbet på denne genkomst og tolket tegnene og er i dag mere overbeviste end nok nogensinde før, at nu passer det med alle tegnene, nu må Kristi andet komme være lige om hjørnet, nu skal den store begivenhed til at ske. Men de ved også, at der står skrevet, “ingen kender dagen eller timen uden Faderen”. Selv ikke Kristus. Men hvordan det nu også rent praktisk vil ske, er stadig indhyllet i mystik for de mange ivrigt ventende kristne.

Men denne gang har man jo fået ret! Det *er* sket, omend det endnu blot er i sin allerførste fase, selv om der er gået 100 år siden Martinus' indvielse. Selv de, som i dag læser i Det Tredie Testamente, har stadig vanskeligheder ved at se og forstå, hvad det egentlig er, der er sket. Martinus er lykkedes med det "trylletrick": at få nogle mennesker til at acceptere det han siger, på grundlag af den logik, hvormed han fremfører sine tanker. Og uden at man selv har gjort sig det helt klart, befinder man sig her i et selskab, som man egentligt ikke føler sig helt godt tilpas med – når man begynder at tænke efter! Den til at begynde med overraskende, for at ikke sige ubehagelige, indsigt bliver nemlig, at man i virkelighed er gået hen og blevet religiøs! Kontakten med Gud er genskabt! Ufrivilligt må man til sidst indrømme, at det er Guds kærlige ansigt, der igen viser sig for den studerende af Det Tredie Testamente – alle vegne, lige meget hvorhen blikket så end rettes.

Når hedningerne i sin tid skulle kristnes, gjaldt det om at erstatte de mange guder med den eneste ene gud, med Kristus i spidsen som formidler. I dag handler det om, at der overhovedet ikke er nogen gud til, og herfra til atter at opdage, at Gud er en højst realistisk, levende foreteelse. Det handler nu om at finde vejen tilbage til den gennem Bibelen og historien omtalte og beskrevne eneste sande Gud, den alkærlige, alvidende og almægtige evige Fader, som der hele tiden tales om i Bibelen.

Mange studerende af Det Tredie Testamente forstår nu, at Gud er til, at verdensaltet er guddommens organisme, i ham lever og røres og er vi, at vi er evige og udødelige, at Kristus er modellen for det fuldkomne menneske osv. osv., men man har stadig problemer med offentligt at indrømme, at man er blevet religiøs! Man skulle jo nødigt have mistet forstanden, vel?

Ja, faktisk er man på en måde blevet mere religiøs end dem, der i dag er stolte og glade over at kalde sig kristne. Det bliver dog en smule komisk, må man nok alligevel sige.

Der er i Det Tredie Testamente ikke blot tale om nye tanker, men også om et i særlig grad udviklet følelsesliv, som der også stilles krav til for rigtigt at kunne leve sig ind i den verden, vi træder ind i, når vi studerer Det Tredie Testamente. Der er tale om en åndelig videnskab, ikke en fysisk videnskab. Den åndelige videnskab handler om livet, livets oplevelse, det levende verdensalt og det guddommelige. Her kan vi ikke undvære følelsesaspektet. Hjerter og forstand må arbejde sammen i harmoni.

Nogle finder det vanskeligt at præsentere Det Tredie Testamente i sin egen helt naturlige religiøse kontekst. Selv på Martinus' eget institut vælger man at gå stille med dørene. Man vil hellere kalde det for kosmologi, netop af frygt for at virke for religiøs. Den religiøse fremtoning vil frastøde tænkende mennesker, tror man. Nogle mener også, at de troende religiøse er alt for ubegavede. De analyserer jo ikke. De tror bare. Her må vi nok huske på de gamle ord: "Derfor, hvo som tykkes at staae, se til, at han ikke falder." (1 Kor., 10:12)

Og det er da sandt, at den slags urokkeligt troende mennesker finder vi såvel i de religiøse, som i de materialistiske lejre. Det er også rigtigt, at indtil man selv er tryk ved det, man har at sige, er det klogt at gå stille med dørene. Men det gælder jo også valget at kalde Martinus' testamente for kosmologi. Det var ikke Martinus' valg. Havde han ønsket den titel, så ville han da have valgt at kalde sit værk for Martinus kosmologi. Det gjorde han ikke, kan vi konstatere.

Hvordan tør man, når man frivilligt vælger at tjene Martinus og hans mission, gå imod det, Mesteren selv siger og peger på? – Hvis man ikke forstår det, ja, så kan man da bare tie stille? – Var det kosmologi, Martinus kaldte sit livsværk? – Ikke til allersidst. Det var noget hans materialistiske venner gerne ville kalde det. Og det kunne gå, så længe Martinus selv skulle være skjult. Det er jo en genial måde at blive skjult på, at selv hans nærmeste medhjælpere af oprigtig uforstand ikke siger sandheden om den mission, Martinus har fået, men som man ikke desto mindre meget gerne vil tolke for andre!

Men derigennem skjuler man jo den side ved værket, som er af absolut fundamental betydning, i hvert fald for Martinus selv. Nemlig at det handler om Gud, og at det er fortsættelsen af Kristi mission. Det handler om en beskrivelse af den evige relation mellem Gud og gudesønnerne, altså “det evige liv”. Det handler om en undervisning, der skal bringe de studerende op i den højde, hvor de kan se den guddommelige plan, lære sig gennem selvsyn at se, at “alt er såre godt”, dvs. at se på verden med Guds øjne. Og når tiden så var kommet til, at værket skulle åbenbares for verden, så blev denne uforstand, som i Martinus’ levetid var en beskyttelse af ham personligt, til det omvendte, nemlig en modarbejdelse af den Mester, man så gerne vil tjene.

Kosmologi var det, der kunne bruges, da Martinus skulle holde “lav profil”, frem til det øjeblik da tiden var inde til, at han skulle forlade denne verden. Først da var tiden inde til, at det officielt skulle erklæres, at dette er Kristi genkomst, og at Det Tredie Testamente er talsmanden den hellige ånd. Det kunne Martinus naturligvis ikke proklamere, før værket og dermed dokumentationen var på plads. At dette netop skulle ske til allersidst, er også en opfyldelse af Kristi profeti: “Hvis nogen siger, at jeg er her eller der, så tro dem ikke”. Martinus måtte og skulle være skjult. Hans person er underordnet, men ikke det, han siger og skriver. Det er jo det, der kendetegner en videnskabelig holdning til indholdet. Det vidste man allerede på Jesu tid. “Vi ved, at du ikke ser til person”, sagde en skriftklog, der kom og spurgte Jesus om åndelige spørgsmål. Det vil sige, de forstod, at her var det sandheden, der var i højsædet, og kun sandhed kan være videnskab. Og sandheden fortalte Kristus, lige meget hvad det kostede.

Det var denne uhyre vigtige beslutning, Martinus til allersidst førte ud i livet helt konkret: Nu skulle det åbenbares, at det, hans livsværk handlede om, er Kristi genkomst! Det var dette, alt kredsede om i Martinus’ sidste ti leveår. Er det ikke tydeligt, når vi nu i bakspejlet både kan se det færdige resultat, og kan se, hvordan det begyndte 100 år tilbage i tiden? – I dag har vi mulighed for med det

fulde overblik at forstå, hvad der skete ved Martinus' missions fødsel. Martinus kunne hverken undvære Kristus eller Gud! Der skal også et vist mod til at følge i Martinus' fodspor, det kommer vi ikke udenom. Og dette mod er for tiden endnu vaklende blandt hans hjælpere.

Nu er der så mennesker, der mener, at Det Tredie Testamente ikke har noget at sige til den kristne verden. Kristi genkomst er ikke beregnet for dem. De der går og venter og længes, altså hele den kristne verden, har ikke brug for, og kan ikke forstå, Kristi genkomst. Kristne kan slet ikke forstå, hvad Det Tredie Testamente har at fortælle dem. Så er det naturligvis problematisk, at Martinus kalder sit værk for Det Tredie testamente, fortsættelsen af Det Gamle og Ny testamente, hvis disse tre testamenter ikke på nogen måde indholdsmæssigt hænger sammen. Og hvorfor skulle Det Tredie Testamente også i særlig grad kobles til kristendommen? – Er det ikke at favorisere kristendommen på bekostning af de andre verdensreligioner?

At sandheden om Gud ikke er endeligt åbenbaret, er man godt klar over i såvel jødedommen som i islam og kristendommen. Jøderne forstod ikke, hvem der i sin tid var på besøg, men venter og længes stadigvæk efter, at der skal komme en Messias. Man er meget klar over at der skal komme et talerør til dem, direkte fra Gud. Det tror, venter og håber, religiøse jøder stadigvæk på. De kunne bare ikke se, at Kristus var den rette person. Disse såkaldte bogens folk, er alle ganske enige om, at Guds rige på jorden er målet. Med andre ord nøjagtigt den samme vision som den, Martinus oplevede, da Kristus gik ind i ham under meditationen. I Kristuslyset forvandlede livet her på jorden til "Guds rige".

Kristus introducerede ikke en ny Gud, afskaffede ikke den eneste ene, alvidende og almægtige Gud, som det jødiske folk i forvejen dyrkede. Det, Kristus demonstrerede, var et andet og langt mere inderligt forhold til denne, den eneste sande Gud. Kristus demonstrerede tilgivelsesprincippet, alt skal tilgives, det var denne

undervisning, der kulminerede på korset. Islam er jo også børn af Abraham, i hvis sæd alle jordens slægter skulle velsignes. Også inden for Buddhismen er man klar over, at der skal komme en fortsættelse, de kalder ham for Maitreya, altså et Guds sendebud til menneskeheden, som skal hjælpe dem videre fremad i udviklingen. Her er man også godt klar over, at det sker med passende mellemrum, svarende til de forskellige udviklingsepokers åndelige behov. Helligånden har virket bagved det hele ned gennem historien og viseligt lagt ud sine visdomsdepoter, sådan at hver ny epoke i forvejen er forberedt.

Da jeg sammen med min ven Thor Gjørvad var på besøg i Jordan, spurgte vi en svensktalende palæstinenser, om man inden for Islam også ventede på en fortsættelse. Jo, og det kom som en selvfølge: “Vi venter på Kristus!”

Nogle mener så, at det er de ikke-kristne, de gudløse, som ikke tror på andet, end det der kan dokumenteres med de fysiske sanser, som er de mest modtagelige, man skal blot undlade at tale med dem om Gud og Kristus. Ja, også Kristus må man helst hurtigt forbigå, da det, der er at sige om ham, allerhøjest er en parentes i Det Tredie Testamente, blot en biting, et slags kuriosum. Man må nok sige, at denne måde, hvorpå kristusbudskabet atter åbenbares for sine tilbedere verden over, er meget overraskende, for ikke at sige underlig. Genkomsten finder således sted til dem, som ikke er åndeligt interesserede, som ikke længes efter hverken Gud eller Kristus, men ikke til dem, der gør det, og har gjort det, i to tusinde år, ja faktisk meget længere tilbage i tiden!

Når Martinus således ikke henvender sig til “de religiøse”, hvem er det så, han henvender sig til? – Martinus er så i stedet blevet videnskabsmanden og filosofen Martinus, som taler og henvender sig til andre videnskabsmænd og tænkere. Men som vi forstår, når vi som her har startet hele fortællingen med udgangspunkt i de oplevelser, der fandt sted med Martinus siddende i en knirkende kurvestol, med sort bind for øjnene, i fuld koncentration på Gud, så er Martinus ikke

en videnskabsmand, filosof eller forsker overhovedet! Det han beskriver, er noget som han *direkte* oplever, ikke noget han spekulerer sig frem til. Selv studerende af Det Tredie Testamente er stadig fanget af tidsånden. Hver tid har sine guder og afguder! I dag dyrker mange den fysiske videnskab som det eneste saliggørende. Men lytter så videnskaben eller filosofferne til Martinus?

Har materiel videnskab kompetence til at afgøre, om det er sandt eller usandt, det Martinus fortæller? – Er fuldblodsmaterialisten den “gode jord”? – Martinus selv kalder den rene materialistiske indstilling for en stengrund, hvor der intet åndeligt kan gro og vokse. Sammenblandingen mellem åndelig videnskab og fysisk videnskab, får her nogle mærkværdige konsekvenser.

Den kære Tage Buch, Martinus’ nære ven gennem mange år, forsøgte at forklare for en materialist, hvorfor det ikke var så godt at brænde lig. Martinus’ verden er jo en helt igennem levende verden, også i forhold til mikrokosmos. Det er en helt igennem levende Gud, Martinus påviser, såvel i det store som i det små. For evighedssansen er alle størrelser lige store. Da er man blevet herre over perspektivforholdene, som jo er det, der afgør, om noget fremtræder som stort eller småt.

Vel vidende at antallet af levende mikrovæsener, der her er tale om, det må være milliarder, jeg har ikke talt dem selv, mente Tage Buch, at det jo ville være dejligt, hvis man kunne redde livet på disse mange milliarder af levende mikrovæsener, bare ved at passe ordentligt på dem. Men til sidst måtte selv denne trofaste entusiast opgive! Forklaringen til hvorfor man ikke skulle brænde sit lig, var udenfor materialistens rækkevidde. Tage måtte indrømme, når han blev spurgt, hvorvidt oplysningsarbejdet nu også lykkedes, at han til sidst opgav og tænkte: “Lad ham rådne i fred!”

Dette er jo et eksempel på, at materialisten er ude af stand til at se ud over den fysiske materie. Her var der simpelthen tale om en ganske almindelig materialist.

Så hvem, der er modtagelig og hvem, der ikke er modtagelig, er ikke det letteste at forudsige, men hvorfor skulle der ikke blandt ca. en milliard kristne, med løftet om Kristi genkomst levende i sig, ikke også findes mennesker, som kan forstå Det Tredie Testamente? – Hvorfor skulle Kristus, når han kommer igen, ikke også henvende sig til dem, som i forvejen tror på ham?

De, der ikke forstår, vil naturligvis protestere. Ligesom det skete ved Kristi første komme.

Det er da kun godt! Så bliver der brug for forklaringer. Er det ikke på den måde, Det Tredie Testamente vil brede sig ud over verden? – Gennem dialog og debatter? – Er der noget nyt af betydning, der er opstået i verden, som ikke er blevet diskuteret, frem og tilbage? – Tankerne skal jo testes og prøves! Ligesom vi så det med Lars Nibelvang. De kosmiske analyser må stå deres prøve.

Man kan udmærket have et kristent sindelag og alligevel ikke være enig med præsten, det var jo det, der var tilfældet med Martinus selv. Er det mon dem, Martinus kalder for humane materialister? – De er blevet alt for kristne til at tro blindt på det, som præsten siger. At have det godt med evig straf, er da inhumant. Hvad lærer man af en sådan dom? – Hvordan bliver man på den måde hjulpet videre fremad i sin udvikling? – Vi er så her inde på en anden slags dannelse, nemlig hjertets dannelse. Og mon ikke dørene åbner sig lettere der, hvor hjertet er med, end der hvor denne dannelse mangler? – Forstand uden hjerte er en kold viden, her har alkærlighedens tanker ringe kår for at spire og vokse. Det er “stengrunden”, ikke “den gode jord”.

Martinus afslørede jo først rigtig tydeligt til allersidst, at det nu færdige værk er opfyldelsen af Kristi løfte og forudsigelse til sine disciple. Det havde Martinus sagt i forbigående forskellige steder, i forskellige sammenhænge, tilbage i tiden, mere som hvirken end råb, men *nu* skulle Martinus’ mission endelig stilles til

skue, dokumentationen var færdig, og det skulle offentliggøres på en måde, hvor man ikke kan undgå at se, hvad Det Tredie Testamente handler om, såmænd inden man har åbnet bøgerne og er begyndt at læse i dem.

Formålet med en åndelig videnskab er at forvandle tro til viden, tvivl til vished, problemer til løsninger, på selve det daglige livs mange uigennemskuelige områder og faldgruber. Men nu set fra det allerhøjeste udsigtspunkt, set ud fra evighedens perspektiv, dvs. med Guds egne øjne. Det er derfor, at alle konklusioner i Det Tredie Testamente ender med Guds egne ord:

“Se, alt er såre godt!” Efter at himmel og jord er blevet skabt, og Gud betragter sit skaberværk, er han tilfreds.

Alle mennesker vandrer på samme vej, er på vej mod samme mål, vil komme til at opleve den samme indvielse, som Martinus oplevede. Alle vil opdage sig selv, sin egen udødelighed og evige relation med Gud. Alle er under udvikling, og til det kræves der evigt liv og mange fysiske inkarnationer, frem mod det fuldkomne, færdige stadium: “Mennesket i Guds billede”. Ingen går tabt! Det blev så svaret på Martinus’ oprindelige spørgsmål, som satte den her beskrevne indvielsesproces i gang. Jo, man lever mange liv, ja, man lever evigt. Ingen tvivl om det længere, hvis vi spørger Martinus.

Og ved horisonten træder synet af Guds ansigt atter frem, og nu nærmer det sig, venligt smilende, og vi kan høre “ham” sige, på klingende vendsysseldialekt: “welkommen tebavs mine kære børn, I er ventet.”

Der er således gode grunde til at huske denne dag for hundrede år siden, og hvad der her fandt sted i en lille lejlighed ved Nørrebro Runddel, på første sal, i storbyen København, med mørkelagte vinduer, i en knirkende kurvestol, med en Martinus siddende i dyb koncentration, med fokus på Gud, med sort bind for øjnene.

Litteraturhenviisning:

Martinus: "Livets Bog VII", Efterskrift

Martinus: "Omkring min missions fødsel" – (såkaldt "småbog")

Martinus' foredrag "Om min missions fødsel" – (tilgængeligt på www.martinus-webcenter.dk)

Kære almægtige Fader! - Jeg priser og takker dig, fordi du har ladet mig vagnen op i en Bevidsthedstilstand, hvor jeg ser, at jeg evigt er stedet for dit almægtige Aasyn. Du har i en guddommelig, faderlig Korrespondance afsløret for mig dit umaadelige Riges Mysterium, dit gigantiske Væsens Alvisdom, Alkærlighed og Almagt, og at Verdensaltet er en evig kulminerende Kærlighedsmanifestation, betingende alle eksisterende levende Væseners evige Livsoplevelse i dit lysende og varmende Straalevæld.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2912)

Esperanto som et kommende fælles verdenssprog

Af Peter Wraae

Det Tredie Testamente vil komme til at samle verden i et fremtidigt samfund under en fælles regering. Martinus nævner, at mangel på en samlende verdensregering er en af hovedårsagerne til, at der ikke er fred i verden.

I vores nuværende samfund, ser vi en mangefacetteret brug af menneskenes kræfter, der arbejder i mange forskellige retninger, og derved kommer til at modarbejde hinanden. Der er ikke nogen grund til, at bebrejde nogen for det, da det på nuværende tidspunkt er en udbredt opfattelse, at det er igennem politisk arbejde, at samfundene udvikler sig.

Ifølge Martinus er der ikke noget politisk system eller nogen politisk retning, der kan ændre verden men kun vores humane udvikling. Af de faktorer der i højeste grad er med til at skabe indbyrdes modsætningsforhold i vores samfund, er politik og religion blandt de stærkeste. Vi kan som en rød tråd i Martinus' værker se, at han altid positivt fremhæver alle initiativer som fremmer samarbejde og internationalitet. Han nævner Folkenes Forbund, som var en slags forløber for det nuværende FN, som har til formål at fremme internationalt samarbejde og fred. Hvis vi ser disse eksempler som forløbere for "Det kommende fuldkomne

menneskerige”, som han beskriver i Symbol nr. 26, er det nærliggende at se, at vi vil komme dertil i udviklingen, selv om det lige nu virker som en fjern utopi.

Går vi nogle århundreder tilbage, ser vi at Europa var opdelt i mange små fyrste- og kongedømmer. De blev langsomt samlet til større enheder og lande, og bl.a. ved forbedrede kommunikations- og transportforhold fik befolkningerne en større geografisk kontakt til omverdenen. I min ungdom var der i den landsdel jeg kommer fra, mange små sogne, som blev afløst af kommuner, som igen blev til storkommuner.

I forhold til denne udvikling følger sprogene med, og der forsvinder på verdensplan mange sprog fordi udviklingen går fra små til større enheder. Jeg har flere gange besøgt Nepal, hvor der til min overraskelse eksisterer over hundrede sprog. Flere af dem er selvfølgelig nært beslægtede som vores skandinaviske sprog. Det skyldes, at landets befolkning pga. de store bjergområder ikke tidligere har haft mulighed for at have kontakt med hinanden. Mange af disse sprog vil i fremtiden forsvinde i takt med landets udvikling, ligesom vores egne dialekter også er på retur. Et andet eksempel er det nordtyske sprog præjsisk, som stort set er forsvundet.

I Tanzania er der sket en harmonisering af landet ved, at der i skolerne blev indført undervisning på swahili i hele landet. Det har være medvirkende årsag til, at der i befolkningen er sket en udviskning af stammemodsætninger, som er mange afrikanske landes problem. Der vokser nu et stigende antal unge op, som ikke længere taler de gamle stammesprog, og det er medvirkende årsag til, at landet efter et par generationers brug af et fælles sprog fungerer med mindre interne spændinger.

Det er ikke blot tanken om fred, der er central for Esperanto, men også ideen om mere lighed og retfærdighed i verden. Den måde de gamle europæiske

nationalsprog er blevet spredt på i verden, er gennem krige og kolonisering, og det siger sig selv, at de lande, som har fået et sprog påtvunget, stadig er i en form for afhængighedsforhold til de gamle kolonilande, da det pga. sproglige barrierer er svært for landene at vende sig mod nye samarbejds- og handelspartnere.

Flere steder i Det Tredie Testamente nævner Martinus, at der ikke bliver varig fred på jorden før alle lande samles i en fælles verdensregering.

I artiklen ”Åndsvidenskabens nødvendighed” skriver han i kapitel 17, side 68.

”Alverdens stater forenet i én regering er verdens frelse.

Der må således et helt nyt system til. Dette nye system er det, der er kernen i de største vises bevidsthed, og som var det oprindelige mål for den kristne verdensreligion, nemlig: menneskehedens fremtræden som ”én hjord og en hyrde”. Dette vil igen sige det samme som, at alverdens mennesker, folk og racer uafhængigt af nationalitet må forenes i ”én stat med én regering”. Uden denne indstilling hos alle nationers og staters mennesker vil der umuligt kunne skabes en verdensfred. Tiden er kommet, da menneskenes materialistiske viden og kunnen, deres industrialiseringsevne og befordringsmidler, ja, hele deres beherskelse af materien, der nu er af internationalt format, ikke mere kan få luft inden for den enkelte nation eller stat. Den kan kun leve og ånde igennem ”internationalisme”. ”Nationalisme” vil således være en absolut ufejlbarlig kvælningsdød for et hvilket som helst folks videns og kunnens internationale format. Men da nationalstaterne hver især ikke desto mindre sætter vældige, spærrende grænseforanstaltninger, militær- og flådebaser, altødelæggende krigsopbud omkring sit domæne, måtte udviklingen uundgåeligt føre til sprængning af sådanne i ”nationalistiske” forsteninger isolerede ”nationalstater”. Og det er denne ”nationalstaternes” sprængning, der i særlig grad tog sin begyndelse i form af verdenskrigen 1914. Og denne sprængning vil ikke ophøre, før der ikke mere findes

isolerede "nationalstater". Verdenskrigen af 1914 er således ikke ophørt. Den eksisterer stadig og vil fremdeles fortsætte sin drastiske, bloddryppende dommedagsfærd hen over jorden, indtil en virkelig på et hundrede procent "demokratisk" magtprincip baseret verdensregering er dannet. At der inden for denne verdensregering eller dette internationale lov- og retsvæsen, som den udgør, ikke eksisterer "vetoret" eller udmeldelsesmulighed for nogen som helst nationalstat er en selvfølge. Dette betyder naturligvis ikke, at de folkenes nationale særpræg og traditioner, der ikke skader eller er en hæmning for andre staters velfærd, skal udslettes, tværtimod. Verdensregeringen er den absolut eneste form, under hvilken disse særpræg og traditioner såvel som de enkelte borgeres personlige frihed og velfærd kan beskyttes og bevares. Det nuværende verdensanarki mellem staterne er menneskehedens sande dødsfjende og får altså hele sin fulde næring og trivsel igennem den "nationalisme" eller fædrelandsforgudelse og den heraf følgende krigsmæssige isoleringspolitik, som alle nationalstater af i dag betragter som et livsbetingende ideal. At de derved begår mord eller tilintetgørelse af deres indfødsret til det internationale verdensrige, som de i kraft af deres materielle videns og kunnens vækst ud over "nationale" grænser og deres heraf udviklede internationale format er borger i, ligger endnu uden for den store almenheds horisont. Den forstår således ikke, at "nationalisme" er kollektiv "egoisme", mens "internationalisme" er kollektiv "uselvskhed". Internationalisme udgør det sande kristne princip. Og kun igennem dette kollektive, uselviske princip i form af en verdensregering eller et internationalt demokratisk lov- og retsvæsen vil alle jordens slægter kunne velsignes."

Martinus har ikke nævnt Esperanto ved navn i sine værker, men beskriver i DEV II, symbol 26, "Det kommende fuldkomne menneskerige" under afsnit 25, som du kan læse i det følgende afsnit, at vi i fremtiden får et kommende internationalt verdenssprog. Det vil blive en lettelse for hele menneskeheden, at alle kan

kommunikere med alle, og der skriver han, at det *ikke* bliver et nationalssprog. Når Martinus talte med interesserede i hans Sag og besvarede spørgsmål, blev han tydeligere, og sagde ved flere lejligheder, at han mente, at der ikke kunne være andre løsninger på et verdenssprog end Esperanto. Han fremhævede den klare logik, der var i sprogets opbygning, som vil blive en stor lettelse for mennesker, som kommer til at lære det.

Det følgende afsnit er fra Symbol 26, afsnit 25, side 199.

”Et internationalt verdenssprog

At man i verdensstaten eller det internationale verdensrige ikke halter af sted på nationale sprogkrykker, tolke og mere eller mindre dårlige oversættelser, er selvfølgelig. Verdensstaten vil naturligvis få sit eget særlige internationale sprog. Hvert eneste barn i skolerne verden over vil blive oplært i dette verdensstats internationale sprog. Tænk hvilken lettelse det vil være for den tids mennesker totalt at være uden sproghindringer, lige meget hvor de så end befinder sig på jorden. Alverdens mennesker fra syden og norden, fra østen og vesten kan tale med hverandre, kan forstå hverandre. I et fælles sprog er hele verden blevet til et fælles fædreland for alle mennesker uafhængigt af nationalitet, kultur og race. Tænk hvilken lettelse eller arbejdsbesparelse, at ingen som helst bøger eller skrifter behøver at blive oversat. Alle kan læse alle. At ingen af de eksisterende nationale sprog vil blive anvendt til dette fælles sprog er naturligvis givet. Intet som helst af disse nationale sprog vil kunne anvendes uden eventuelt at skabe jalousi og bitterhed, ja, måske endog krig. Derfor vil verden få et neutralt, internationalt sprog. Når dette begynder at komme i alverdens skoler, vil de pågældende børn, der bliver oplært i dette, nå frem til at kunne tale med hverandre uafhængig af nationalitet og race. Dette vil bidrage til en langt større forening af menneskene i venskab og fred, og i en stedse stigende grad gøre dem til et samhörigt broderfolk over hele verden.”

Hvis man ser bort fra Martinus' udtalelser om Esperanto, og forsøger at se objektivt på, om det sprog vil kunne anvendes som verdenssprog, så er der mange argumenter for det. Det er et fuldt udbygget sprog, som er blevet afprøvet og justeret gennem over hundrede år, og der er allerede oversat en stor mængde litteratur.

Bibelen, Koranen, en del af Det Tredie Testamente, samt en stor del af den klassiske verdenslitteratur er oversat: Shakespeares værker, Ringenes Herre, H. C. Andersen, en del af Astrid Lindgrens bøger, Asterix og Tin Tin ligeledes. Ny teknologi muliggør TV og radioudsendelser, som produceres over hele verden og benyttes flittigt.

I Grand Kursus nævner han følgende i afsnit 492, side 391.

”Nationale og internationale sprog. Esperanto

I Bibelen kan vi læse, at engang var det ligefrem en nødvendighed, at sprogene blev forskellige. [Babelstårnet]. De få mennesker, der var på jorden dengang, havde en tendens til at samle sig og hobe sig sammen, og så ville den øvrige verden være affolket. Sproget blev ikke pludselig lavet om, men udviklingen selv har fået menneskene til at sprede sig. Efterhånden, som de kom til at leve i særlige grupper borte fra andre grupper, fik de deres egne erfaringer og ideer, deres egen udtryksmåde og deres eget sprog. Således opstod der en masse forskellige sprog, og det førte jo frem til at styrke nationalismen.

Men nu er det for en masse mennesker en gene ikke at kunne fremmede sprog, og de må i stor grad hjælpe sig med de store og mest udbredte nationale sprog. Men det er ikke nok. Vi ser, at der er tendenser til at udvikle andre sprog, der ikke er nationale, men internationale.

Vi har set en idealist skabe et verdenssprog, Esperanto, som vil komme til at spille en overordentlig stor rolle, fordi det er skabt efter de guddommelige principper, fordi det er logisk, og fordi det er let at lære. Dette er også noget, der viser hen til, at der vil komme en anden tilværelse.”

En status over hvor meget af Martinus’ værk der er udgivet på Esperanto viser, at bind I af Livets Bog, bind I-IV af Det Evige Verdensbillede, samt 11 af småbøgerne er oversat, samt at Kosmos løbende udgives i en esperanto-version samt som e-bog. Den resterende del af Livets Bog er oversat, men i en ikke fuldt gennemarbejdet udgave, og er derfor ikke endnu udgivet.

Martinus Instituts bestyrelse vedtog enstemmigt i 1965, at erklære Esperanto for Instituttets officielle internationale sprog, og der var i en længere årrække en aktiv gruppe der arbejdede med sproget, men det er i de seneste år ophørt. Det var meningen, at bruge Esperanto som brosprøg til oversættelse fra Dansk til mindre sprog, så der ikke skulle oversættes gennem flere sprog.

Martinus sagde på et rådsmøde 30.04.1974 følgende: ”Jeg tror, vi er lidt tidligt på den med Esperanto, men ellers er det mægtigt godt. Men det vil komme en gang, og så er det storartet. Det er dejligt, hvis det kommer hurtigt. Men det bliver Esperanto. Hvad skulle det ellers blive? Er der andre sprog der er så langt fremme? Der er ikke noget sprog der er så humant. Man må se på skaberen. Han var en kolossal human mand. Man kan næsten se, han var sat til at gøre det.”

Vi, der taler Esperanto, har det privilegium at være engageret i en positiv ide, og indtil verdenssamfundet indser fordelene ved vores ide, så har vi mange dejlige oplevelser med vores fælles interesse.

Kære almægtige Fader! [...] Jeg ser, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar de Mennesker, der i Dag er uvidende om denne Herlighed, skal vaagne op til Bevidsthed i Evigheden og i salig Henrykkelse skue Livets Kilde: Solenes Sol, hvis blændende Lys og Varme er din evige Aand, aabenbarende dig som den absolut eneste, sande Guddom og alle levende Væseners evige Fader. Og saaledes viser du mig her, at alle levende Væsener befinder sig i et evigt guddommeligt Slægtskab. Og jeg ser, at dette Slægtskab kun kan blomstre i Lys, Lykke og Salighed i Kraft af Overholdelsen af dit store Kærlighedsbud: Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv, og at dette er al Lovens Fylde.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, EFTERSKRIFT, *Livets Bog VII*, s. 2912)

Mit liv med Martinus

Af Kaj Göttler Jensen

Omkring året 1950 fik Martinus ret store vanskeligheder med økonomien.

Men der var jo heldigvis altid mange gode og hjælpsomme venner omkring ham. En af dem, kontorchef Eigil Hansen, startede en stor pengeindsamling. Rigtig mange af os betalte et fast månedligt beløb igennem nogle få år. Samtidig manglede der folk til at drive feriebyen, og Uffe Andreassen meldte sig til at arbejde frivilligt i gartneriet i et par år. Han mødte op i god tid inden feriesæsonen og arbejdede fra tidlig morgen til sen aften i et par sæsoner, således at der altid var godt fyldt op med grøntsager i feriebyens grøntforretning. Min søster, Bente, var ligeledes rejst til Klint for at hjælpe som stuepige m.m., og de to blev så et par år efter gift.

Nu kommer der så en sjov lille historie: Martinus' revisor, Thomas Nørrelund, ringede mange år efter ovennævnte pengeindsamling til Bente og Uffe og spurgte, om de gav en kop kaffe, når han alligevel var på de kanter en uges tid efter! Stor spænding i familien - hvad var dog det? Han ankom så med en hilsen fra Martinus og spurgte, om vi kunne lave en lille opgørelse over, hvor meget vi måske havde tilgode for vores indsats for ca. 20 år siden! "Jamen dog!! - svarede Uffe - vi skal da bestemt ikke have nogen penge af Martinus - det har aldrig været meningen".

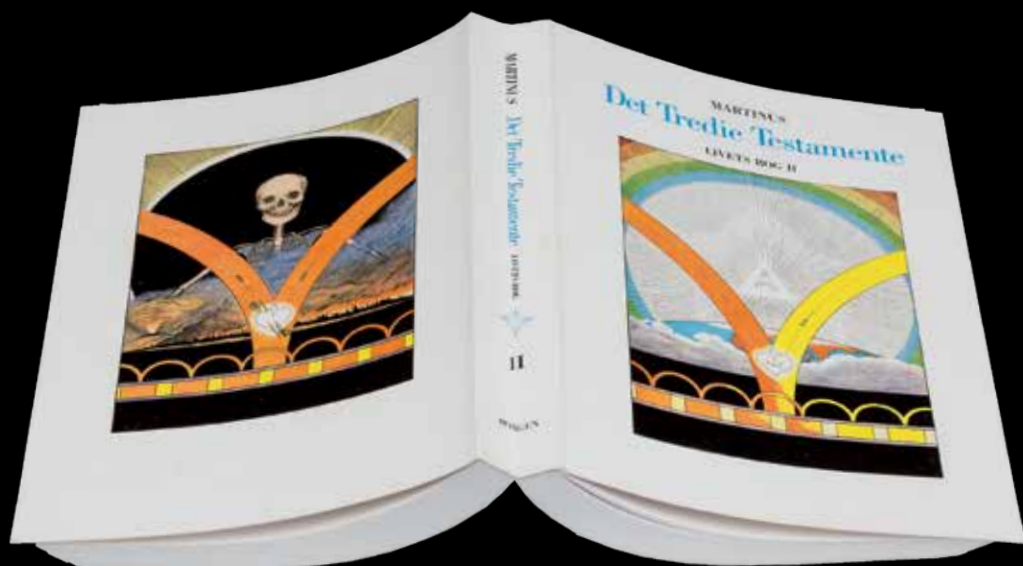
I stedet tilbød Nørrelund dem en stak bøger, som de tog imod (så var samlingen komplet!). Det var en kendt sag, at Martinus IKKE havde fødselsdagsønsker, men på runde dage fik han en del pengegaver til Sagen. Og det var så meget vigtigt for ham at “gøre gengæld”! Jeg ved, at han aldrig nogen sinde har “svømmet i penge”, men selv et mindre overskud skulle absolut bruges på denne måde. Thomas Nørrelund fortalte i øvrigt, at han var på en lille rejse landet rundt for at have tilsvarende samtaler med andre, der tidligere havde ydet en større indsats. Nævnte Nørrelund kendte jeg udmærket, idet vi blev venner i 1946, da vi spiste sammen under to ugers ferie på Pension Klintsøgaard, Kosmos Feriekoloni i Klint.

Kære himmelske Fader! - Tak fordi du saaledes gennem en timelig, fysisk Tilstand har ladet mig vaagne op til en evig forklaret Tilværelse, omstraalet af din Kærlighed, og evigt kun omgivet af Væsener, der er mig dyrebare, ligegyldigt hvor jeg saa end maatte befinde mig, og ligegyldigt hvem jeg saa end maatte komme i Berøring med, thi du har givet mig at se og genkende Ilden eller Straalerne fra dit funklende Aasyn i hvert eneste levende Væsen.

(Martinus, *Gudesønnen eet med sin Fader*, *EFTERSKRIFT*, *Livets Bog VII*, s. 2912)

DET TREDIE TESTAMENTE

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

LIVETS BOG I-VII